Jacques Salomé

Poveşti pentru a iubi
Poveşti pentru a ne iubi

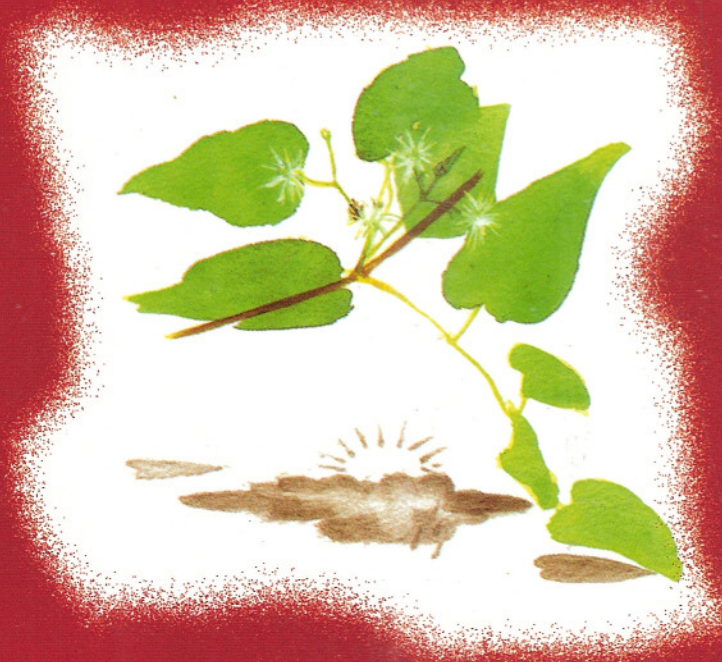

Colecţia
CARTEA CARE TE TRANSFORMĂ
Editura Ascendent

Poveşti pentru a iubi
Poveşti pentru a ne iubi

„După cum am aflat deja, poveştile ne ajută să ne vindecăm. Prin ele se pot spune lucrurile nespuse, se pot descifra contradicţiile, se pot vindeca rănile din trecut sau din prezent. Ne ajută să creştem, să ne împlinim şi să fim în armonie cu noi înşine. Fac posibilă reconcilierea, în interiorul nostru, a diferitelor dimensiuni ale condiţiei noastre umane, psihicul, corpul şi spiritul, care uneori se deovedesc a fi în contradicţie.
Conţin cuvinte care ne învăluie, ne mângâie sau ne îmbrăţişează cu prietenie, ne propun asocieri de idei care clarifică lucrurile şi ne trimit spre limitele imaginarului şi ale realului."

Jacques Salomé

ISBN 978-973-88454-8-0

Jacques Salomé

Poveşti pentru a iubi
Poveşti pentru a ne iubi

Ilustraţii de Dominique de Mestral

Editura Ascendent

© Editions Albin Michel, 2000

22, rue Huyghens, 75014 Paris
www.albin-michel.fr

Editor: Clara Toma
Coperta si tehnoredactare: Magda Capraru - New Media Trade

SALOME, JACQUES
Povesti pentru a iubi, povesti pentru a ne iubi / Jacques Salome ; trad.: Doina Anghel ; ed.: Clara Toma. - Bucuresti : Ascendent, 2007
ISBN 978-973-88454-8-0

I. Anghel, Doina (trad.)
II. Toma, Clara (ed.)

821.133.1-32=135.1

Toate drepturile apartin Editurii Ascendent.
Reproducerea integrala sau partiala, sub orice forma, a textului din aceasta carte este posibila doar cu acordul scris al Editurii Ascendent.

Copyright@2007 Editura Ascendent
www.edituraascendent.ro

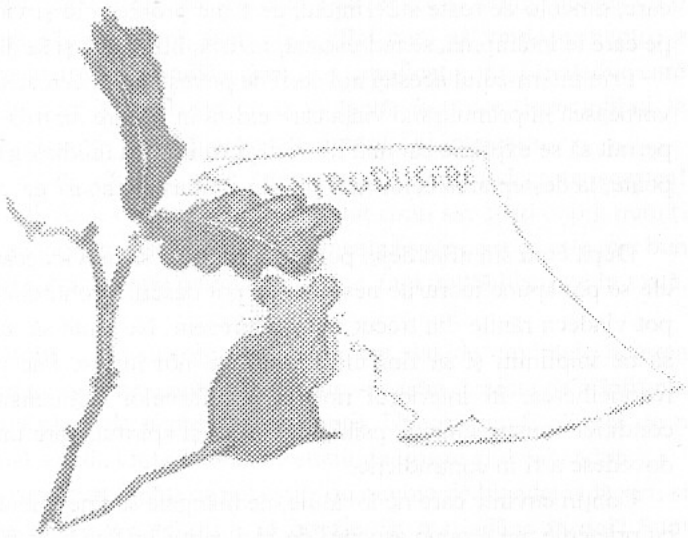
INTRODUCERE

Astăzi poveştile există în toate culturile aşa zis primitive, pe care le numim primordiale. Din nefericire, în Occident şi în culturile cu o tehnologie foarte avansată, relaţia cu latura simbolică şi cu poveştile, care făceau legătura cu misterele arhaice ale omenirii, a fost întreruptă.

Majoritatea poveştilor au ca teme principale curajul, iubirea, speranţa, tenacitatea, tandreţea sau compasiunea şi mai ales, viaţa sub orice formă ar fi ea. Viaţa care nu se descurajează niciodată, care, dincolo de toate suferinţele, de toate problemele şi violenţele pe care le întâmpină, se redresează, rezistă, înfloreşte şi se dezvoltă.

Prin intermediul acestei noi serii de poveşti am încercat să fac să vorbească în primul rând viaţa care există în fiecare dintre noi, să îi permit să se exprime cât mai liber şi să vă invit la un dialog cu ea şi poate, la deşteptarea celor mai subtile simţuri ale noastre.

După cum am aflat deja, poveştile ne ajută să ne vindecăm. Prin ele se pot spune lucrurile nespuse, se pot descifra contradicţiile, se pot vindeca rănile din trecut sau din prezent. Ne ajută să creştem, să ne împlinim şi să fim în armonie cu noi înşine. Fac posibilă reconcilierea, în interiorul nostru, a diferitelor dimensiuni ale condiţiei noastre umane, psihicul, corpul şi spiritul, care uneori se dovedesc a fi în contradicţie.

Conţin cuvinte care ne învăluie, ne mângâie sau ne îmbrăţişează cu prietenie, ne propun asocieri de idei care clarifică lucrurile şi ne trimit spre limitele imaginarului şi ale realului.

Atât pentru copii, cât şi pentru adulţi, poveştile sunt un mijloc extraordinar pentru a creşte, a se maturiza. Stimulându-ne imaginarul, ne conduc spre zonele cele mai puţin explorate ale trecutului nostru.

Au puterea de a se adresa direct inconştientului nostru, fără intermediari, fără ecran şi astfel îndeplinesc două funcţii fundamentale: aceea de a ne conecta la forţa vie a creativităţii

noastre şi aceea de a face posibile legăturile, punţile, între diferite momente ale vieţii noastre.

Alături de maeştrii spirituali, care se folosesc de metafore şi de poveşti, cunosc medici, terapeuţi care nu ezită să vindece, într-adevăr să vindece anumite suferinţe ale corpului şi ale sufletului, spunând o poveste, invocând o imagine, propunând un demers simbolic.

Într-o zi, reţetele medicale vor fi însoţite de reţete relaţionale, deoarece, dacă medicina ştie astăzi să repare şi să îngrijească cu o eficienţă extraordinară, încă nu a aflat cum să vindece. Pentru a vindeca ar trebui să aibă acces la semnificaţia unei maladii, care apare în corp şi vorbeşte cu o violenţă ce poate dezechilibra la început, iar apoi poate fi ascultată pentru a fi înţeleasă.

Dar poate că îmi spun singur poveşti, scriind toate acestea! Oricum ar fi, poveştile de faţă au ajutat copii sau foşti copii, numiţi adulţi, să îndrăznească mai mult să meargă spre ceea ce este mai bun în ei, să găsească mai multă autonomie, mai multă libertate în viaţă.

Cu toţii avem nevoie la un moment dat de cuvintele acestea murmurate, şoptite, cântate la urechea noastră, înainte de a înfrunta aventura plină de neprevăzut a nopţii. Uneori vor fi dăruite de o persoană iubită, citite într-un moment de linişte şi de abandon.

Aţi remarcat faptul că poveştile au nevoie de blândeţea tăcerii şi de o ascultare vie pentru a se înscrie cât mai adânc în noi? Sunt asemenea unor săruturi tandre şi fericite, depuse pe obrazul unui copil, înainte de a adormi. Alteori ne îndeamnă spre reverie, ne stârnesc zâmbetul, ne fac să regăsim parfumul vacanţelor şi ne poartă spre marginile timpului, acolo unde visele se amestecă cu realitatea. Uneori ne derutează, ne irită, ne provoacă o distanţare, declanşând foarte multe întrebări sau conştientizări dureroase. Beneficiile unei poveşti nu se măsoară imediat după prima lectură.

Unele poveşti pot să-şi arate roadele imediat, altele vor avea nevoie de timp pentru a lăsa să se vadă efectele. Altele par a se

pierde, când de fapt se instalează confortabil în țara copilăriei noastre pentru a rezona apoi în viața noastră de adult și a traversa, ireversibil, întreaga memorie a uitărilor noastre.

Poveștile conțin energii esențiale vieții, precum încercările, perseverența, umbra și lumina, iubirea și compasiunea.

Am încercat, în această carte să aduc la lumină câteva dintre cele mai importante interogații care traversează, agită și însuflețesc orice ființă umană, în relație cu evenimente cheie din copilăria noastră sau din viața de adult. Aș dori ca aceste povești să trezească și să stimuleze pe toți cei care aspiră la o viață mai frumoasă, cei care vor să-și regăsească acea libertate interioară fără de care viața nu are farmec.

Poveștile pot fi primite asemenea unui cadou, dincolo de lectură, să fie întâmpinate ca o poartă deschisă spre a dobândi mai multă iubire pentru sine și pentru celălalt.

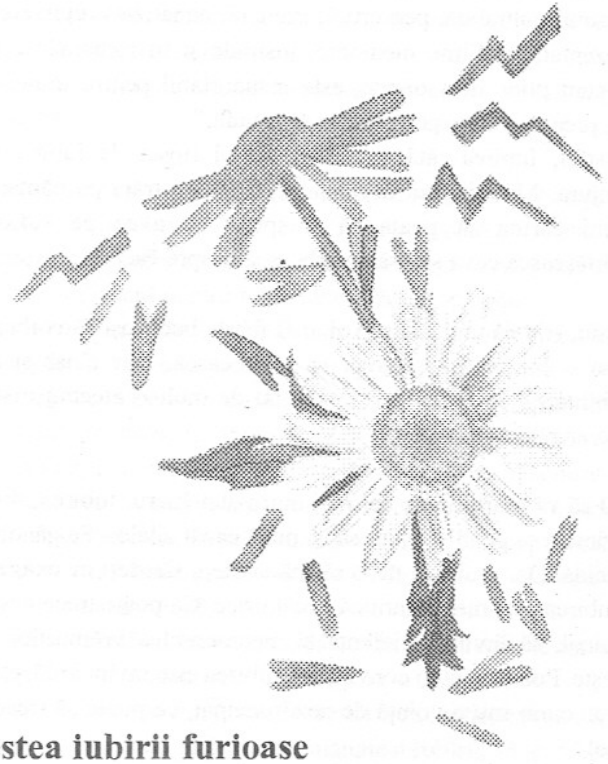

Povestea iubirii furioase

Iubirea părtinitoare poate să distrugă dragostea, așa cum otrava ne distruge sănătatea.

Într-o zi, Iubirea se revoltă. A simţit o imensă furie care o duse apoi foarte departe de ceilalţi oameni. „E prea mult, mult prea mult, murmura ea, fugind cât o ţineau picioarele. Eu exist aici de mii de ani şi nu-mi vine să cred ce au făcut oamenii cu mine. Când simt cum sunt maltratată, pervertită, înşelată, banalizată, cum sunt apoi reprezentată în filme mediocre, insipide şi în romanele moderne care sunt pline de violenţe, este insuportabil pentru mine, e prea greu, prea dureros aşa că prefer să renunţ."

Astfel, Iubirea rătăcea prin deşertul lipsei de iubire, care o înconjura. Mai singură decât orice fiinţă ce trăia pe pământ, fără nimeni căruia să poată să îi spună ce avea pe suflet, să-i împărtăşească ceva sau să-i vorbească despre ea.

Ştiu, ştiu că unii dintre voi ar fi foarte bucuroşi să vorbească cu ea, să o liniştească şi chiar să o iubească. Dar chiar şi această posibilitate i se părea derizorie, atât de mult o afectau tristeţea şi disperarea ei fără sfârşit.

O să vă mărturisesc cel mai îngrozitor lucru: Iubirea, disperată, deprimată se gândise chiar să îşi pună capăt zilelor. Se gândise să se sinucidă. Da, probabil nu o să mă credeţi. Credeţi că exagerez sau că Iubirea este mai puternică decât orice. Că poate trece peste orice obstacol, să învingă violenţa şi mediocritatea vremurilor în care trăieşte. Poate, sunteţi convinşi că Iubirea este invincibilă, eternă, că are un curaj sau o voinţă de nezdruncinat, ce poate să treacă peste orice!

Doar că, amintiţi-vă, furtunile din ultimul timp, acea furie a cerului, frigul necruţător care a durat mai mult decât de obicei, umiditatea crescută şi persistentă, lipsa vieţii, energia scăzută, amintiţi-vă de toate violenţele, incoerenţele, războaiele, foametea, torturile care se întâmplau în lume cu puţin timp în urmă.

Încercaţi să regăsiţi senzaţiile pe care le aveaţi atunci. Poate credeţi că erau doar întâmplătoare. Un concurs de circumstanţe, o

stare de slăbiciune a universului, un moment de neatenţie a zeilor, o uitare a divinităţii sau o scăpare din plasa vieţii, o irupere a cosmosului...

Nu! Nimic din toate acestea, era pur şi simplu Iubirea, care descurajată, epuizată, renunţa, se lăsa învinsă. Vă asigur, despre asta e vorba, Iubirea îşi dădea demisia!

Prefera să termine cu acea existenţă nebunească, voia să-şi pună capăt zilelor!

Noroc că Iubirea era novice în materie de sinucideri. Era pentru prima oară în viaţa ei fabuloasă, când voia să moară şi nu ştia cum să procedeze. Se simţea aproape nemuritoare, aşa că nu ştia cum să se suprime, să dispară pentru totdeauna, luându-şi viaţa.

Vedea în jurul ei bărbaţi şi femei care se iubeau, total inconştient, orbi în faţa dramei care se juca între ei, în ei şi în jurul lor.

Pentru că, ceea ce este caracteristic Iubirii, este faptul că, în imensa ei generozitate, în abundenţa ei fundamentală, Iubirea se dăruie, se oferă, fiecărei fiinţe vii, fără să ceară nimic în schimb. Se oferă gratuit, pentru ca fiecare dintre oameni să poată, în cursul vieţii sale, să se dezvolte, să se înfrumuseţeze, să crească prin iubire. La sfârşitul vieţii, Iubirea se desparte astfel de cel sau de cea pe care i-a însoţit şi se întâlneşte, în cosmos cu Iubirea Universală.

O să mă întrebaţi probabil: „Aşadar, există Iubire peste tot unde există viaţă, într-un copac, într-o floare, într-o legumă?"

Sigur că da, în orice fiinţă vie, fără nici o excepţie, există Iubire.

Aceasta este cea mai importantă misiune a Iubirii, să se ofere, să se abandoneze fără reticenţă, fără condiţii, încrezătoare în tot ceea ce era viu.

Dar, presupun că fiecare dintre voi ştie aceste lucruri şi v-aş ruga să nu mă întrerupeţi cu întrebări de prisos.

După cum spuneam, Iubirea, dezamăgită, tristă, deprimată, pentru că nu se mai simţea iubită de către oamenii pe care îi iubise atât de mult, a găsit cel mai bun mijloc de a-şi pune capăt zilelor,

adică reîncarnărilor sale succesive sau călătoriilor sale, dacă vreţi să numim astfel fiecare ciclu din viaţa ei.

Dacă o să vă spun că a fost foarte aproape de a reuşi tentativa de a-şi pune capăt zilelor, veţi înţelege mai bine toată acea disperare pe care o simţiţi şi care se răspândeşte tot mai mult în jurul vostru. Aţi observat cât de mult şi-a pierdut Iubirea din propria ei realitate, cât de abuziv idealizată este pentru copii şi câţiva adulţi naivi, cum este schimbată, vândută, conservată, banalizată după câţiva ani de viaţă în comun, în anumite cupluri...?

Pot să vă asigur de acest lucru: Iubirea este în convalescenţă. Slăbită, s-a refugiat în vis. Aşteaptă să vină zile mai bune. A devenit timidă, prudentă, rezervată.

Vă spuneam că aştepta, dar nu într-un fel pasiv, căuta totuşi, căuta fiinţe care pot să devină la rândul lor Iubire, pentru a alimenta marea roată a timpului. Nu mai vrea să se ofere unor bărbaţi sau femei care au nevoia de a fi iubiţi sau le e teamă că nu vor mai fi iubiţi, nu mai vrea să fie exploatată de către cei care o reclamă, o pretind, nu mai vrea să fie maltratată de către cei care o consumă prin intermediul iubirii altora.

Nu mai vrea să se dezvolte şi să înflorească la acele fiinţe care o vor oferi unei fiinţe fără viaţă, unei persoane care se mulţumeşte să fie iubită sau unui trecător care o va consuma fără reţinere, în grabă.

Nu vrea să i se mai dicteze cum trebuie să fie.

Nu mai vrea să fie folosită drept alibi în practica unui terorism relaţional menit să-l acapareze, să-l controleze sau să-l subjuge pe celălalt propriilor dorinţe sau nevoi sau chiar să-l închidă într-o mulţime de temeri.

A devenit exigentă, Iubirea! Vrea fiinţe libere care să o primească chiar în inima vieţii lor.

Ce aş putea să vă mai spun în plus?

Este timpul să ne reconciliem cu Iubirea!

Este necesar să ne reinventăm relaţia cu ea!

Este necesar să îi dăm locul pe care îl merită, să se poată manifesta din plin, să îi oferim un loc în care să dezvolte libertatea, creativitatea fiecăruia dintre noi. Altfel spus, aş putea să îndrăznesc să vă cer fiecăruia dintre voi, să îndrăzniţi să deveniţi la rândul vostru... Iubire?

Povestea femeii în drum spre propria ei viaţă

Adeseori viaţa nu ne cere să o urmăm orbeşte, ci să mergem înaintea ei, plini de bucurie.

Era odată o femeie care, după ce traversase o întreagă viaţă de femeie, întâlnise diverse iubiri, iar apoi o relaţie importantă cu un bărbat care a devenit soţul ei, după ce purtase şi crescuse copii şi exersase o profesie pasionantă, s-a regăsit la capătul existenţei sale, în faţa imensului gol al singurătăţii, al întâlnirii cu ea însăşi.

Cum se întâmplase acest lucru? Cum ajunsese singură, acum, la apusul vieţii, fără proiecte, fără energie, după ce dăduse atât de mult, lipsită de toate visele ei, pe care le dăruise în zadar şi e pierduse la cei pe care îi iubise atât de mult?

Cum să mai continue drumul acum, când se simţea copleşită de o oboseală imensă, o slăbiciune adâncă atunci când se trezea dimineaţa, o greutate de a deschide ochii, a respira, a se spăla, a se îmbrăca, a înfrunta privirea oarbă a atât de multor necunoscuţi? Cum să mai poată avea energia de a schiţa gesturi care nu mai au sens, de a începe câteva fraze moarte din start, imaginându-şi imediat că ziua de mâine era deja încheiată?

Iar acest lucru se întâmplă foarte des în lumea bărbaţilor şi a femeilor din ziua de azi.

La început, bâjbâia prin ceaţa din pustiul vieţii ei, prin greutatea singurătăţii, prin golul neînţelegerii pe care îl simţea în jurul ei. Uneori se simţea disperată, atunci când gândurile apăsătoare îi infectau corpul, când simţea dureri care îi străbăteau spatele, îi deşirau burta, îi hărţuiau inima, când durerea era atât de mare încât îşi imagina că nu va mai putea sta în picioare, când îşi dorea să adoarmă şi să moară răpusă de slăbiciune şi de disperarea de a mai trăi.

Ea nu ştia însă că viaţa ei aştepta doar ca ea să îşi aducă aminte că există. O emoţie, care cuprindea în ea lumea întreagă, s-a trezit, a urcat apoi spre căile secrete ale sensibilităţii sale, până la conştiinţa ei, s-a cuibărit în gândurile ei pentru a se transforma în lumină, soare, înainte de a se transforma în energie dătătoare de viaţă.

Într-o dimineaţă, în mintea ei s-a aprins o frază, care strălucea

sub pleoapele ei, fredonându-i la ureche:

„Să ai grijă de viaţa ta, ai grijă de ea..."

Dar alte voci, cele ale vechilor demoni, vechile obiceiuri, frustrate pentru că erau înlăturate de un suflu de viaţă nou, au încercat să preia comanda, să acopere acele cuvinte, de propria lor ranchiună.

- Să fii atentă, dacă îndrăzneşti să te aventurezi pe drumul acestor dorinţe, vrând să te descoperi singură, rişti să te pierzi, să dezvălui aspecte inacceptabile din tine.

- Dorinţele tale sunt înşelătoare,

- Crezi că ai totul, dar nu ai nimic, nu eşti nimic, nu ai fost în stare să îl reţii pe soţul tău, să îţi păstrezi copii aproape de tine, să îţi menţii statutul de femeie iubită...

- Poţi să te transformi, îi şoptea vocea cea mică, de la început...

- Nu poţi să faci nimic, îngânau vocile din viaţa ei de dinainte.

- Pot să mă iubesc şi să mă respect.

- Deloc, ai nevoie să fii iubită, nu trebuie să îşi dăruieşti iubirea decât dacă eşti iubită la rândul tău!

- Simt că pot să mă iubesc şi să iubesc fără să primesc neapărat ceva în schimb... pentru plăcerea de a fi.

- Nu, inima ta nu este destul de deschisă pentru a iubi, doar pentru a iubi. Gândeşte-te bine, ştii că ego-ul tău nu suportă să trăiască fericirea împărtăşită. Ai nevoie de sentimente, de jurăminte, de durată şi de seriozitate în orice încercare...

- Nu mă aflu nici în lipsă, nici în nevoie, ci în plinătate!

- O să vezi că o să regreţi imediat toate visele astea.

- Sunt asemenea muzicii, caut şi îmi regăsesc acordurile.

- Eşti derizorie, timp pierdut, iluzii înşelătoare. Nu începe să speri în lucruri pe care nu le vei atinge niciodată.

- Exist, în sfârşit exist pentru mine.

- Nu, supravieţuieşti, vegetezi. Acceptă-ţi soarta fără revoltă, fără vise inutile, te afli pe panta descendentă a vieţii tale, rămâi liniştită! Ai jucat, ai pierdut, meriţi să te odihneşti acum.

- Acum mă regăsesc, doar pe mine însămi, în esenţa fiinţei mele.
- Însă uiţi un lucru esenţial: siguranţa!
- În faţa neputinţei pot îmblânzi forţe secrete, în faţa urgenţei, am încredere în stările mele interioare, în faţa haosului, îmi ascult propria voce. Sunt pe calea aceasta acum.

Uimită, a ajuns să nu mai audă celelalte voci astfel încât se hotărî să se asculte. Începând din acea zi nu a mai fost singură. Iar deschiderea spre dialog a ajutat-o să întâlnească multe posibilităţi pe calea propriei vieţi.

Povestea femeii care iubea doi bărbaţi în acelaşi timp

În ceea ce priveşte iubirea, trăim cel mai adesea în stare de auto-privaţiune.

Era odată o femeie care se căsătorise din dragoste. Uneori li se întâmplă oamenilor acest lucru, să se căsătorească din acest motiv atât de irațional, misterios, care îi leagă unii de alții, mai ales la începutul unei relații de iubire! Voiam să spun prin acestea că se căsătorise cu bărbatul pe care îl iubea și îl admira, lăsându-se dusă de sentimente, în timp ce existau diferențe destul de importante în personalitățile lor, uneori chiar opuse.

El, Equi, era vrăjit de spontaneitatea, de libertatea de a fi a Ellnidei și fusese foarte atras de ea, angajându-se, la început cu câteva reținеri, iar apoi din ce în ce mai mult. Trebuise chiar să se opună familiei sale care nu fusese de acord cu alegerea lui. Tatăl lui mai ales, un om puternic și bogat, care credea că fiul lui merita mai mult decât acea fată tânără. I se părea puțin prea frumoasă și mai ales de o senzualitate foarte plăcută, însă neliniștitoare, care îi făcea pe bărbați să se simtă inconfortabil, pe cei care nu reușeau să-și reprime dorința în fața ei.

Ellnida, cea cu o imaginație debordantă, un entuziasm molipsitor și o bucurie sinceră, îl stimula mult pe soțul ei care era mai rezervat, mai interiorizat. Și trebuie să vă spun: se armonizau foarte bine pe planul tandreței, al sexualității și al împărtășirii emoțiilor.

Iar Equi, prin calmul său, prin generozitatea lui, prin talentul lui de organizator îi dăruia foarte multe, îi liniștea angoasele și teama ei de bărbați. Ellnida îl stimula în relațiile lui, care deveniseră mai vii, mai creative și în curiozitatea lui față de frumusețea lumii.

Câțiva ani mai târziu, Ellnida a cunoscut un bărbat foarte diferit de soțul ei. Un bărbat fantastic, imprevizibil în creativitatea lui, care se numea Libre.

Și încă de la primele întâlniri, se îndrăgosti de acel bărbat care îi răspundea cu același elan și aceeași bucurie.

Cred că ați înțeles situația: pe de o parte, Ellnida îl iubea pe Equi, soțul ei, iar pe de altă parte era foarte îndrăgostită de Libre, prietenul ei de suflet. În această nouă relație, existau multe lucruri care îi apropiau pe Elllnida și pe Libre, într-o continuă spontaneitate,

fericită, un pic nebunească şi atât de tentantă pentru ei.

Poate nu ştiaţi, dar, dacă este posibil să iubeşti două persoane în acelaşi timp, cu o iubire profundă, puternică, nu este posibil să fii îndrăgostit de două persoane în acelaşi timp.

Situaţia Ellnidei devenise dificilă, un pic periculoasă şi uneori dureroasă şi confuză. Equi, soţul ei, care era condus de iubire, acceptă acea situaţie. Se simţea în continuare iubit de Ellnida şi avea încredere în ea. Dar ea era îndrăgostită de altcineva.

Poate aţi trăit şi voi o astfel de situaţie, sentimentul de îndrăgostire este asemenea unui val imens, o tornadă care te destabilizează, care dărâmă totul în trecere. Ellnida se simţea dusă spre Libre, cu toate simţurile treze, cu raţiunea adormită şi judecata în nebunie.

Trăia aceste contradicţii şi acele paradoxuri cu o generozitate atât de mare încât putea să înfrunte partea de insuportabil şi de dureros care apărea uneori în inima ei. Astfel, în anumite momente, nu voia să se gândească la cele două relaţii. Amândouă atât de importante pentru ea. Uneori, doar pentru foarte scurt timp, se gândea să renunţe la relaţia de iubire, spunându-şi că relaţia cu soţul ei trebuia păstrată cu orice preţ.

În alte momente, care deveneau tot mai dese, îşi spunea că trebuia să aleagă, să aibă o decizie şi să meargă spre cel care îi ocupa mai mult inima, corpul şi mintea. Se simţea împărţită în două, dar atât de plină de dragoste încât putea să suporte ceea ce altora poate li s-ar fi părut imposibil de trăit.

Nu ştiu dacă vi s-a întâmplat vreodată să trăiţi o situaţie atât de contradictorie, atât de violentă, de destabilizatoare. Dacă da, ar trebui să înţelegeţi entuziasmul şi conflictul Ellnidei.

De fapt, prin cele două iubiri ale sale, Ellnida repeta contradicţiile fundamentale din toată copilăria ei, din adolescenţă şi din viaţa de adult. Pe de o parte, nevoia de siguranţă, care era un punct de referinţă, o ancoră sigură care răspundea unei nevoi foarte puternice de stabilitate şi de coerenţă, pe de altă parte, o nevoie de

a se elibera, de a-şi lăsa imaginaţia să creeze o lume pe măsura dorinţelor ei, să se realizeze în toate posibilităţile ei de iubire. Era ca şi cum avea nevoie în acelaşi timp şi de Equi şi de Libre.

Ceea ce nu ştia încă, era nevoia secretă de echilibru pe care o avea, nu între cei doi bărbaţi, ci în sine însăşi, pentru a nu se rătăci sau a se pierde.

Conflictul se vedea în exterior, însă era de fapt în interior, deoarece exista înainte de conflictul aparent.

Uneori, în viaţa cuiva există perioade când pare imposibil să faci o alegere de fidelitate sau de coerenţă faţă de tine, toate forţele din noi se lupă şi se anesteziază unele pe altele.

Toate acestea se joacă pe scena iubirilor nesperate care se pot aprinde până la întâlnirea cu divinul din fiecare dintre noi, dar care însă nu prea se acordă cu cerinţele vieţii cotidiene.

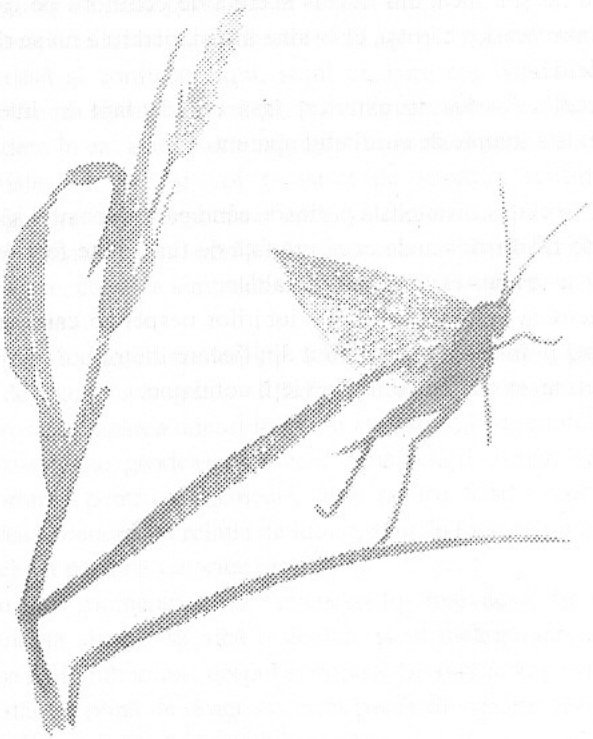

Povestea micii lăcuste care reuşise totul

A-ţi reuşi viaţa, în detrimentul existenţei, înseamnă să rişti să treci pe lângă adevăratul tău destin.

Era odată o mică lăcustă căreia îi reuşise totul în viaţă. Visele ei de copil lăcustă, jocurile, prietenii, şcoala, proiectele pe care le avea... reuşea în toate. Când îşi dorea ceva, foarte rar se întâmpla să nu obţină acel lucru. Era plină de viaţă, inteligentă, foarte sociabilă, iar felul în care vedea viaţa era plin de entuziasm şi de bucurie.

De asemenea, felul în care o vedeau şi o ascultau cei din jurul ei, era foarte pozitiv. Şi, cum se spune uneori în lumea bărbaţilor: Avea totul pentru a fi fericită! Cu toate acestea, trăia o mare incertitudine. Exista un lucru pe care nu reuşise să-l obţină.

În acea situaţie trăise un profund sentiment de eşec. A fost cu atât mai puternic cu cât nu a putut să vorbească cu nimeni despre acel lucru. Nici cu tatăl ei, nici cu mama ei, nici cu vreo prietenă, păstra totul în ea, ca pe o rană deschisă, care sângera fără încetare.

Tot curajul ei, toate resursele, entuziasmul ei, rataseră exact acolo unde ar fi fost atât de important pentru ea să reuşească, să câştige, să-şi dovedească calităţile şi imensa iubire pe care o purta în ea.

O să mă întrebaţi probabil: dar despre ce este vorba?

Ce eveniment, ce situaţie poate fi atât de importantă pentru o lăcustă?

Va trebui să ne întoarcem puţin în trecutul ei. Poate nu ştiţi, dar în ţara lăcustelor, se întâmplă uneori ca, unele cupluri, căsătorite de ani de zile, care au totul pentru a fi fericiţi, îşi împart o mulţime de lucruri, tandreţe, afinităţi, ajung totuşi să nu se mai iubească sau să nu se mai înţeleagă şi să se despartă.

Aşa s-a întâmplat în cazul părinţilor acelei lăcuste.

Însă în mintea ei, în inima ei şi în tot corpul ei, mica lăcustă îşi imaginase că toată iubirea pe care o avea pentru tatăl ei, o împiedica să plece.

„Am înţeles, nu se mai înţelege cu mama, spun că nu se mai iubesc, că nu mai pot trăi împreună, însă eu îl iubesc şi el mă iubeşte! Nu are cum să uite acest lucru, nu se va purta ca şi cum eu nu aş exista. Iubirea mea pentru el este destul de puternică pentru

a-l reţine, pentru a-l împiedica să facă prostia să-şi părăsească familia, căminul..."

Nu ştiu dacă vă imaginaţi tot ceea ce se poate petrece în mintea unei mici lăcuste care îşi iubeşte tatăl, aşa cum doar lăcustele ştiu să facă acest lucru.

Vă daţi seama că toate acestea erau foarte prezente în imaginarul ei, o mie de gânduri şi de imagini contradictorii care se înfruntau în fiecare seară în minte ei, în tot corpul ei. Se agăţa de unele dintre ele. Revedea limpede toate situaţiile în care avusese dovadă că tatăl ei o iubea foarte mult, ţinea mult la ea, era foarte importantă pentru el.... Atunci renăştea speranţa, îşi imagina că tatăl ei se va răzgândi, va reveni asupra deciziei pe care o luase, va găsi un mijloc de a se înţelege cu soţia lui, pe scurt, că va rămâne acasă.

Toate acestea, şi le imaginase de sute de ori, în timpul acelei perioade dureroase, haotice, uneori violentă, în care un cuplu se pregăteşte să se despartă, atunci când cei doi mai sunt împreună, fără să fie însă cu adevărat.

Iar apoi, tatăl ei a plecat, căsătoria a fost anulată şi, cum se întâmplă des în ţara lăcustelor, fetiţa a rămas cu mama ei. A păstrat însă în adâncul ei acel sentiment apăsător, despre care vă vorbeam la început, acela că nu a reuşit, a ratat. Se simţea chiar şi vinovată, o invadau o mulţime de gânduri grele, care o poluau:

„Dacă aş fi făcut asta sau asta, poate ar fi rămas cu noi, dacă i-aş fi mărturisit dragostea mea mai mult, dacă aş fi fost mai prezentă, dacă..., dacă..." Atâtea cuvinte care se înscriau ca o otravă în corpul ei.

Poate credeţi că timpul rezolvă astfel de lucruri! Nu întotdeauna însă, deoarece acest tip de experienţă înscrie în spirit un mesaj foarte nociv, de genul: "Iubirea mea nu va fi niciodată destul de puternică pentru a reţine un bărbat pe care îl iubesc" sau „Întotdeauna voi avea o îndoială dacă iubesc suficient de mult pentru a putea păstra o relaţie în timp lung."

De altfel, pentru ea scriu această poveste astăzi.

Deoarece o experienţă dureroasă din viaţa acelei lăcuste, devenită o tânără femeie frumoasă, pare să confirme, să adeverească acel mesaj foarte nociv pentru ea. O decepţie amoroasă, foarte recentă i-a reactivat toate îndoielile, lipsa de încredere în sine, convingerea ei că, orice ar fi, nu va reuşi, aşa cum a fost cu tatăl ei. Şi în acea perioadă, toate reuşitele, toate confirmările din trecut, toată atenţia şi bunăvoinţa cu care o înconjurau cei apropiaţi, nu reprezentau nimic în faţa acelei vijelii care invada totul, îi distrugea speranţa, curajul şi voinţa. Atunci nu mai avea poftă de nimic, nu mai aştepta nimic, nu mai avea dorinţe, corpul ei se simţea ca un plic gol, cu mintea plină de gânduri inutile.

Este îngrozitor cu poate lipsa de viaţă să invadeze viaţa, să o usuce, să o sterilizeze, încât ajunge să nu mai aibă nici un gust, nici un sens.

Nu v-am spus chiar totul, poate aţi observat această lege a seriei, această succesiune de catastrofe care uneori se înlănţuie unele cu altele? Tatăl lăcustei, cela care era mereu plin de viaţă, se hotărâse să îşi refacă viaţa cum se spune, să trăiască cu o altă femeie, care culmea, avea şi ea o fiică de aceeaşi vârstă cu lăcusta noastră. Astfel încât, acesteia i se părea că i se luase până şi locul ei de fiică...

Uneori e bine să ştim că evenimentele se aseamănă, se asociază pentru a confrunta pe cineva cu esenţialul, pentru a-l obliga să se responsabilizeze, să facă faţă mizelor importante din viaţa sa.

O să fiu eu responsabilă de viaţa mea? Sau o să o las să depindă de evenimente exterioare asupra cărora nu am nici o putere? (Şi e nevoie de multă modestie pentru a recunoaşte acest lucru!) O să mă las distrusă, aşteptând un miracol, un ajutor din exterior (cultivând astfel dependenţa din a cărei cauză sufăr atât de mult)?

Lăcustele sunt renumite pentru faptul că sunt capabile să facă salturi foarte mari. Detenta lor este incredibilă. Uneori, blocate într-o scorbură, prinse în mlaştini urât mirositoare sunt totuşi capabile să iasă de acolo, să se lanseze spre viaţă spre un nou orizont.

Îi doresc acest lucru şi lăcustei despre care vorbeam, pentru care simt multă afecţiune, chiar dacă nu am întâlnit-o niciodată.

Ar fi putut să fie fiica mea...

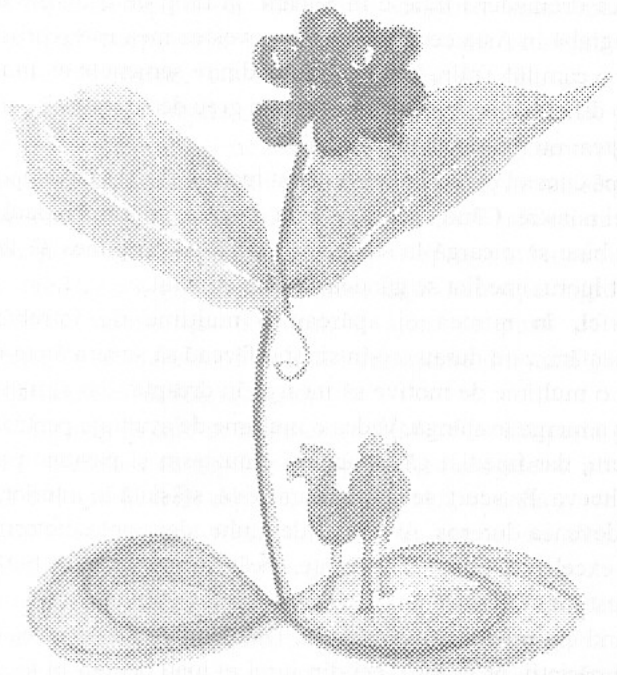

Povestea micii cămile care se născuse cu cordonul ombilical înfăşurat în jurul gâtului

Ne petrecem viaţa încercând să ne naştem fără să reuşim să încheiem procesul venirii noastre pe lume

Era odată o cămilă care trăia în deşertul Sahara. O să-mi spuneţi poate că dromaderii trăiesc în Sahara, în timp ce cămilele trăiesc mai degrabă în Asia centrală, dar în povestea mea este vorba chiar despre o cămilă! Trăia, la fel ca multe dintre semenele ei, în turmă. Avea o dificultate, care devenea tot mai greu de suportat, pe măsură ce creştea: nu reuşea să ia o decizie.

După cum vă puteţi imagina, acest lucru îi făcea viaţa imposibilă cămilei noastre. Când voia să o ia la dreapta, se întreba dacă nu ar fi mai bine să meargă la stânga sau dacă îşi propunea să facă un anumit lucru, imediat se gândea să facă un altul.

Astfel, în mintea ei apăreau o mulţime de întrebări, de argumentări, care durau ore în şir şi o făceau să se simtă paralizată. Găsea o mulţime de motive să meargă în dreapta, dar şi mai multe pentru a merge în stânga. Vedea o mulţime de avantaje pentru a face un lucru, dar imediat găsea acelaşi entuziasm şi pasiune pentru a face altceva. Pe scurt, se simţea paralizată, sfâşiată în interior, astfel încât devenea dureros. Avea atât de multe idei contradictorii, toate bune, excelente, pline de speranţe, încât nu reuşea să se hotărască. Iar acest lucru dura de ani de zile.

Când era mică era mai simplu. Dat fiind că nu se putea hotărî, atunci părinţii, profesorii, cei din jurul ei luau decizii în locul ei şi se descurca aşa. Astăzi însă devenise adult. Se confrunta singură cu alegerile ei, trebuia să decidă cum va trăi, să decidă dacă să se angajeze sau nu într-o relaţie de iubire, de exemplu.

Nu ştiu dacă v-am spus, dar cămila se născuse cu o dificultate. Când ieşise din burta mamei sale, a trăit o mare suferinţă.

Cu câteva zile înainte de a se naşte, cordonul ombilical, cordonul vieţii, cel care făcea legătura cu placenta, se înfăşurase de două ori în jurul gâtului ei. Când spun „se înfăşurase", este o imagine pe care am format-o, pentru că de fapt, nu cordonul este cel care se înfăşoară în jurul gâtului unui bebeluş, ci bebeluşul este cel care se întoarce, se învârte, urcă şi coboară, merge spre dreapta sau spre stânga, în burta mamei sale iar uneori, îşi prinde gâtul, se încurcă în cordonul ombilical.

Atunci se întâmplă un lucru incredibil, insuportabil şi de nerezolvat. Deoarece, în momentul naşterii, când mama are contracţii şi începe să împingă pentru a-l face pe copil să iasă, cordonul se întinde, iar bebeluşul se poate sugruma. Opune rezistenţă, întinde braţele şi picioarele şi, în acel moment, rămâne blocat în trecerea care ar trebui să-l conducă spre exterior. Iar dacă acel moment durează prea mult, se poate sufoca. Atunci, se opreşte, se lasă din nou împins de contracţiile mamei, cordonul se întinde din nou şi se sugrumă. Rezistă din nou, se opreşte şi iar se sugrumă.

Şi, cred că vă daţi şi voi seama, este o situaţie îngrozitoare. Bineînţeles, moaşa sau doctorul, îl ajută pe puiul de cămilă, încercând să relaxeze cordonul, să-l desfăşoare din jurul gâtului şi, în majoritatea cazurilor, reuşeşte.

Micuţa cămilă care se naşte este vânătă, e bătută puţin pe fese, ţinută de picioare, cu capul în jos, pentru ca sângele să înceapă să circule din nou în zona capului, este încălzită, alintată şi, de obicei, momentul se petrece foarte bine. Apoi creşte, se dezvoltă şi trăieşte...

Corpul ei a păstrat însă urmele acelei aventuri şi, chiar dacă crede că a uitat acel moment, persoana ei este impregnată de acea primă experienţă. Dacă face ceva într-o direcţie, se sugrumă, dacă nu face nimic, sau face ceva în cealaltă direcţie, se sufocă.

Voi ce credeţi, cum este posibil să alegi soluţia cea bună, între a te sugruma şi a te sufoca? Aceasta este explicaţia pentru drama micii cămile care nu reuşea să facă alegeri, să se poziţioneze clar în viaţă, deoarece întreg corpul îi amintea, de fiecare dată când trebuia să ia o hotărâre, că orice ar face, riscă să sufere.

Într-o zi, cămila a vorbit despre toate acestea cu mama ei. S-a culcat peste burta ei şi i-a spus:

„Ştii, cred că nu voiam să ies din pântecele tău, altfel nu m-aş fi prins aşa cu cordonul..."

Au râs amândouă. Dacă aţi fi auzit acel râs eliberator, între o mama cămilă şi fiica ei! Deşertul încă îi mai păstrează amintirea.

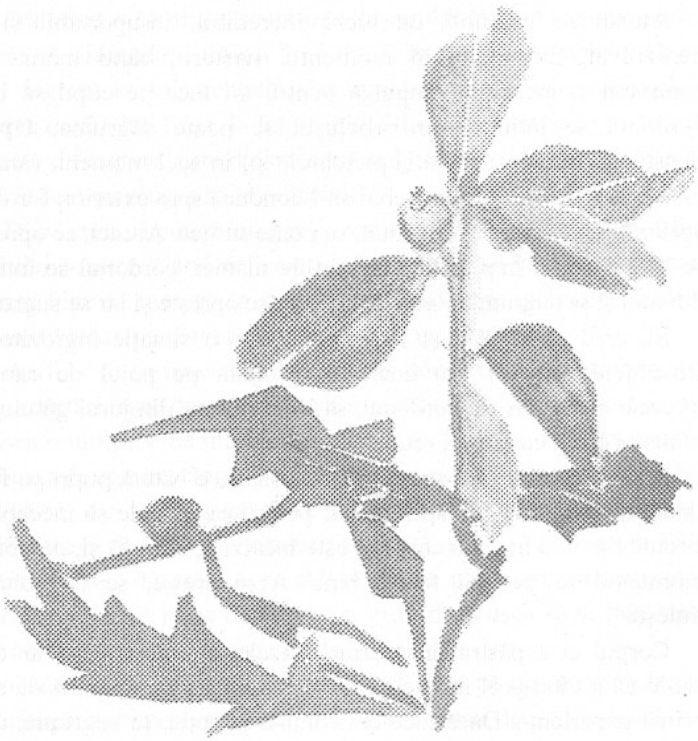

Erau odată două fetiţe care se luptau în interiorul unei singure fetiţe

Bolile sunt metafore, limbaje simbolice prin care încercăm să spunem şi să ascundem ceea ce nu putem spune altfel.

În interiorul unor fetiţe sau băieţi există două personalităţi care se confruntă, două caractere, două dorinţe sau două aspiraţii care se luptă, uneori pe viaţă şi pe moarte.

Astfel, era odată o fetiţă în care se luptau dorinţa ei de a o iubi pe mama ei şi dorinţa de a o urî.

Chiar dacă o să spuneţi că este ceva foarte obişnuit, o să mă întrebaţi cum se manifestă acest lucru. Este greu de spus, însă toate acestea se manifestă printr-o somatizare, o boală care se numeşte diabet, maladie care apăruse în corpul acelei fetiţe.

Diabet, ca şi cum înăuntrul ei s-ar înfrunta două părţi, producând apoi multe pagube.

Această boală, care apăruse când fetiţa avea vreo şase ani, fusese declanşată de un eveniment izolat, o vorbă pe care o auzise în treacăt, când se juca cu păpuşa, sub masa din bucătărie.

Fetiţa se juca sub masă, mama ei bea o cafea cu o vecină şi, vorbea despre sarcina ei. Despre sarcină şi dorinţele pe care le avea când a aflat că era însărcinată.

„La început, soţul meu nu voia copii, eu insistam şi el refuza, spunea că avem timp, că un copil ne va îngreuna tinereţea, că era costisitor, că mama lui îi spusese să fie atent la început, să nu se grăbească, pentru că apoi putea să regrete... Pe scurt, eu băteam pasul pe loc, aşteptând ca soţul meu să se hotărască la un moment dat! Iar apoi, după trei ani, a vrut acest copil... Acum eu eram cea care nu mai era de acord. Nu mă simţeam pregătită. E ciudat cum s-a schimbat acea dorinţă. În plus, el îşi dorea un băiat şi eu voiam atât de mult să am o fetiţă. De fapt, aş fi vrut să nu am un copil dacă nu eram sigură că va fi o fetiţă. Apoi, până la urmă, am rămas însărcinată..."

Fetiţa, care auzea totul de sub masă, prefăcându-se că se juca cu păpuşa, se gândea dacă pe mama ei a neliniştit-o faptul că „a rămas" aşa. Ea se hotărî atunci să fie foarte atentă, să nu cumva să rămână şi ea aşa, „să rămână însărcinată gândindu-se la altceva". S-a hotărât

atunci să nu mai aibă dorinţe, să nu le mai ceară nimic părinţilor ei, deoarece un copil costa cam mult, după cum auzise de la mama ei şi nu voia în nici un caz ca părinţii ei să rămână săraci.

Deasupra mesei, mama ei continua conversaţia:

„Nu ştiu cum s-a întâmplat, într-o seară, nu am fost atentă şi după patru săptămâni eram însărcinată. Am avut o fiică, ar fi trebuit să fiu foarte fericită, dar nu, ştiam foarte bine că îl dezamăgisem pe soţul meu. Ca şi cum nu mai eram bună de nimic...! Sunt de acord, s-a născut, e drăguţă şi nu îmi fac prea multe griji, dar nu este deloc ceea ce voiam eu... spunea el".

Fetiţa, sub masă, ar fi vrut tare mult să plângă, să intre în pământ, să dispară cu totul. Astfel, descoperea într-un mod brutal, că îl dezamăgise pe tatăl ei care îşi dorea un băiat. Şi, în plus, mama ei nu era fericită că se născuse.

Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea în zilele imediat următoare, dar a fost ca şi cum, în interiorul ei erau două persoane foarte rele, ca două fiare care se luptau. Una spunea:" Foarte bine, tata trebuia doar să nu mă facă!", iar cealaltă ţipa: „Şi mama, care nu ştie ce vrea. Mă voia dar nu e fericită, din cauza mea!"

Nu vă puteţi da seama cât de mare era disperarea din corpul acelui copil, care ar fi vrut atât de mult să le facă pe plac părinţilor, să-i împace, să le împace dorinţele.

Cred că reuşit să-i unească, în jurul bolii sale.

Pentru că sunt foarte atenţi, foarte grijulii cu ea, de când are diabet!

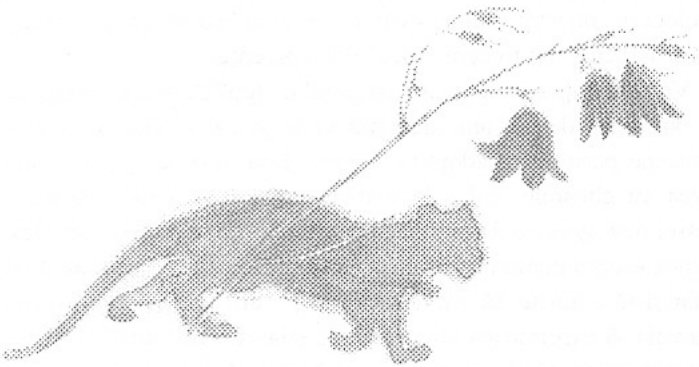

Povestea puiului de leu care era foarte agitat

Un copil adoptat nu își adoptă întotdeauna părinții. Poate să păstreze în adâncul lui, fidelitatea față de genitorii lui, pentru a nega abandonul și a se opune adopției.

Era odată un leuţ care trăia cu părinţii lui adoptivi. Părinţi adoptivi, înseamnă mai multe lucruri: faptul că mama lui actuală nu îl purtase în pântece timp de câteva luni (aşa cum se face la lei) şi că tatăl lui actual nu îl concepuse făcând dragoste cu leoaica lui. Dar, acest lucru mai însemna că, leoaica, genitoarea lui, cum se spune în cazul oamenilor, care îl purtase în pântece timp de luni de zile, care îl adusese pe lume într-o zi însorită, nu a rămas lângă el să-l hrănească, să-l crească, să-l însoţească în prima parte a vieţii. Nimeni nu ştia ce o determinase pe acea leoaică să facă acest lucru. O alegere destul de neobişnuită, pentru că leii îşi abandonează foarte rar puii. Dar există astfel de mistere în vieţile lor, care scapă înţelegerii noastre, atunci când nu ştim povestea personală a fiecăruia, când nu trecem dincolo de aparenţe.

Vreţi să ştiţi cum îl chema pe puiul de leu? Se numea Vinke. Era un pui tânăr, de trei ani, care ştia să se joace, să râdă şi chiar să-i alinte pe părinţii lui adoptivi. Uneori însă devenea furios, muşca, lovea cu ghearele, culca la pământ copacii mai mici, arunca cu pietre, rostogolea bolovani pe alte animale. Şi mai ales, mai ales, se arunca asupra mamei lui şi începea să gâfâie, să se înroşească. Voia chiar şi să o muşte, să o rănească. Ca şi cum ar fi vrut să-i facă rău sau voia să exprime astfel ceva ce nu ştia să spună altfel. Pentru că, în cazul leilor, când un pui nu poate să spună de ce suferă sau de ce îi este frică, devine agresiv, violent, îşi arată dinţii, ai spune chiar că este rău. Dar ştiţi bine că nu este cazul.

Trebuie să vă spun, de asemenea, pentru că m-am decis să nu vă ascund nimic, că micului leu îi plăceau mult poveştile. Se culca lângă mama lui, cu boticul în aer... iar apoi, foarte blând, foarte atent, cu urechile ciulite, cu ochii larg deschişi, cu botul plin de salivă, o asculta pe mama lui povestindu-i poveşti. Toate astea se întâmplau în momentele liniştite, pentru că altădată, după cum spuneam, devenea agresiv şi violent.

Trebuie să vă mărturisesc că atunci o speria pe mama lui, care devenea foarte neliniştită. Se întreba dacă a făcut bine să îl adopte

pe pui.

Poate, aţi înţeles din tot ce v-am spus până acum, ce trăia acel pui de leu, în adâncul lui. Credeţi că îi era frică să nu fie din nou abandonat, de părinţii lui adoptivi? Credeţi că prin acel comportament urât voia să spună: „Mă iubeşti atunci când sunt cuminte şi nu fac prostii, dar când sunt neascultător, mă mai iubeşti? Mă mai iubeşti atunci când te fac să suferi?"

Puilor de lei, care au fost abandonaţi cândva, le este frică în primul rând că vor fi abandonaţi din nou, astfel că uneori declară război părinţilor adoptivi, mai ales mamei lor, pentru a verifica trăinicia iubirii lor. Într-adevăr, aşa se întâmplă adeseori cu leii adoptaţi!

Nu ştiu cum se va încheia povestea. Poate mama lui îi va povesti povestea aceasta?

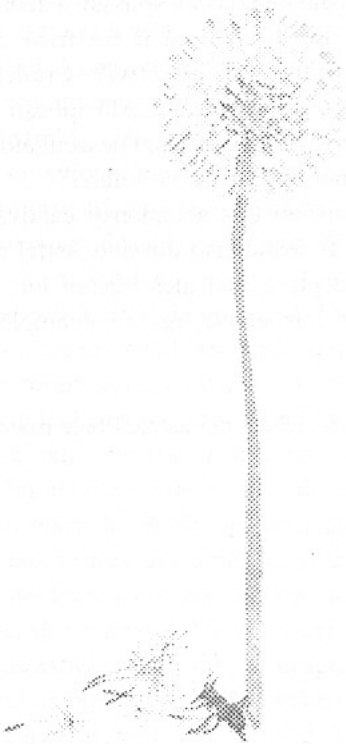

Povestea furnicii care nu putuse să aducă pe lume bebeluşul ei

Poate nu aţi aflat, însă, în ţara furnicilor, unele furnici însărcinate iau decizia să nu păstreze copilul în pântecele lor. Din foarte multe motive, dificultăţi, frici sau pentru că nu se simt pregătite să devină mame. Se întâmplă uneori ca o furnică să nu poată accepta, nici cu corpul, nici cu mintea, ideea de a însoţi mai departe copilul pe care l-a conceput şi pe care l-a purtat în pântece.

Astfel că alege să se despartă de el. Lucru care se numeşte o întrerupere de sarcină sau un avort.

Vă imaginaţi că nu este uşor să iei o astfel de decizie. Iar în mintea acelei furnici există o mulţime de dorinţe contradictorii, care se opun, se luptă, care discută tot timpul între ele: „Aş putea totuşi să-l păstrez... dar, nu, ştii bine că nu poţi să-l creşti singură..." sau „Nu mă simt pregătită, sunt prea tânără sau am deja patru copii şi am multe probleme, în a-i da fiecăruia partea lui de atenţie şi de iubire... da, aşa este dar nu eşti prima femeie care a crescut cinic copii..."

Pe scurt, există atât de multe dialoguri în mintea ei, în corpul ei, încât poate să dureze mult timp, zile şi nopţi întregi, cu momente de tristeţe şi disperare. Uneori, în adâncul sufletului, apare speranţa că partenerul ei, cel cu care a făcut dragoste şi care este genitorul copilului, îi va spune în ultimul moment: „Cred că putem totuşi să-l păstrăm, sunt de acord, o să ne descurcăm şi o să-l creştem împreună."

Dar acest lucru se întâmplă foarte rar în ţara furnicilor!

Aş vrea să vă arăt o poezie pe care a scris-o acea mama furnică, pe nume Liejo.

Era un cântec de leagăn pe care îl fredona bebeluşului ei când era încă în pântecele ei şi ştia că nu îl va putea păstra.

Micule embrion, ce nu vei avea nume
Care locuieşti în pântecele meu,
Şi te porţi frumos
Micule embrion ce ai ales o mamă

Care îţi va spune nu.

Te simt acolo, foarte curajos, agăţându-te de viaţă
Zguduit de bătăile inimii mele care plânge
Iar eu, mama ta, aş fi vrut să-ţi ofer
Blândeţe în loc de durere.

Te simt acolo, curajos, agăţându-te de viaţă
Şi simţindu-mi durerea prin tot corpul,
Ştiind că nu vei vedea niciodată lumina zilei.

Şi eu, mama ta, care ar fi vrut atât de mult
Să te legene cu duioşie, să te adoarmă cântând
Nu o să te las să vezi lumina zilei, iubirea mea
Pentru că, în viaţa mea e noapte acum.

Nu vei vedea lumina, iubirea mea, deoarece
Sunt atâtea stele în mine care spun „Nu"
Şi tot atâtea planete ce spun „Da".

Nu ştiu cum aş fi putut să aleg, fără ca tu să dispari.
Dar să ştii, dacă aş fi putut, mi-ar fi plăcut mult
Să te cunosc şi să te văd râzând.

În curând, drumurile noastre se despart.
Am mers puţin împreună.
Dar să ştii că te voi purta mereu în inima mea.
Acum drumurile ni se despart.
E foarte dureros să spun „la revedere".

Poate într-o zi mă vei ierta, pentru că nu am continuat să te port.
Poate vei ajunge în regatul bebeluşilor ce nu au văzut lumina zilei.

Poate acum voi iubi mai mult viaţa.

Ia-ţi zborul iubirea mea, te aşteaptă o viaţă mai bună,
Vei fi primit în lumina universului.

Cea care ţi-a fost mamă atât de puţin timp,
Cea care nu te-a putut naşte
Cea care a ales avortul.

Nu ştiu dacă aţi simţit, printre aceste cuvinte care redau suferinţa şi stau mărturie pentru durerea mamei, cât de dificilă poate fi o astfel de hotărâre şi poate lăsa urme foarte mult timp în corpul unei furnici. De aceea, cred că este important, să vorbească cu bebeluşul şi chiar să-i creeze un loc doar al lui, imaginar, pentru a-i permite să trăiască acea trecere atât de grea spre altceva, decât viaţa, atunci când nu poate fi însoţit mai mult de câteva săptămâni.

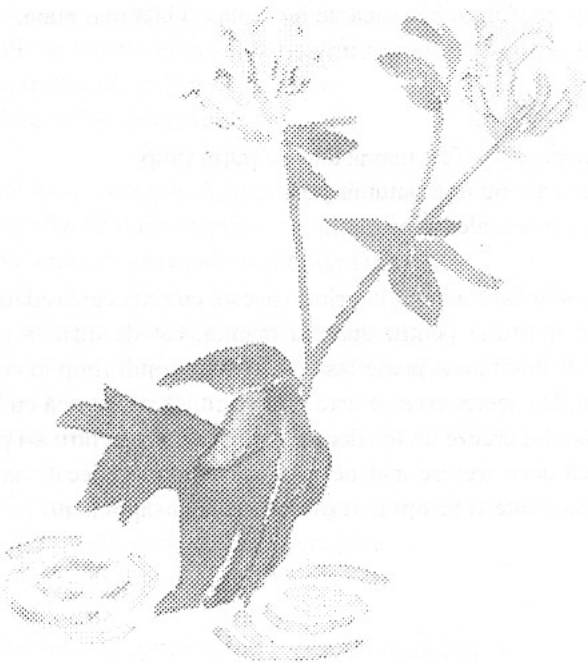

Povestea puiului de vulpe care păstra totul în burta lui

Este foarte greu să umpli o sticlă deja plină. Celui care păstrează totul îi este greu să primească.

Era odată un pui de vulpe care trăia o mare angoasă, în adâncul lui. Nu ştiu dacă ştiaţi, dar puii de vulpe nu sunt doar inteligenţi, ci şi foarte sensibili. Dacă se simt răniţi de o vorbă, un gest sau o privire a mamei sau a tatălui lor, atunci în ei se fixează frica, tristeţea sau furia pe care au simţit-o şi se depun în burtica lor.

Astfel, unii dintre puii de vulpe ajung să păstreze totul în ei.

Ştiţi ce putem găsi în stomacul unui pui de vulpe? Nu doar mâncare, tăiţei, cartofi prăjiţi, ciocolată, carne, peşte sau resturi de gumă de mestecat, există de asemenea acolo şi tăceri, umiliri, nedreptăţi, supărări şi tristeţi.

Vă las să vă imaginaţi ce amestec îngrozitor formau toate aceste lucruri în stomacul puiului de vulpe: furie şi ciocolată, tăiţei şi umilire, cartofi prăjiţi şi nedreptate, peşte şi frici... De asemenea, nu veţi fi uimiţi dacă vă spun că acel pui de vulpe făcea caca pe el, ca şi cum s-ar fi eliberat astfel, în ciuda voinţei lui, de tot ceea ce era rău în corpul lui.

Să nu credeţi că făcea acest lucru din plăcere, e nevoie de mult curaj să faci caca ziua în amiaza mare, în pantaloni! Cu atât mai mult cu cât îşi dădea seama că îl dezamăgea pe tatăl lui şi suferea mult din cauza aceasta.

Vedea că o nelinişteşte pe mama lui, iar acest lucru îi dădea sentimentul că nu este bun, că risca astfel să fie iubit mai puţin. Dacă vă spun că acel pui de vulpe era foarte curajos, trebuie să mă credeţi.

Voi ce credeţi că ar fi putut face pentru a ieşi din acea situaţie?

Ei bine, o mulţime de lucruri! De exemplu, ar fi putut să pună într-o cutie nişte pietricele sau obiecte mici care să reprezinte tot ceea ce păstra în el şi nu a reuşit să-i spună mamei lui până atunci. Ar fi putut să deseneze, să picteze. Ar fi putut face o marionetă! O marionetă care să spună în locul lui tot ceea ce el nu putea să spună.

Ar putea de asemenea, dar e ceva mai complicat, să decupeze două urechi mari, dintr-o bucată de carton, să le dea tatălui sau mamei lui şi să le spună: „Aş vrea să fiu ascultat, doar ascultat, să

nu îmi răspundeți imediat, când vreau să vă vorbesc. Nu aveți tot timpul răspunsul corect pentru întrebările mele și aș vrea să înțelegeți interogația din spatele acestor întrebări. Aș vrea să nu mai știți dinainte ceea ce trebuie să fac sau să nu fac, să acceptați să mă ascultați, doar să mă ascultați".

Acestea sunt câteva dintre demersurile pe care le putea face puiul de vulpe. Vă spuneam la început, e nevoie de mult curaj și de voință pentru a încerca să exprimi ceea ce nu se poate spune în cuvinte. Mai ales când e vorba despre o fetiță, care nu îndrăznește să spună că anumite gesturi care îi ating corpul nu sunt deloc bune pentru ea, mai ales când sunt făcute de un adult, foarte apropiat.

Este foarte greu să taci atunci când sunt atât de multe lucruri de spus.

Povestea domnişoarei Buba

Pentru a capta atenţia unei persoane iubite, suntem capabili să ne asumăm multe riscuri. Şi mai ales pe acela de a ne maltrata propriul corp!

Era odată o fetiţă foarte sprinţară şi plină de viaţă, căreia toţi din familie îi spuneau domnişoara Buba.

Să nu credeţi că se plângea toată ziua, că o doare ceva sau că era tot timpul bolnavă sau se văicărea pentru nimic. Deloc, era dinamică, bine făcută, plină de vitalitate, dar i se întâmpla mereu ceva: se lovea, cădea, se zgâria. Spărgea o mulţime de alte lucruri la care mama ei ţinea mult.

Cam asta era specialitatea ei. Era foarte greu să reziste un obiect când îl atingea ea.

De obicei era plină de vânătăi, de zgârieturi, de lovituri. Ca şi cum lumea din jurul ei era prea mică, prea strâmtă, neadaptată la corpul ei de copil ce se mişca tot timpul, plin de elan, agitat de o mulţime de dorinţe, stimulat de atâtea tentaţii invizibile, condus de o energie ieşită din comun. Nu puteai să-i spui universului să stea liniştit când trecea domnişoara Buba pe acolo!

Bineînţeles, toate acestea îi nelinişteau pe părinţii ei, mai ales pe mama ei, care ar fi vrut să îndrepte, să acopere sau să rotunjească toate asperităţile vieţii, pentru a evita ca fiica ei să se lovească.

Fetiţei nu prea îi plăcea să i se spună domnişoara Buba. De parcă ea ar fi primit toate loviturile din lume. I-ar fi plăcut să i se spună Inimă Iubitoare sau Tandreţe.

Ceea ce căuta în primul rând era contactul. Îi plăcea mult să atingă, să mângâie, avea o mare nevoie să îmblânzească lucrurile. În sinea ei avea sentimentul că mama ei era de neatins, era perfectă, inaccesibilă. Dar nu ar fi putut spune acest lucru, pentru nimic în lume.

Ce mult ar fi vrut să stea pe genunchii ei, să-i sară în braţe, să închidă ochii şi să se lase purtată de ea! Ar fi vrut atât de mult ca mama ei, mereu ocupată, să se oprească din lucru, să aibă mâinile şi mintea libere şi să îi spună, în sfârşit:

„Vino, vino la mine în braţe!"

Să simtă căldura, mirosul, bătaia inimii mamei sale, să stea încrezătoare la pieptul ei. Să nu aibă nimic de cerut şi să simtă că este înţeleasă, primită, acceptată. Că are în sfârşit un loc al ei şi că nu deranjează pe nimeni. Şi atunci nu mai are nevoie să spargă nimic, să se lovească, să se ciocnească de toate lucrurile ascuţite!

Nu ştiu însă dacă dorinţa fetiţei era înţeleasă, sper din tot sufletul să fie aşa.

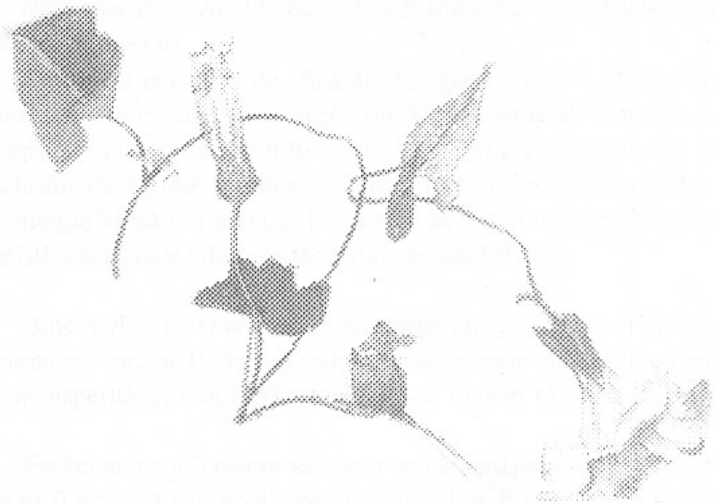

Povestea micului tang

Unii copii îşi atribuie misiunea de a îi asista, de a-i susţine sau de a-i îngriji pe părinţii lor, cu preţul de a-şi pierde propriul lor echilibru

Era odată un mic tang foarte curajos, dar care trăia în acelaşi timp o angoasă puternică. Angoasa este un fel de frică difuză, profundă, persistentă, a cărei origine nu se cunoaşte de obicei.

Dacă, de exemplu vă este frică de păianjeni, este destul de simplu: vi se face frică de fiecare dată când vedeţi un păianjen. Şi chiar dacă ştiţi că teama de păianjeni sau de hoţi se referă de fapt la alte frici ale voastre, mai profunde sau exprimă dorinţele care se ascund în spatele acestor temeri, cel puţin puteţi să denumiţi acea frică.

Dacă vă este teamă că părinţii voştri vor avea un alt copil, care vă va lua o parte din locul pe care îl aveţi sau care va face ca mama voastră să fie mai puţin disponibilă pentru voi, fiind ocupată cu cel mic, puteţi să denumiţi acea frică şi chiar să reperaţi ce anume o declanşează. Există, ne invadează întreg corpul şi este foarte greu de suportat.

Poate nu ştiţi ce este un tang.

Este un peştişor, foarte drăguţ, inteligent, rapid care trăieşte în oceanul Indian, în apele din jurul insulelor vulcanice.

Micul tang, despre care vorbeam, trăia cu mama lui, care divorţase de soţul ei. Iar acesta, tatăl peştişorului, se recăsătorise imediat cu o altă femelă tang şi aveau împreună o fetiţă. O micuţă care era sora peştişorului nostru şi pe care el o iubea mult.

De câteva luni însă, micuţul tang, care îl adora şi îl admira mult pe tatăl lui, era foarte neliniştit. De fiecare dată, când mergea la el, îl vedea certându-se cu noua lui soţie. Ţipau, spuneau lucruri urâte şi ameninţătoare care îi făceau să sufere pe soţul ei şi pe copii.

Peştişorul auzea o mulţime de cuvinte pe care crezuse că le uitase: despărţire, divorţ, partaj. Şi mai ales, îl vedea pe tatăl lui nefericit, el care de obicei era atât de sigur pe el, care ştia o mulţime de lucruri, acum era tăcut, supărat, muncea mult, fiind cuprins de o tristeţe nesfârşită.

Peştişorul tang cel curajos încerca să îl susţină pe tatăl lui. Ar fi vrut să aibă cele mai bune note la şcoală, să fie bun şi generos, să

discute despre maşini cu el. Pentru că el şi tatăl lui erau pasionaţi de maşinile de curse, ştiau totul despre ele, toate mărcile şi calităţile pe care le aveau!

Dar toate aceste eforturi îl oboseau foarte tare, îi consumau multă energie. Iar când se întorcea la mama lui, redevenea un bebeluş care avea nevoie de alinturi şi de atenţie nesfârşită. Se strâmba, vorbea cu un glas de copil smiorcăit, nu mai pronunţa corect cuvintele. Un psiholog care l-ar fi văzut în starea aceea ar fi spus: regresie, copil cu nesiguranţă afectivă, stare confuzională, copil destructurat... Sau orice alt diagnostic neliniştitor.

Nu ar fi înţeles că de fapt, micul tang era foarte „structurat", foarte logic în tentativele lui de a-şi susţine tatăl, spunându-i sub toate formele: „Poţi să contezi pe mine, eu nu te voi părăsi niciodată. De altfel, dacă nu mai cresc, dacă voi rămâne mic, vei fi obligat să mă păstrezi pentru totdeauna. Iar, pe de altă parte, avea dreptate să se refugieze apoi, să se refacă lângă mama lui, alintându-se ca un copil foarte mic.

Astfel, se întâmplă ca unii copii, în cazul peştişorilor tang, dar şi în cazul oamenilor, să fie foarte fideli şi, înţelegând suferinţele ascunse ale părinţilor lor, vor să le aline, cu o voinţă, cu un curaj ieşite din comun.

Micuţul tang mă uimeşte şi mă impresionează foarte mult. Sper că îşi va dezvolta toate calităţile, fără să se simtă obligat să-şi maltrateze cu atâta convingere propria sa împlinire.

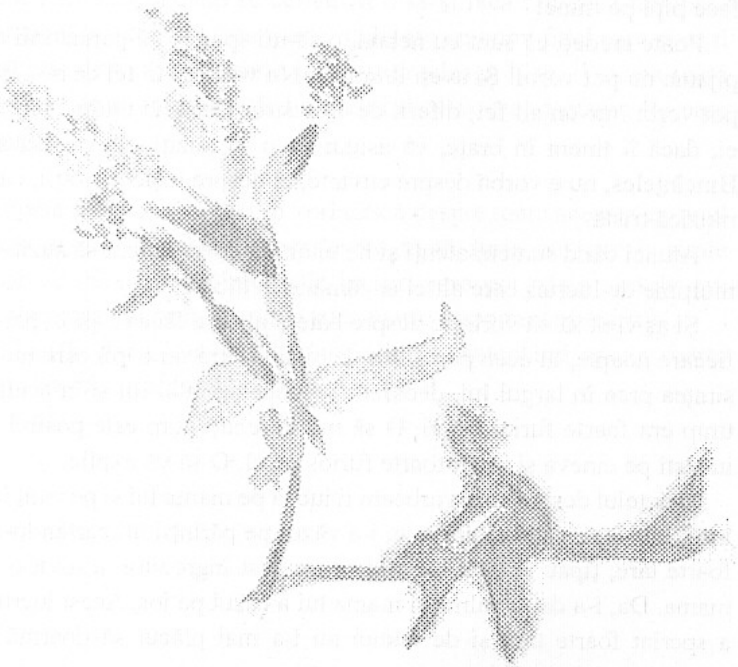

Povestea pantalonilor de pijama

Iubirea oarbă este adeseori o iubire violentă

Erau odată niște mici pantaloni de pijama, care plângeau în fiecare dimineață. O să mă întrebați probabil de ce plângea. Ei bine, pentru că în fiecare noapte era udat. Era udat cu pipi.

Într-o dimineață l-am văzut și mi-a spus: „Nu mai vreau să fiu udat, nu am făcut nimic rău, sunt foarte drăguț... nu înțeleg de ce se face pipi pe mine!"

Poate credeți că sunt eu nebun, o să-mi spuneți că pantalonii de pijama nu pot vorbi! Și aveți dreptate. Nu vorbesc la fel ca noi, dar pot vorbi într-un alt fel, diferit de al nostru. Dacă ne uităm atent la ei, dacă îi ținem în brațe, vă asigur că o să auziți câteva lucruri. Bineînțeles, nu e vorba despre cuvinte, ci despre niște senzații, ca o muzică tristă.

Atunci când suntem atenți și ne uităm la ceva, putem să auzim o mulțime de lucruri care altfel ar rămâne în tăcere.

Și aș vrea să vă vorbesc despre băiețelul care făcea pipi în pat în fiecare noapte, în acea pantaloni de pijama. Era un copil care nu se simțea prea în largul lui, deoarece îl iubea pe tatăl lui și în același timp era foarte furios pe el. O să mă întrebați cum este posibil să iubești pe cineva și să fii foarte furios pe el. O să vă explic.

Băiețelul despre care vorbeam îi iubea pe mama lui și pe tatăl lui, însă, într-o zi, când el era mic, i-a văzut pe părinții lui certându-se, foarte tare, țipau și tatăl lui a făcut un gest îngrozitor, a lovit-o pe mama. Da, i-a dat o palmă și mama lui a căzut pe jos. Acest lucru l-a speriat foarte tare și de atunci nu i-a mai plăcut să doarmă în aceeași casă cu tatăl lui.

De atunci, băiețelul le spunea tuturor: „Tatăl meu a făcut o prostie, a lovit-o pe mama...", dar în sinea lui simțea mai mult durere. Își dorea din toată inima ca acel lucru să nu se mai întâmple.

Voia ca niciodată tatăl lui să nu o mai lovească pe mama lui, chiar dacă se certau. Băiețelul încă nu știa că atunci când nu ești de acord, poți totuși să vorbești normal, fără să fie nevoie de lovituri.

E la fel ca și în cazul pantalonilor de pijama care voiau să li se vorbească, în loc să fie udați cu pipi.

Mai cunosc un copil care făcea pipi pe el, dar el făcea acest lucru în timpul zilei.

„Nu pot să mă abţin" spunea el supărat. Era chiar nefericit, deoarece simţea că îl dezamăgeşte pe tatăl lui şi o supără pe mama lui.

Ar fi vrut atât de mult să le spună că îi era frică să nu se despartă. Îi era frică atunci când se certau că o să-şi facă rău dacă ţipă prea mult unul la altul. Îi iubea foarte mult, era un copil fidel care şi-ar fi dorit atât de mult ca părinţii lui să se înţeleagă bine. Îi auzea seara când se certau în pat, tatăl lui care ridica vocea şi mama lui care plângea.

Poate într-o zi va reuşi să vorbească despre toate acestea cu unul dintre ei, le va putea spune despre toată furia pe care o simte deoarece nu se simte înţeles în lucruri care pot părea simple sau banale pentru părinţi, dar care sunt foarte importante pentru el.

Nu ştiu dacă le-a vorbit, însă ştiu că, aşteptând spune foarte multe lucruri prin faptul că face pipi pe el.

Povestea iubirii care se rătăcise în lumea oamenilor

Chiar şi dacă este nu este iubită, iubirea ne poate iubi.

Nu ştim de unde vin iubirile. Iubirile acelea noi, care se nasc în noi, într-o zi din viaţa noastră, ne umplu de lumină, uneori rămân în noi pentru mult timp, alteori sunt doar trecătoare...

Acele iubiri neaşteptate care ne împlinesc, ne fac să creştem sau ne întristează... Nu ştim de unde vin, cum ne-au ales, cum de au apărut în calea noastră.

Eu cred că există undeva în univers, un loc în care se adună toate aceste iubiri şi unde îşi pot împărtăşi uimirea, bucuria, surpriza sau disperarea, un fel de insulă în care se pot regenera după tot ceea ce au avut de pătimit pe pământ.

Era odată o iubire care uneori îşi pierdea speranţa, dar totuşi nu se descuraja niciodată. Iubea bărbaţii şi femeile de pe planeta aceea ciudată în care războaiele, violenţa, nefericirea, nedreptatea făceau mii de pagube, de generaţii întregi.

Simţea că exista şi altceva, în spatele acelei aparenţe fără speranţă. Deoarece întâlnea şi forme ale frumuseţii, ale creativităţii, ale tandreţei sau ale compasiunii anumitor oameni, în relaţii privilegiate şi, foarte rar, o relaţie de iubire reciprocă.

O uimea credinţa acelor oameni, le admira curajul, entuziasmul şi capacitatea lor extraordinară de a se reface, de a spera, de a iubi necondiţionat, cu pasiune şi uneori chiar pentru timp îndelungat.

Dar, trebuie să vă spun, iubirea aceea nu avusese parte decât de nefericire în întâlnirile sale cu oamenii. Se numea Vindi, un nume destul de des întâlnit în cazul iubirilor.

Încă din timpul tinereţii sale, de la primele aventuri terestre, trăise lucruri îngrozitoare. Vindi venise să stea, cu inocenţă, în inima unui tânăr pe care o aprinsese pentru o tânără fată de aceeaşi vârstă. Însă tânăra era deja îndrăgostită de altcineva.

Băiatul, îndrăgostit, încurajat de Vindi, încercase să o convingă că nimeni pe lume nu o mai iubea ca el. Se agăţase de ea, o hărţuia cu declaraţiile lui, îi scria luni de zile cuvinte pline de pasiune, căuta mereu să fie în preajma ei, făcând-o să se simtă stingheră cu cererile

lui insistente. Până la urmă, i-o prezentase pe Vindi, iubirea lui, ca pe un produs de cea mai bună calitate.

Probabil ghiciţi ce a urmat, un adevărat infern! Vindi credea că înnebuneşte, se zbătea în inima acelui băiat, încerca să iasă, să se întoarcă în ţara copilăriei ei, pentru a cere sfatul altor iubiri. Pentru a şti cum se descurcau ele. Ar fi vrut să o înveţe şi pe ea cineva cum să-şi facă treaba. Ce se poate face atunci când eşti în inima cuiva care iubeşte pe cineva care nu îi poate primi dragostea?

Când apoi, după mai multe luni de suferinţă, Vindi a reuşit să se elibereze din inima acelui băiat, care o ţinuse închis, încercând să o impună unei fete care nu îl voia, a plecat, obosită, rătăcită, spre ţara în care se întâlneau iubirile pentru a se reface.

Acolo îşi petrecea timpul ascultând alte iubiri, mai în vârstă sau mai tinere decât ea. Mai ales vechile iubiri, care povesteau cât de multe inimi iubitoare întâlniseră pe alte planete, care le însoţiseră în aventuri minunate, fabuloase, însorite şi luminate de dorinţe reciproce, însufleţite de relaţii frumoase, care le purtaseră în zbor spre plăcere şi bucurie.

Vindi, încurajată, stimulată de mărturiile celorlalte iubiri, s-a întors plină de încredere pe pământ. Dar nu o să am niciodată destul timp pentru a vă povesti câte nefericiri a întâlnit în diversele ei încarnări umane. O dată, din greşeală, a intrat într-un bărbat gelos, posesiv şi furios care nu admitea ca partenera lui să arunce nici măcar o privire altui bărbat. Altădată, a intrat într-un pervers care se juca cu ea, pentru a se ataşa cineva de el, apoi o respingea satisfăcut. Altădată, a dat peste un depresiv care voia să capteze atenţia unei femei, care, la rândul ei îşi petrecea viaţa căutându-şi plină de angoase partenerii preferaţi. Altădată a ajuns la un om de afaceri, un specialist din lumea finanţelor, acesta a închis-o pe Vindi într-un seif, printre bilete de bancă, acţiuni şi aur. A avut nevoie de mai mulţi ani pentru a scăpa de acolo. Cred că acel om de afaceri a avut până la urmă un infarct.

O dată, o singură dată a găsit o femeie care a întâlnit un bărbat

ce era el însuşi animat de o nouă iubire care tocmai ajunsese pe pământ. O iubire nouă care semăna mult cu ceea ce fusese Vindi în tinereţe.

Atunci Vindi a descoperit pentru prima oară că era posibil să existe o viaţă plină de iubire. Sărbătoarea corpului, armonia sufletelor, complementaritatea sensibilităţilor, blândeţea schimburilor, descoperirile comune, pasiunea de a tăi, secretul momentelor fragile ca petalele trandafirilor. Astfel, timp de câţiva ani, a reuşit să trăiască din plin o viaţă plină de iubire.

Dar, ştiţi şi voi la fel ca mine, dacă uneori iubirile sunt frumoase, oamenii sunt mereu muritori... Femeia a plecat prima, lăsându-l pe iubitul ei singur. Vindi a mai rămas câţiva ani în inima acelui bărbat, l-a susţinut şi i-a dăruit multă energie. Iar apoi, când a sosit timpul, a trebuit să se întoarcă pe planeta ei natală.

După o odihnă binemeritată, după câţiva ani, s-a hotărât să se întoarcă din nou pe pământ.

Acum devenise mai atentă, mai exigentă. Nu se mai oprea la primul venit, îşi alegea cu grijă cei pe care îi însoţea în viaţa lor pământească. Vindi avusese nevoie de mult timp pentru a înţelege că nu era suficient să vină şi să se aşeze în inima cuiva, mai era nevoie ca acea persoană să ştie să o primească, să îi facă un loc doar al ei, să o hrănească, să stabilească cu ea o relaţie de iubire. Mai simplu spus, Vindi a înţeles faptul că iubirile au nevoie de iubire.

Cred că vă surprinde acest lucru! Eu însumi l-am descoperit foarte târziu, în toamna vieţii mele. Iubirile care ne fac cadoul şi vin să se încarneze în noi au nevoie de îngrijire, de căldură, de tandreţe şi de o calitate indispensabilă într-o relaţie de iubire: respectul. Vin la noi, asemenea lui Vindi, cu un entuziasm incredibil, ne trezesc toate simţurile, ne stimulează mintea, scot la suprafaţă tot ceea ce avem noi mai bun şi sunt la originea, nu doar a celor mai mari opere de artă, dar şi a multor acţiuni necunoscute care au transformat un loc de pe pământ, au dus un vis spre culmile lui sau a înnobilat

pentru totdeauna existenţa umană. Seamănă speranţa şi mai ales, acea calitate a vieţii care se recunoaşte la prima privire la o persoană iubită, care iubeşte la rândul ei: bucuria de a trăi.

Ultima oară am auzit că Vindi a plecat din nou în ţara ei natală, dar, din câte o cunosc eu nu va întârzia prea mult timp până când se va întoarce. Şi atunci dacă unul dintre voi se simte în stare să o primească, să nu ezitaţi, deschideţi-vă inimile, întindeţi-i braţele şi lăsaţi-o să intre în viaţa voastră. Este o iubire minunată, cu un curaj extraordinar, cu o răbdare nesfârşită, cu un entuziasm fără margini.

Dacă veţi stabili o relaţie cu ea, să îi spuneţi din partea mea că regret că nu am ştiut să o iubesc aşa cum merita, atunci când ne-am intersectat drumurile, dar era atât de tânără, iar eu atât de nepriceput, atunci, pe vremea când ne-am întâlnit!

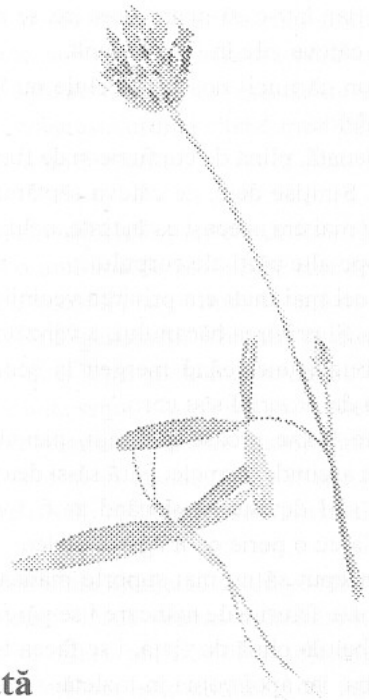

A fost odată
o fetiță libelulă
care s-a transformat într-o femeie libelulă

Cât de multe vieți trebuie să traversăm pentru a ne împlini existența și pentru a ne întâlni!

După cum probabil ştiţi, la un moment dat, în viaţa unei micuţe libelule vine un moment în care corpul ei se schimbă, se transformă. Cum? Şoldurile devin mai rotunde, umerii mai puţin ascuţiţi, începe să-i crească pieptul, iar într-o zi apare ceea ce se numeşte ciclu. Fetiţele pierd sânge, câteva zile în fiecare lună.

Trebuie să vă spun că micii noastre libelule nu îi plăcea deloc acest lucru, absolut deloc.

Se simţea foarte jenată, plină de confuzie şi de furie văzând cum i se schimba corpul. Simţise deja, de câteva săptămâni că privirea băieţilor asupra ei nu mai era aceeaşi ca înainte, ochii lor insistau pe gâtul ei, pe fese sau pe alte părţi ale corpului.

Ceea ce o speria cel mai mult era privirea vecinilor, bărbaţii din blocul în care locuia. Şi privirea băcanului, a vânzătorului de ziare, a şoferului de autobuz atunci când mergea la şcoală. Se simţea murdară, deposedată de propriul său corp.

Începea să poarte bluze groase şi lungi, pantaloni prea largi pentru ea, pentru a-şi ascunde formele. Fără să-şi dea seama începea să-şi urască corpul, să-l deteste ca şi când ar fi fost un străin. Îl spăla, îl freca, îl peria cu o perie ce îi zgâria pielea.

Apoi, treptat a început să nu mai suporte mâncarea. Refuza să mănânce la masă. Toate felurile de mâncare i se păreau oribile. Dar, fiindcă era o mică libelulă plină de viaţă, i se făcea foame şi mânca pe ascuns, orice găsea, iar apoi voma în toaletă.

Corpul ei se schimbă, pieptul i s-a dezumflat, fesele au dispărut şi i s-a oprit şi ciclul. Acum semăna cu un copil, slab, uscat care nu mai trezea nici o dorinţă în rândul bărbaţilor. Era în acelaşi timp patetic şi foarte curajos, acea luptă pe care o ducea singură libelula noastră pentru a-şi regăsi corpul de fetiţă, pentru a scăpa de dorinţele care o înconjurau.

Spun singură, pentru că trebuia să lupte şi împotriva dorinţelor părinţilor ei, mai ales a mamei ei, care o împingea să mănânce fără să ştie cât de mult suferea fetiţa ei. Îi spunea să mănânce, să se îngraşe un pic, să-şi regăsească formele, era ca şi cum mama ei o

împingea spre dorinţele bărbaţilor!

Este o neînţelegere frecventă în rândul libelulelor, atunci când părinţii nu simt exact în ce zonă intimă se desfăşoară conflictele copiilor lor. Cu cât mama insista mai mult, cu atât libelula se închidea în sine mai mult, iar situaţia părea să dureze foarte mult timp. Medicii care au văzut-o au spus că are anorexie. ANOREXIE - simţiţi cum scrâşneste ultima silabă între dinţi, între gingii, este o silabă tăioasă ca un ferăstrău!

Într-o zi, mama libelulă s-a hotărât să-i vorbească fiicei sale, să îi povestească o mulţime de poveşti pe care le trăise ea în copilărie. Când era foarte mică, îi plăcea mult să sară cu coarda, să se joace cu băieţii, să sară pe genunchii vreunui prieten al părinţilor ei, să strângă foarte tare între picioare ursuleţul ei preferat... şi astfel simţea foarte multe emoţii în corpul ei. Atâtea lucruri inocente, dar pline de plăcere, pentru fetiţa care fusese cândva. Îi spusese fiicei ei că simţea plăcere şi în acelaşi timp îi era frică când descoperea dorinţa pe care o stârnea la băieţii mai mari din cartierul lor...

Nu ştiu până unde ajungeau acele povestiri dintre fosta fetiţă şi fiica ei de acum. Dacă mama a îndrăznit să nu îşi dezvăluie secretele, dar să o lase pe fiica ei să înţeleagă că senzualitatea nu trebuie confundată cu sexualitatea, că senzualitatea este seva existenţei care însufleţeşte viaţa.

Şi mai ales, să înţeleagă că este posibil să observe dorinţele celorlalţi, fără să se simtă obligată să le răspundă. Atâta timp cât nu este pregătită să le primească.

Povestea părinţilor urşi care aveau o nevoie atât de mare să aibă o imagine perfectă despre ei înşişi

Dacă vrem să cultivăm cu orice preţ o imagine perfectă despre noi înşine, ne îndepărtăm cu ani lumină de propria noastră fiinţă.

Poate nu ştiţi, însă în ţara urşilor, fiecare se comportă plecând de la nişte obiceiuri care nu sunt întotdeauna uşor de trăit... pentru ceilalţi. Au nevoie să aibă tot timpul o imagine foarte bună despre ei înşişi. Şi, pentru a confirma acest lucru, se amestecă mereu în viaţa celorlalţi. A avea în ochii lumii întregi o imagine pozitivă este un lucru foarte important pentru ei şi când cineva îndrăzneşte să pună la îndoială acea imagine, spunându-i, de exemplu, unui urs că nu el vede aşa cum se vede el însuşi, declanşează o adevărată dramă, care destabilizează toată familia şi pe cei apropiaţi lui.

Ştiţi, de asemenea, că un urs poate fi foarte direct, spune ceea ce gândeşte şi chiar mai mult, fără să-i pese de ce vor spune cei din jur. Uneori se simte uimit, şocat chiar când cineva apropiat îi spune că l-a rănit, l-a jenat felul în care i-a încălcat intimitatea sau un alt lucru pe care l-a făcut. Nu vă puteţi imagina ce furtună poate să stârnească acest lucru!

Aşa s-a întâmplat, de curând, într-o familie de urşi, a căror fiică, deja adultă, mamă la rândul ei, care se machia după placul ei, s-a trezit cu nişte observaţii grele făcute de tatăl ei, în faţa unor prieteni. Cuvintele lui o infantilizau, spunea că produsele cosmetice erau pentru agăţat bărbaţi, iar o ursoaică ce se respectă nu are nevoie de asemenea prostii pe faţă şi că ar trebui să se îmbrace mai discret şi să nu mai vorbesc cu cutare sau cutare urs...

Când a încercat să-i vorbească tatălui ei despre ceea ce simţea şi să îi spună că era insuportabil pentru ea să accepte asemenea judecăţi de valoare sau descalificări, acesta a fost foarte surprins şi, la început, nu înţelegea nimic.

Apoi s-a simţit rănit, chiar şocat (se atingea imaginea frumoasă pe care o avea despre el însuşi), şi ce era aşa de grav, se gândea el, un tată are dreptul să-i facă observaţii justificate fiicei lui.

Soţia lui a fost de acord cu el. Fiica lor nu mai ştia cum să se comporte, încerca să se apere (şi ea îşi apăra imaginea bună despre ea însăşi).

S-au amestecat şi prietenii şi toată povestea a luat proporţii mai

mari. Fiecare era sigur de judecata lui, era sigur mai ales de sinceritatea lui, fiindcă toată lumea din acea familie credea că are dreptate.

Situaţia părea fără ieşire. Iar apoi, într-o duminică, tatăl urs şi-a adus aminte că, adeseori, nu acţiona în funcţie de ceea ce se întâmpla, ci de ceea ce îşi imagina la ceilalţi, de ce ar fi putut să creadă ceilalţi. Mărturisea că suferise mult imaginându-şi ceea ce ar fi putut ceilalţi să creadă că el îşi imaginează. Un cerc vicios greu de depăşit, care, în situaţia de faţă, de exemplu, îl făcea să o devalorizeze pe fiica lui, de teamă ca ceilalţi să nu spună că nu era un tată bun, dacă nu spunea nimic...

Iar duminica următoare, la masă, unde era toată familia toţi au început să râdă iar povestea despre farduri, machiaj şi întâlnirile fiicei lui a fost adusă la nişte proporţii „ursonice", mai normale.

Dar totuşi, fiţi atenţi, dacă o să întâlniţi un urs, amintiţi-vă faptul că imaginea lui despre el este lucrul cel mai important pentru el, cel puţin la început.

Povestea şoricelului căruia îi era foarte frică să nu fie strivit de elefanţi

Represia imaginară poate produce mai multe dezastre în viaţa unora, decât toate violenţele exterioare pe care le-ar putea întâlni.

Era odată un şoricel atât de timid încât îşi imagina că, dacă ieşea din gaura lui, dacă mergea la plimbare, risca să deranjeze pe toată lumea şi, mai ales, să-i irite pe elefanţi, călcându-i pe picioare.

Când ieşea din ascunzătoare, mergea cu foarte multă precauţie, ezita, se uita atent în jurul lui, pentru a fi sigur că nu deranja pe nimeni. Îi era atât de teamă să deranjeze pe cineva, încât ar fi vrut să fie invizibil.

Când am spus că şoricelul era timid, trebuia să vă mai spun, că era în primul rând egocentric. Egocentric, în limbajul şoarecilor înseamnă centrat pe sine, preocupat de sine însuşi.

În ţara şoarecilor, se ştie, toţi cei timizi sunt indivizi care au o percepţie despre sine atât de puternică încât raportează totul la ei. Îşi imaginează că imediat ce ies din ascunzătoarea lor, când sunt în public, toţi ceilalţi văd imediat că sunt acolo. E un paradox, şoarecii timizi cred că toată lumea îşi întrerupe activitatea, gândurile şi îşi exprimă imediat o opinie, un punct de vedere, un comentariu despre ei.

Iar aceşti şoricei, cărora li se spune timizi, încep să trăiască, să se comporte, plecând de la un imaginar întreg, îşi construiesc o viaţă fictivă, complet ireală, plecând de la care îşi formează majoritatea comportamentelor.

„Dacă fac asta, risc să îl fac să sufere. Dacă spun asta, risc să îi provoc furie. Dacă nu spun, o să creadă că nu vreau, o să-şi imagineze că... „.

Astfel, trec pe lângă existenţa lor fără să se poată realiza şi împlini, atât de mult se închid în ceea ce şi-au imaginat că există în mintea celorlalţi. Astfel, şoriceii cei timizi îşi acordă, în sinea lor, o importanţă foarte mare, atât de mare încât invadează tot spaţiul din jurul lor.

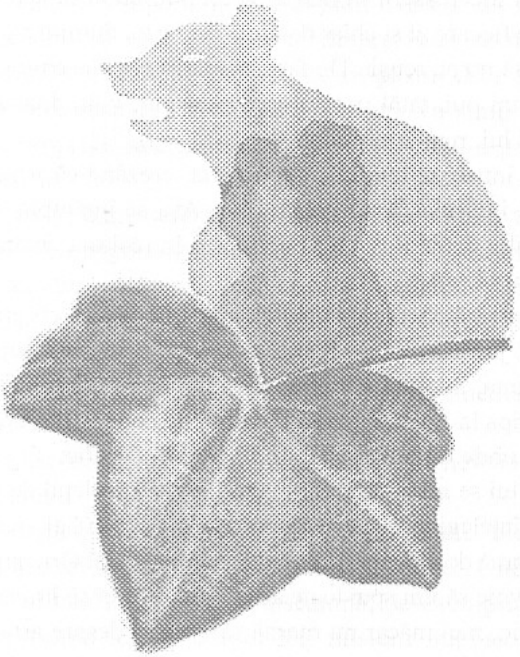

Povestea ursuleţului care primise un urs mare de pluş

Prin simboluri putem să eliberăm energiile blocate, să deblocăm situaţiile fără ieşire şi, în acelaşi timp, putem să ne reconciliem cu trecutul nostru şi cu tot ceea ce este mai bun în noi

Un ursuleţ pe care îl cunoşteam şi-ar fi dorit mult să aibă un frate mai mic sau o surioară, pentru a se juca, a râde şi a alerga împreună. Părinţii lui încercaseră să mai aibă un pui, un al doilea ursuleţ. Au încercat în fiecare zi şi chiar de două ori pe zi, duminica, timp de ani de zile, însă nu au reuşit. De fapt, ursoaica era cea care voia cel mai mult încă un pui, tatăl urs nu voia neapărat, voia doar să-i facă pe plac soţiei lui, nimic mai mult.

Astfel, într-o zi, tata urs, s-a hotărât, crezând că îl va bucura pe ursuleţ, să-i dăruiască un urs de pluş. Aşa se întâmplă de obicei în lumea urşilor, când nu poţi să acţionezi în realitate inventezi un joc sau un simbol.

Ziceel, aşa îl chema pe ursuleţ, a primit cadoul cu multă plăcere şi a numit jucăria, Eueu. Părea că o adoră, se juca cu ea, îi făcea baie, o alinta, se juca şi petrecea mult timp cu ea. Uneori însă se supăra şi ţipa la Eueu, îl lovea cu capul de copaci, îl arunca cât colo, în bârlog, unde trăiau cu toţii împreună, în familie.

Mama lui se mira văzându-l cum loveşte ursuleţul de pluş, urlând la el: „Nu înţelegi nimic, eşti rău, eşti gelos, ştiu eu, ai vrea ca să ai un tată şi o mamă doar pentru tine, haide mărturiseşte! Oricum, nici măcar nu este nevoie să îmi spui toate astea, ştiu că vrei să îmi iei locul, vrei să mor. Ştiu, nici măcar nu merită să vorbim despre asta. Ai vrea să dormi singur în patul meu, să ai toate lucrurile mele, să-mi iei prietenii...! Ai vrea să fii primul din clasă, cel care aleargă cel mai repede, cel mai puternic, cel care se caţără primul în copaci, să găsească miere de albine... Te urăsc, te urăsc!" urla el.

V-am mai spus? Ştiţi, urşii adoră mierea. Le place să se umple de miere, să scotocească cu boticul şi cu ghearele în cuiburile de albine pline de bunătatea de miere. Era unul dintre jocurile preferate ale lui Ziceel, dar atunci nu îl lua niciodată pe ursuleţul de pluş cu el. Prefera să fie singur când savura mierea!

Probabil vă întrebaţi de ce Ziceeu, care îşi iubea ursuleţul de pluş, era singurul copil la părinţi, iubit de ei, era aşa de violent cu jucăria lui? De ce devenea atât de nedrept, certăreţ, răutăcios uneori

cu un lucru care era doar un ursuleț din cârpă, o jucărie?

Înainte să vă povestesc mai departe, ar fi bine să vă mai spun ceva despre viața și comportamentul urșilor. Trebuie să știți, mai întâi, că un urs nu va vorbi niciodată, despre ceea ce îl face să sufere. Va ascunde acel lucru toată viața, va păstra doar pentru el evenimentele dureroase din trecutul lui. Un urs va simți adeseori rușine față de propriile sale sentimente și îi va fi foarte greu să își exprime emoțiile.

Se poartă ca și cum nefericirile trăite, nedreptățile, umilirile, trădările nu ar avea importanță, nu l-ar putea atinge. Ascunzându-și sensibilitatea sub un aer serios, crede că este insensibil! Și în rândul bărbaților există o vorbă care spune, când vrei să descrii pe cineva foarte tăcut și serios: „E un urs. Asta e!"

Păi și care e legătura cu ursulețul de pluș? Ajung imediat la asta, aveți răbdare.

Pentru a vedea lucrurile în complexitatea lor este nevoie de timp, răbdare și ascultare.

În lumea urșilor, unii dintre ei sunt copii fideli. Sunt fideli părinților lor, mamei sau tatălui. De altfel se și spune „Uite, copilul ăsta e băiatul lui tata". Acest lucru înseamnă, de exemplu, că sunt capabili să ia asupra lor, în corpul lor, misiuni imposibile, să-și atribuie injunții, să creadă că au de reparat ceva, pentru a încerca să vindece rănile ascunse ale părinților lor. O mare parte din viața lor va depinde astfel de acea fidelitate pe care și-au atribuit-o, pentru a încerca să repare suferința tăcută a unuia dintre părinții lor.

Este ca și cum, copiii, puii de urs, care par atât de drăgălași, ar avea antene, un soi de radare pentru a capta tot ceea ce nu a putut fi spus de mama sau de tatăl lor.

Ziceel avea cu siguranță astfel de antene, îndreptate spre tatăl lui. Era, după cum ați ghicit, un băiat al tatălui lui. Astfel, a înțeles, ceea ce tatăl lui nu îi spusese niciodată: faptul că, în copilărie, a fost foarte gelos pe frățiorul lui care s-a născut după el. Un ursuleț mic de tot, cam firav, dar care era preferatul mamei lui. Bineînțeles,

asemenea tuturor urşilor nu a putut să-şi exprime niciodată tristeţea, furia, gelozia care îl făcea să sufere. Păstrase toate acestea doar în sinea lui, ascunse, acoperite de tăcere.

Dar Ziceel, un copil fidel, „a înţeles" rana cea veche a tatălui lui şi a început să exprime, să spună cu voce tare tot ceea ce tatăl lui nu a putut spune când era mic. Aţi înţeles cred că asta făcea cu ursuleţul de pluş pe care îl primise cadou! Era ca şi cum i-ar fi spus tatălui său: „Vezi tată, tu nu ai putut să îţi exprimi suferinţa, dar eu am înţeles-o şi azi pot să strig în locul tău! Fiindcă ştiu cât de mult te-a sufocat..."

Trebuie să vă spun că tatăl lui avea mereu gâtul iritat şi o voce răguşită.

Probabil aţi înţeles, de asemenea, de ce tatăl lui nu mai voia un al doilea copil, cu toate încercările din fiecare zi şi de două ori pe zi, duminica. Poate că nu voia să îl facă să retrăiască pe fiul lui ceea ce el trăise atât de rău!

Ei, poveştile urşilor! La început par de neînţeles, dar cu puţină ascultare şi sensibilitate, putem să înţelegem multe lucruri, foarte multe lucruri...

Povestea pisicii care nu putea să fie nici mămică, nici mamă

Comportamentele noastre cele mai neașteptate, atitudinile cele mai surprinzătoare sau care pot părea inacceptabile, reprezintă limbaje prin care încercăm să vorbim despre rănile din trecutul nostru. Acestea sunt nedreptatea, trădarea, umilirea și neputința.

A fost odată o pisică, ce se odihnea, cu un ochi deschis şi cu unul închis, pe pernele confortabile de pe o canapea. Stătea pe locul ei preferat, torcea încet şi părea foarte gânditoare. Oricum odihna era activitatea ei principală. Cu câţiva ani în urmă, nu ezita să sară pe fereastră, să alerge pe acoperiş şi prin curte, să se plimbe prin sat toată ziua şi uneori chiar şi seara. Ştiţi probabil că pisicile văd pe întuneric şi se simt foarte bine noaptea.

Altădată fusese o tânără pisică foarte frumoasă, foarte curtată, adică foarte căutată de toţi pisoii din vecini, care mieunau şi se băteau pentru ea, sub fereastra casei în care locuia. Dar, cum ea era foarte cuminte, iar părinţii ei o considerau încă prea tânără, nu o lăsau prea mult să iasă afară şi îi cereau să nu se apropie prea mult de motani.

V-am spus cum o chema? Se numea Miaoui!

Acum, în timp ce dormea, a avut un vis foarte ciudat. De aceea mai păstra încă un ochi închis, încercând să rămână în visul ei, iar pe celălalt deschis, pentru a înţelege ce voia să îi spună acel vis.

Visase un pui de pisică, pierdut, izolat în mijlocul unei insule, de pe un râu. Iar ea, se afla la malul râului, neputincioasă în a-l salva pe pui, fiindu-i frică de curenţii de apă.

De altfel, în ţara pisicilor, visele sunt foarte importante. Le ajută pe pisici să înţeleagă mai bine misterele vieţii. Deoarece există întotdeauna o parte de mister, în viaţa fiecăruia. De exemplu, în viaţa lui Miaoui exista un secret pe care nu-l spusese niciodată nimănui. Un secret care apăruse în perioada când era foarte tânără.

Vă spuneam că părinţii ei nu erau de acord ca ea să iasă seara şi să stea cu pisoii din vecinătate. Dar, într-o seară, întâlnise un tânăr motan ce tocmai venise în cartierul lor. Un pisoi marinar. Da, există aşa ceva! Un motan care era matelot pe un vapor de război şi care trebuia să plece în curând, însă Miaoui nu ştia atunci acest lucru.

Pentru că prima oară când s-au văzut sau mai degrabă când l-a zărit, a simţit o toropeală în ochi, inima îi bătea puternic şi blana îi devenise strălucitoare. Într-un cuvânt, s-a îndrăgostit. A fi

îndrăgostită înseamnă, pentru o pisică, să-şi simtă inima mai mare, plină de viaţă, să se simtă mai frumoasă, mai liberă. Începând din acel moment îşi dorea foarte mult să îl revadă pe acel motan, să îi vorbească, să îi simtă atingerea, parfumul, să îl vadă în fiecare zi... şi să stea foarte aproape de el, fiindcă se simţea foarte bine în apropierea lui.

Iar Miaron, pisoiul marinar, părea şi el foarte interesat de Miaoui. I se părea foarte frumoasă şi plină de viaţă! Şi s-a întâmplat ceea ce se întâmplă des atunci când două inimi şi două corpuri se simt atrase unele de altele. Într-o seară au făcut dragoste, aşa cum fac pisicile, bineînţeles. A fost foarte frumos pentru amândoi şi apoi s-au întâlnit de mai multe ori în zilele care au urmat.

Câteva săptămâni mai târziu, Miaoui a descoperit că era însărcinată, că purta o sămânţă e viaţă în pântecele ei. Care apoi putea să devină un copil. Ar fi vrut să îi dea vestea cea bună lui Miaron, însă de câteva zile nu se mai vedeau. Dispăruse din sat. Şi aflase că vaporul lui plecase pe mare. Plecase fără să îi lase nici o adresă, fără să-i spună la revedere, fără măcar să ştie că ea îi purta copilul în pântece. Miaoui nu ştia nici măcar dacă o să-l mai revadă într-o zi!

Era foarte tristă. Simţea o tristeţe profundă, imensă care parcă anunţa o adevărată furtună.

Simţea cum sămânţa de viaţă urma să se transforme într-un puiuţ care creştea în ea şi era din ce în ce mai disperată. Îi treceau prin minte tot felul de gânduri negre: „Sunt prea tânără, prea singură, nu ştiu cum aş putea să cresc acum un copil..."

Pentru că uitasem să vă spun, părinţii ei o alungaseră de acasă. Nu au suportat să o vadă pe fiica lor însărcinată, fără să fie căsătorită. Astfel de lucruri se mai întâmplă încă şi azi în ţara pisicilor.

Aşa că v-o puteţi imagina pe Miaoui singură, într-o căbănuţă, din mijlocul pădurii, respinsă de propria ei familie şi de toţi prietenii. Când a sosit momentul să nască, la spitalul de pisici a fost întrebată

ce nume vrea să îi dea puiului ei.

Atunci Miaoui a început să plângă în hohote şi să spună:

„Nu pot să îi dau un nume pentru că simt că nu voi fi o mamă bună pentru el. Sunt singură, foarte tânără, nu am resurse să mă întreţin şi nu mă simt în stare să cresc un copil acum. Ştiu că există multe cupluri care vor să aibă copii şi nu reuşesc. Dacă un astfel de cuplu vrea să adopte copilul meu, ei vor fi cei care îi vor da un nume. Nu mă simt capabilă să fiu mamă, o să credeţi că îl abandonez, dar eu vreau să îl încredinţez unor părinţi care vor putea să-l facă fericit. Eu am reuşit doar să îl concep, să îi dau viaţă, să îl port în pântece timp de câteva luni. L-am lăsat să crească în mine apoi să iasă afară. Dar acum, pentru că simt că nu voi putea fi o mamă bună pentru el, prefer să îl încredinţez altcuiva. Ar fi bine să fie un cuplu iubitor, deschis, care să aibă grijă de el. Un bebeluş are nevoie de o mamă disponibilă şi de un tată pentru a se dezvolta pe deplin. Ştiu toate acestea! Eu nu voi putea să îi ofer toată siguranţa de care are nevoie!"

Aţi remarcat probabil, faptul că pisica noastră nu spunea: „Îmi abandonez copilul". Ci, insista să spună:"Mă simt neputincioasă să îl cresc."

Şi, chiar dacă mai târziu se va spune că şi-a abandonat copilul, să nu credeţi acest lucru. O mamă nu îşi abandonează niciodată copilul. Poate să se simtă incapabilă, dezarmată, însă nu îşi respinge copilul.

La spital, cei de acolo au încercat să îi explice lui Miaoui că, dacă voia să aibă grijă de copil, o vor susţine, o vor ajuta. O încurajau să îl păstreze şi să îl îngrijească.

Însă Miaoui era foarte disperată. Nu avea destulă încredere în ea.

Imediat ce copilul s-a născut, ea a refuzat să îl privească şi a cerut să fie dus într-un centru unde sunt păstraţi câteva zile copiii care aşteaptă să fie adoptaţi. Îşi aşteaptă părinţii adoptivi care îi vor lua de acolo, le vor da un nume şi îi va creşte, oferindu-le tot ceea ce are nevoie un copil.

Ştiu că toate acestea vă pot revolta, chiar înfuria. Vă gândiţi poate că o mamă nu are dreptul să îşi lase copilul altor părinţi. Totuşi, cred că aţi înţeles faptul că Miaoui, în felul ei, fusese foarte generoasă, foarte curajoasă, chiar loială cu bebeluşul ei.

Poate să vă şocheze ce spun, dar, în fond ea îi făcuse un cadou puiului ei, căruia i s-a dat apoi numele de Mialou. Îi dăduse viaţa şi ocazia de a avea o mamă şi un tată, un pisoi şi o pisică care să fie fericiţi să îl crească, să-l iubească şi să-l susţină la începutul vieţii.

Într-un fel, îi oferise tot ceea ce a singură nu ar fi putut să-i ofere copilului ei. Cel puţin aşa simţea atunci.

Apoi, peste ani de zile, Miaoui, care se gândea stând pe canapea şi visase visul despre care vă vorbeam la începutul poveştii, îşi spunea:

„Sper ca puiul pe care l-am purtat în pântec, cu mult timp în urmă, a devenit un pisoi frumos şi a crescut alături de părinţii lui iubitori şi buni. E adevărat că nu ştiu cum îl cheamă, dar îmi place să cred că este fericit. Şi, dacă i s-a spus că este un copil adoptat şi mama lui l-a abandonat, sper să nu aibă prea multe resentimente faţă de mine! Dacă atunci aş fi ştiut tot ceea ce ştiu azi, sunt sigură că l-aş fi păstrat cu mine. Bineînţeles, la început ar fi fost greu, dar împreună, susţinându-ne unul pe altul, am fi trecut peste toate dificultăţile. Ne-am fi vorbit, ne-am fi încurajat unul pe altul...

Dar atunci, eram atât de tânără, îmi era atât de frică să nu îi fac rău, să nu ştiu să-l cresc... eram disperată pentru faptul că fusesem abandonată de Miaron. Credeam sincer că nu sunt pregătită să am grijă de un copil, atât de multă furie, tristeţe şi suferinţă se adunase în mine!"

Cine şi-ar fi imaginat, văzând-o pe pisică torcând pe canapea, toate gândurile, toate regretele din mintea ei?

Cine ar fi putut să simtă toată iubirea pe care o avea încă pentru acel copil, pe care nu îndrăznise să îl privească atunci când se născuse?

Cine ar fi crezut că, după atâţia ani, o pisică îşi poate aminti de

un pui pe care îl purtase în burtă timp de câteva luni?

Cine ar fi crezut că, chiar dacă nu ştia ce devenise copilul ei, îl păstra încă undeva în adâncul ei, ca pe o amintire preţioasă.

Cred că o pisică, după ce a iubit, chiar dacă a fost trădată, păstrează în ea amintirea vie a acelei relaţii.

Ceea ce nu ştie micul Mialou, este faptul că el a fost într-adevăr un copil născut din iubire. Poate să creadă că a fost respins, să sufere crezând că nu însemna nimic pentru genitoarea lui, pentru cea care i-a dat viaţă. Poate să îi reproşeze crezând că a fost abandonat şi să-şi otrăvească astfel viaţa. Dar, dacă într-o zi va citi povestea aceasta, poate va înţelege de unde vine... Deoarece, unii pui care au trăit această experienţă sunt capabili să-şi rateze o parte din viaţă, acuzându-şi mama pentru că nu i-a iubit destul şi i-au abandonat!

Şi cred că v-aţi dat seama, ascultând povestea lui Miaoui, că acest lucru nu se întâmplă întotdeauna aşa cum cred ei...

Povestea femeii care într-o zi s-a hotărât să nu mai fugă din faţa ocaziilor de a întâlni fericirea

Dincolo de cele cinci simţuri pe care le avem, capacitatea de a fi fericiţi este un sens pe care ar trebui să-l cultivăm şi să-l creştem cu dragoste

Era odată o femeie care suferea foarte mult şi, în special, de fiecare dată când ar fi putut fi fericită. Trebuie să ştiţi că a fost foarte rănită, când era fetiţă, de moartea mamei ei.

Aceasta, din motive care îi aparţin doar ei, s-a omorât, într-un moment de disperare. A luat multe medicamente pentru a-şi pune capăt zilelor.

Moartea mamei i-a produs o violenţă îngrozitoare fetiţei care avea atunci doar cinci ani. Violenţă pe care apoi a păstrat-o. O purta în ea de mai bine de treizeci de ani, în corpul ei, în mintea şi în inima ei.

Dar, pentru că era plină de viaţă, reuşise să supravieţuiască. A fost o fetiţă curajoasă, apoi o adolescentă dinamică, ce călătorea mult, devenind după aceea o femeie activă, cu un caracter puternic. Cu toate acestea, în adâncul ei simţea mereu un fel de nelinişte, o frică de a-i pierde pe cei pe care îi iubea. Era foarte puternică şi în acelaşi timp foarte fragilă. Trăise mai multe despărţiri în relaţiile de cuplu, care au afectat-o mult, deoarece, de fiecare dată se reactiva în ea rana care fusese înscrisă în corpul ei, în copilărie.

Într-o zi, s-a hotărât să meargă la mormântul mamei ei. Făcuse din câteva cârpe un fel e păpuşă, care reprezenta, simbolic, violenţa pe care o primise la moartea mamei ei. Devenise dintr-o dată urgent, trebuia să i-o restituie, să i-o dea înapoi, în mod simbolic, să-i înapoieze acea încărcătură negativă pe care o purtase atât de mult timp în ea.

A făcut un drum lung, a mers opt ore cu trenul şi a ajuns la mormântul mamei ei, a pus acolo păpuşa şi o scrisoare, care începea aşa:

„Mamă, când aveam cinci ani şi tu ai murit, am trăit o mare violenţă. Eram prea mică, aveam încă nevoie de o mămică şi, mai ales, mai ales, nu am avut timp să-ţi dăruiesc toată iubirea pe care o aveam pentru tine. Pe vremea aceea nu ştiam să spun toate astea şi nu voiam să-i amplific supărarea tatălui meu. Iar azi, am adus această păpuşă care reprezintă violenţa pe care am primit-o atunci, o să vin altădată să mai aduc un obiect care să simbolizeze iubirea

pe care nu am putut să ţi-o dau şi pe care aş fi vrut să ţi-o ofer cu multă, multă tandreţe şi afecţiune."

Nu ştiu cum se va încheia această poveste. Ceea ce ştiu este că femeia aceea s-a simţit apoi eliberată. La început, nu credea prea mult că va reuşi, dar acum se simţea uşurată. O mare parte dintre angoasele ei au dispărut şi a început să-şi dorească să-şi facă mult mai des pe plac. Şi, cum era într-un fel artistă, a desenat pentru ea însăşi o bijuterie foarte frumoasă. Pentru a o saluta pe femeia cea nouă care se năştea în ea şi pe care voia să o respecte mult. Şi, venind în întâmpinarea descoperirilor ei, a găsit într-o carte o frază care îi confirma demersul:

„Ceea ce este mai important pentru noi, nu este ceea ce ni se întâmplă, ci ce facem cu acel lucru!"

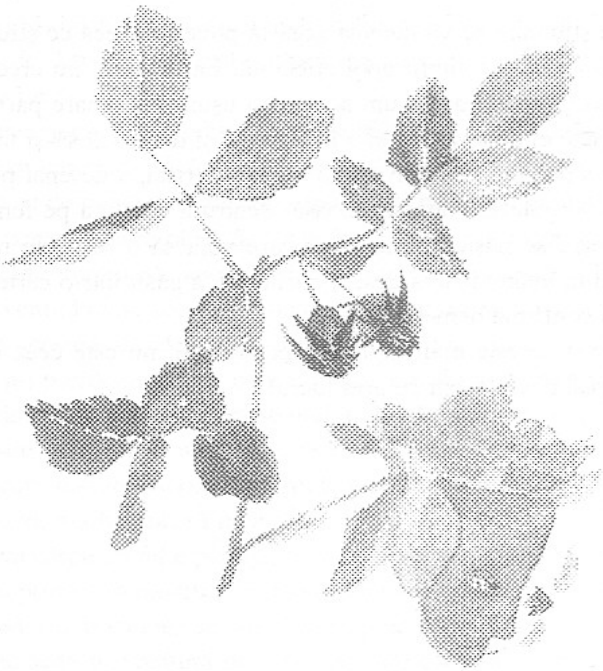

Povestea gărgăriţei care îşi împărţea viaţa cu două prietene nedespărţite

Suntem responsabili de sentimentele noastre, mai ales atunci când acestea mint

Era odată o gărgăriţă foarte activă, aşa cum sunt gărgăriţele care uneori fac mai multe lucruri deodată şi sunt foarte angajate în rolul lor de soţie, de mamă, la serviciu, de foste fetiţe, de soră a mai multor fraţi ... şi chiar de pictor amator, pentru că ştia să picteze cu talent şi cu succes.

Să nu credeţi că viaţa ei era epuizantă, deloc, reuşea să-şi îndeplinească toate angajamentele, din toate domeniile vieţii ei, asemenea unui soldat brav din linia întâi.

Avea, dintotdeauna două prietene foarte fidele, care nu o părăseau niciodată.

Una se numea Plăcere, iar cealaltă, Tristeţe.

Plăcerea apăruse foarte devreme în viaţa ei. Când era fetiţă râdea, cânta, dansa, ţopăia prin băltoace cu prietena ei Plăcere. Era pe vremea când râdea din toată inima, aşa cum râd gărgăriţele când sunt fericite, se bucură de viaţă şi de toate cadourile imprevizibile ale vieţii. Plăcere era o prietenă fidelă, care era cu ea încă de la răsăritul soarelui, plină de dinamism, receptivă la toate marile sau micile fericiri.

Apoi, într-o zi a apărut în viaţa ei, cealaltă prietenă. Acest lucru s-a întâmplat când ea avea cinci ani şi fratele iubit al micii gărgăriţe a fost călcat de un tractor, iar ea i-a văzut pe părinţii ei plângând, schimbându-şi complet dispoziţia şi felul de a fi. Noua ei prietenă, pe care o chema Tristeţe, era mai reţinută, mai discretă şi se manifesta mai ales prin umbra ei care putea creşte atât de mult încât uneori, totul în jur devenea mai cenuşiu, mai întunecat. În prezenţa ei chiar şi lumina de la amiază părea să fie mai slabă, mai grea şi mai nemişcată. Uneori, Tristeţe se apropia de ea, iar seara se întindea lângă ea în pat atunci parcă tot corpul ei era anesteziat, absent, parcă se detaşa de ea.

Cum vă puteţi imagina, nu era deloc uşor pentru mica gărgăriţă să trăiască mereu astfel, între cald şi frig, între zâmbet şi lacrimi, între plăcere şi tristeţe, între entuziasm şi depresie. Prietenii ei nu ştiau niciodată cu cine se vor întâlni, pe cine vor descoperi peste

câteva minute. Oare va fi Plăcere? Sau va veni Tristeţe?

Şi timpul trecea astfel, iar situaţia micii gărgăriţe ar fi putut să rămână la fel toată viaţa dacă, într-o zi, nu ar fi citit într-o carte de poveşti câteva cuvinte care i-au sărit în ochi şi i-au ajuns direct la inimă:

„Îndrăzneşte-ţi viaţa, tu eşti cea care o să o trăieşti!"

În acea zi a descoperit că, pe de parte în ea exista o mare vitalitate, o reală plăcere de a trăi şi o bucurie extraordinară, iar pe de altă parte se simţea ca şi cum ar fi luat asupra ei o dublă responsabilitate, de la dispariţia fratelui ei. Când avea cinci ani, s-a simţit responsabilă de moartea fratelui ei şi, în acelaşi timp, de marea nefericire pe care a văzut-o la tatăl şi la mama ei. Aceste lucruri o apăsau atât de tare încât a simţit nevoia să se sprijine pe o nouă prietenă, mereu prezentă de atunci, Tristeţe.

În ţara gărgăriţelor tristeţea ascunde adeseori o furie foarte mare.

O furie împotriva frăţiorului ei, care nu o ascultase, nu îi urmase sfatul şi a fost izbit de tractor, când se juca pe drum de-a submarinul, în spatele unui carton mare pe care şoferul nu a avut timp să-l mai vadă. O furie împotriva părinţilor ei care nu i-au spus nimic pentru a o elibera, pentru a nu o lăsa să poarte toată durerea aceea care nu-i aparţinea ei.

Poate, într-o zi, mica gărgăriţă va accepta să meargă la mormântul frăţiorului ei şi să lase acolo un obiect simbolic, care să reprezinte, nu furia ei, ci violenţa pe care a primit-o la moartea lui. Cu o scurtă scrisoare în care să spună:

„Moartea ta nedreaptă m-a făcut să simt o violenţă foarte mare, iar acum vreau să-ţi restitui acea violenţă..."

Dacă gărgăriţa va face acest lucru, va putea merge apoi şi la mormântul părinţilor ei, care muriseră în urmă cu câţiva ani, pentru a lăsa acolo un alt obiect simbolic, însoţit de o altă scrisoare:

„Vă dau înapoi tristeţea pe care aţi trăit-o la moartea fratelui meu, a fiului vostru. Era tristeţea voastră, pe care eu o luasem

asupra mea, crezând că astfel vă voi mai elibera pe voi puţin, dar acum ştiu că este a voastră şi vreau să v-o dau înapoi."

Oare va face acest lucru? Dacă, din motive pe care doar ea le cunoaşte nu o va face, atunci ar fi bine să ştie că nimeni altcineva nu poate să facă acest lucru în locul ei!

Povestea porumbelului căruia îi plăcea atât de mult ambrozia, încât pierdea esenţialul din viaţă

Adeseori, o dependenţă vizibilă ascunde o alienare profundă, dureroasă şi uneori necunoscută!

Era odată un porumbel căruia îi plăcea tare mult ambrozia. Descoperise acea băutură când era foarte tânăr şi îi plăcea să se înece foarte des în ea. Citise undeva că era băutura preferată a zeilor, deoarece îi făcea nemuritori pe cei care o beau.

Câteodată era îngrozitor pentru el, deoarece se pierdea, se rătăcea şi, cel mai grav lucru, ajungea să strice toate relaţiile, îşi uita proiectele şi îşi neglija toate visele. Încercase de mai multe ori să renunţe la acea licoare care îi otrăvea viaţa, însă, după cum v-aţi dat seama, dependenţa lui era foarte puternică.

În ţara porumbeilor, ataşamentul faţă de o persoană, un obiect sau o băutură sau chiar de un vis este foarte puternic, foarte adânc înrădăcinat în trecutul şi istoria fiecăruia.

Porumbelul despre care vorbeam alterna stările de entuziasm, când simţea că poate să renunţe la dependenţa lui: „Când o să vreau o să mă las de băut!" şi stările de depresie, când se simţea atât de neputincios încât plângea tot timpul şi urla de furie: „Oricum sunt condamnat, nu voi reuşi niciodată..." Între cele două stări trăia cu ruşinea că va cădea din nou, se va rătăci în dependenţa lui de ambrozie.

Făcea parte dintr-un grup unde fiecare putea să vorbească despre el şi, mai ales, să aibă sentimentul că este ascultat şi înţeles. Recunoştea faptul că este alcoolic dependent şi ştia că îi va fi foarte greu să se angajeze într-o relaţie de cuplu, de lungă durată. În fond, cum poţi să te legi de ceva, dacă nu te-ai dezlegat înainte, dacă nu eşti liber? Cum poţi să te angajezi cu un obiect de iubire (în ţara porumbilor se foloseşte adesea un limbaj psihologic) dacă rămâi în continuare ataşat de dependenţa de un obiect de ataşament, precum ambrozia? Şi apoi, cum să găsească o porumbiţă care să accepte o relaţie în trei: el, ea şi ambrozia? Nu ştia că sunt multe porumbiţe care pot să facă acest lucru.

Într-o zi, a auzit vorbindu-se despre un specialist în simbolizare, care încerca să-i reconcilieze pe porumbei cu acest limbaj uitat de mult.

Iar acesta i-a spus cam aşa:

„Dependenţa ta de ambrozie mi se pare un lucru foarte important, vital, chiar dacă te distruge şi te împiedică să-ţi trăieşti viaţa cu adevărat. Prin urmare, trebuie respectat, deoarece îndeplineşte o funcţie esenţială în viaţa ta!

Specialistul i-a propus apoi să-şi simbolizeze dependenţa de ambrozie printr-un obiect rar şi preţios. Să-i acorde atenţie, să-l îngrijească, să-i ofere – probabil o să vă surprindă acest lucru, multă dragoste! De exemplu, i-a propus să-l ducă la cinema, să-l lase să asculte muzică, să-i ofere trandafiri, să-i acorde toate semnele de afecţiune şi de iubire. A încercat să îi spună că lupta cu dependenţa era sortită eşecului, iar întreg procesul de schimbare trebuia să se realizeze în jurul relaţiei lui de dependenţă de ambrozie. I-a mai spus apoi că, de fapt, de ani de zile avea o relaţie în trei: el, ambrozia (Celălalt) şi relaţia lui de dependenţă de ambrozie (legătura de dependenţă). I-a mai spus să se concentreze pe acea legătură de dependenţă.

Poată să vi se pară un lucru nebunesc sau neînţeles şi totuşi specialistul nu i-a mai propus nimic altceva.

Dacă acceptaţi să înţelegeţi dincolo de cuvinte (şi de lucrurile rele) poate veţi înţelege că acea relaţie de dependenţă de ambrozie era foarte importantă, vitală chiar pentru porumbel, pentru că de ani de zile încerca să o alunge, să o distrugă, dar în zadar!

O să îmi spuneţi că ar putea, de asemenea, să încerce să înţeleagă sensul originar al dependenţei. Ar putea să-i întrebe pe mama şi pe tatăl lui dacă au pierdut o persoană foarte dragă în viaţa lor. Dacă s-au gândit vreodată că ei ar fi trebuit să moară şi nu acea persoană. Dacă au avut impresia că înlocuiesc un copil mort, că trăiesc o viaţă de înlocuitori.

Vedeţi că sunt foarte multe lucruri de descoperit în toate aceste direcţii.

Nu ştiu cum s-a desfăşurat după aceea viaţa acelui porumbel.

Care voia astfel să formeze un cuplu cu ambrozia lui? Cine ştie, oare vor fi pregătiţi vreodată să trăiască în patru (sau în şase) dacă şi partenera lui va fi dependentă de o dinamică de salvator care să vrea să ajute cu orice preţ persoanele nefericite pe care le întâlneşte!

Puteţi să observaţi astfel că, într-un cuplu, există de fapt mai multe cupluri care pot fi opuse, complementare sau asemănătoare şi fiecare dintre aceste cupluri vrea să se dezvolte în funcţie de nişte mize diferite.

Povestea puiului de focă ce nu voia să mai crească

Copiii nu se formează în funcţie de contactul direct cu realitatea, ci cel mai adesea, în funcţie de relaţia dintre imaginarul lor şi realitate

Era odată un pui de focă, o fetiţă, care îl iubea atât de mult pe tatăl ei încât mult timp, pentru foarte mult timp se hotărâse să nu mai crească. Şi-ar fi dorit atât de mult să rămână mică, foarte mică.

Mica noastră focă îşi imagina că, dacă va creşte, tatăl ei va îmbătrâni mai repede şi poate chiar va muri. Aşa că, pentru că nu voia sub nici un chip ca tatăl ei să moară, ea îşi dorea să nu mai crească.

Pur şi simplu, doar atât şi nimic mai mult.

Dar, ştiţi şi voi la fel de bine ca mine, chiar şi pui de focă cresc până la urmă. Ceea ce era uimitor era faptul că, cu cât ea creştea mai mult, se transforma într-o tânără fată, apoi în femeie, cu atât mai mult întinerea tatăl ei! Altfel spus, când era foarte mică i se părea că tatăl ei era foarte bătrân, iar în timp ce ea creştea, avea impresia că tatăl ei întinereşte.

Se hotărâse chiar să urmeze aceeaşi profesie ca şi tatăl ei. A ajuns, la fel ca el, doctor de foci.

Apoi, într-o zi, tatăl fostei fetiţe a murit. Inima lui a încetat să mai bată, în timp ce se afla pe stradă. A murit foarte repede, a căzut lângă un zid şi a închis ochii pentru totdeauna. Şi, îmi imaginez că în acele momente se gândea la fiica lui.

Când aceasta a aflat vestea morţii tatălui ei, a fost foarte tristă. A reapărut dintr-o dată toată tristeţea din copilăria ei. Îi părea atât de rău că crescuse între timp. Nu mai avea chef de nimic. De parcă viaţa s-ar fi oprit dintr-o dată.

Simţea un gol imens, un gust amar, îşi simţea braţele inutile, întregul corp anchilozat. Bineînţeles, continua să o ducă pe fetiţa ei, în fiecare dimineaţă la şcoală, mergea la serviciu, îi îngrijea pe bolnavi, dar toate acestea le făcea fără pasiune, fără nici o bucurie, din obişnuinţă, cu gesturi mecanice, lipsite de sens.

În adâncul fiinţei ei, nu accepta faptul că tatăl ei plecase pentru totdeauna, iar ea rămăsese orfană de tată. De fiecare dată când suna telefonul, îşi imagina că o suna el.

Era ca şi cum ar fi vrut să se pedepsească pentru faptul că, în

ciuda dorinţei ei, crescuse, ca şi cum ar fi vrut să oprească timpul şi să încetinească viaţa, până la oprire. Poate ar fi vrut chiar să se întoarcă în trecut, chiar înainte ca tatăl ei să moară, când o sunase să îi spună că va veni la ea, pentru a-i spune ceva foarte important.

Se gândea că, poate, dacă viaţa s-ar fi oprit pentru ea, ar putea să-şi regăsească tatăl.

Eu cred că e nevoie de mult timp, de multă modestie şi de iubire de sine pentru ca acea focă să îndrăznească într-o zi să-i facă un cadou frumos de iubire tatălui ei.

Ce fel e cadou, o să mă întrebaţi, ce fel e cadou ar putea să facă fetiţa de altădată, devenită adultă, tatălui ei care murise? Cadoul de a merge cândva la mormântul lui şi de a-i spune:

„Da tată, aveai dreptul să fii muritor, aveai dreptul să mori şi să îţi găseşti liniştea, tu care ai dăruit atât de multe celorlalţi. Aveai dreptul să treci de cealaltă parte a vieţii. „

Probabil aţi aflat, ca şi mine, faptul că mulţi părinţi în vârstă nu îşi acordă dreptul de a muri. Îşi imaginează că cei apropiaţi, copiii lor au încă nevoie de ei, cred că încă mai au de făcut o mulţime de lucruri importante, iar fără ei viaţa nu s-ar mai desfăşura la fel... Astfel încât, adeseori, chiar şi atunci când sunt foarte bolnavi, îşi interzic dreptul de a muri. Pentru un fost copil, a-i acorda unuia dintre părinţii lui dreptul de a muri este un cadou foarte frumos. Am spus clar, a-i acorda dreptul, nu permisiunea.

Dacă voi credeţi că nu este un cadou frumos să îi vorbeşti astfel tatălui tău, chiar după ce a murit, înseamnă că nu aţi înţeles cât de important este să pronunţi cuvintele care nu au putut fi spuse, care sunt necesare, pentru a-i da dreptul unei foci să-şi trăiască viaţa din plin, să continue să crească în interior.

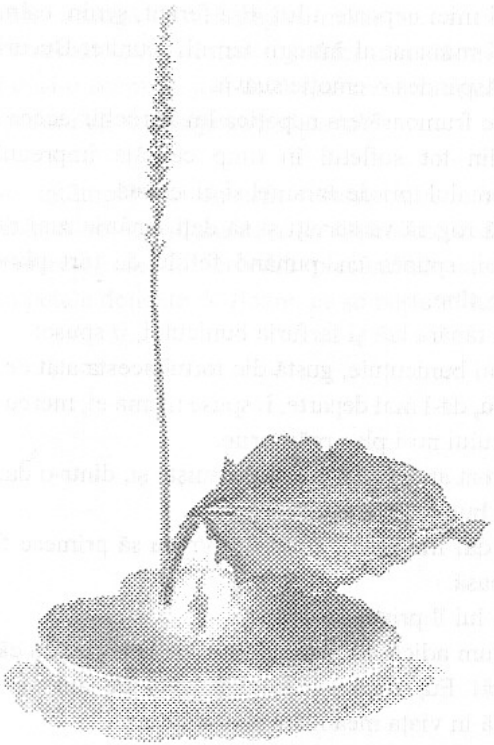

Povestea bunicului căruia nu îi plăceau dulciurile

Pudoarea nu apare pentru a nega sentimentele, ci pentru a permite interiorizarea acestora, pentru a le oferi apoi în mod conştient

Era odată un bunic în vârstă care asista la petrecerea de nuntă a celei mai mici nepoate a lui. Era fericit, senin, calm, în faţa acelui spectacol minunat al întregii familii reunite. Bucuria lor, fericirea tuturor răspândea o emoţie suavă.

Cât de frumoasă era nepoţica lui în rochia aceea albă minunată! Râdea din tot sufletul în timp ce tăia împreună cu soţul ei, monumentalul tort de caramel şi ciocolată.

- Vă rog să vă serviţi şi să daţi farfuria mai departe, celui de lângă voi, spunea ea, punând feliile de tort pline de frişcă, în farfuriile albe.

Când tânăra luă şi farfuria bunicului, îi spuse:

- Hai bunicuţule, gustă din tortul acesta atât de bun!

- Nu, dă-l mai departe, îi spuse mama ei, mereu atentă, ştii doar că bunicului nu-i plac prăjiturile.

A urmat apoi un moment de linişte şi, dintr-o dată se auzi vocea veselă a bunicului:

- Ba da! Îmi plac prăjiturile. Vreau să primesc felia aceea mare şi frumoasă.

Fiica lui îl privea surprinsă.

- Cum adică, îţi plac prăjiturile? Dar eu ştiu că nu ţi-au plăcut niciodată! Eu, fiica ta, am cincizeci de ani şi nu te-am văzut niciodată în viaţa mea mâncând prăjituri...

- Da, niciodată în viaţa ta... dar nu în viaţa mea! Adevărul e că îmi plac prăjiturile! Întotdeauna mi-au plăcut... Doar că noi eram aşa de săraci atunci când tu şi fratele tău eraţi mici, mai ţii minte... Mama voastră nu putea să cumpere prăjituri, decât foarte rar, doar duminicile când era o sărbătoare mare... Lua câte una pentru fiecare dintre noi, dar eu, când îşi vedeam ochişorii, când veneau să te aşezi pe genunchii mei şi devorai cu atâta plăcere prăjitura, atunci plăcerea mea era să-ţi păstrez ţie şi prăjitura mea, mă bucuram apoi să te văd mâncând încă una. Şi spuneam mereu, pentru ca tu să fii şi mai fericită: „Haide, mănâncă fetiţa mea, mie nu-mi plac prăjiturile...!"

Povestind toate acestea, bunicul surâdea cu blândeţe, clătinând uşor din cap. Mai adăugă apoi râzând cu poftă:

- Astăzi e sărbătoare, fiica mea, haide, mai dă-mi o felie de tort... vezi că o să o scapi pe jos, dacă mai tremuri aşa...! Ţi-e frig sau ai emoţii pentru că se căsătoreşte fiica ta?

Uneori, se întâmplă ca darurile oferite din iubire să fie recunoscute abia după ani şi ani de zile. Câteodată e de ajuns un moment de tandreţe, care se creează plecând de la o amintire asemenea unei petale delicate de floare, ce se naşte în lumină.

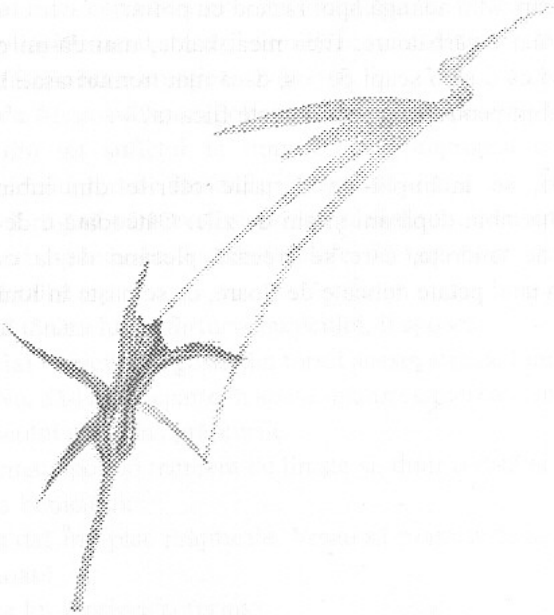

Povestea berzei care suferea pentru că avea... ceea ce îşi dorise întotdeauna

Printre categoriile atât de variate de dorinţe există două pe care nu trebuie să le confundăm: dorinţele autonome şi cele dependente. În cazul acestora din urmă, realizarea lor depinde de... dorinţa celuilalt!

Era o dată o barză pe nume Maia, care trăia singură. Şi pentru că avea timp liber şi o oarecare deschidere spirituală, se hotărâse să se formeze în relaţiile umane. Acest lucru se întâmplă destul e frecvent în cazul berzelor, care îşi doresc să evolueze, să se schimbe, să devină o persoană mai bună pentru ele însele!

În timpul unui curs de formare, s-a simţit atrasă de un participant la acel curs şi a avut senzaţia că şi acesta, la rândul lui se simţea atras de ea. Dar, fiindcă el era căsătorit, ea nu i-a spus nimic şi nici el.

În ţara berzelor se întâmplă foarte rar ca locuitorii să îndrăznească să îşi exprime dorinţele şi chiar şi sentimentele, deoarece este nevoie de multă liberate interioară pentru a înţelege şi a recunoaşte sentimentele pe care le avem.

După aceea s-au sunat de două ori în doi ani de zile. Este puţin, o să-mi spuneţi, însă se vedeau des, în grupul de formare şi astfel păstrau legătura. Într-o zi, în timpul unei pauze au vorbit într-un mod mai personal şi s-au deschis mai mult unul spre altul. Ea i-a spus încă din prima zi că era de neconceput ca el să-şi părăsească soţia pentru ea! Iar el, i-a răspuns mirat că nu intenţiona să facă acest lucru.

Dar, după cum ştiţi, de multe ori dorinţa este ascunsă de cele mai bune intenţii.

De atunci, pentru Maia a început un adevărat calvar, la ideea că nu va putea niciodată să trăiască zi de zi alături de noul ei prieten, să fie mereu împreună, doar ei doi.

Se pare că exista în acea relaţie de întâlniri (pentru că este bine să dăm un nume concret fiecărei relaţii) o neînţelegere destul de des întâlnită printre berze. Aceasta provine din faptul că unul dintre parteneri (ea, de exemplu) are sentimente puternice, deoarece o iubeşte pe persoana faţă de care se simte atrasă. Iar celălalt (el, de exemplu) se află mai degrabă la nivelul simţămintelor, deoarece îi place în primul rând să se simtă iubit. Nu iubeşte persoana în cauză, ci starea de bine pe care o are în prezenţa ei. Mai există de

asemenea, plăcerea stării de schimbare, mai ales când este vorba despre un partener angajat deja într-o altă relaţie, chiar dacă acest lucru este mai greu de recunoscut.

Şi, cel mai adesea, fiecare dintre cei doi este convins că iubeşte. Dar, nici unul dintre ei nu-şi pune întrebarea, ce anume iubeşte? Sau pe cine?

Barza despre care vorbeam, pentru moment, nu putea renunţa la acea relaţie, chiar dacă suferea. Prefera să creadă că şi partenerul îi răspunde cu aceeaşi dragoste. Nu reuşea să disocieze sentimentele de raţiune.

Părea foarte greu pentru ea să îşi spună:

«Îmi place mult acest bărbat, mă simt foarte fericită de fiecare dată când îl văd, chiar dacă relaţia pe care mi-o propune el (şi pe care de altfel am definit-o atât de stângaci încă de la început:" Este de neconceput ca tu să îţi părăseşti soţia pentru mine"), nu îmi face bine. Nu este destul de împlinită în viaţa de zi cu zi, fiecare întâlnire mă frustrează şi mai mult. Îmi doresc o relaţie continuă, în timp ce el îmi propune o relaţie de întâlniri, în funcţie de disponibilitatea lui. Deocamdată prefer să mă amăgesc şi să cred că el mă iubeşte, pentru că acum ar fi insuportabil pentru mine să descopăr că îl interesează doar iubirea mea pentru el! Şi, în ciuda suferinţei, aştept, aştept...»

După cum aţi ghicit probabil, o astfel de situaţie poate dura ani de zile, este într-un fel fără sfârşit... există şi în ţara berzelor relaţii extraconjugale. Relaţii în care se încearcă să se împace o relaţie principală şi una secundară.

Ceea ce pot să spun deocamdată, după ce am ascultat multe mărturii despre suferinţe, este că, atâta timp cât pragul de toleranţă al unui dintre cei doi nu este atins, relaţia poate dura foarte mult timp.

Când pragul de toleranţă al partenerului căsătorit este atins, el va face în aşa fel încât să pună capăt relaţiei. Poate, e exemplu, să

găsească un mijloc prin care soţia lui să descopere existenţa celeilalte femei, sau să plece în străinătate, să se mute sau să aibă un copil... ceea ce iar oferi pretextul să încheie relaţia extraconjugală.

Când pragul de toleranţă al partenerei amante este atins, când relaţie i se parte insuportabilă sau are sentimentul că nu se mai respectă, atunci, poate din suferinţă sau din disperare va pune capăt acelei relaţii, care devenise atât de importantă pentru ea, dar numai pentru ea! Ar putea să simbolizeze iubirea pe care i-o poartă celuilalt şi să o îngrijească, să o respecte, să o închidă apoi într-o amintire.

Dar deocamdată nici unul dintre ei nu a ajuns aici!

Barza nu poate accepta ideea că s-a înşelat. Nu vrea să descopere că celălalt nu are un sentiment real pentru ea, ci doar un simţământ pozitiv, o stare de bine în prezenţa ei.

Ştiţi, în ţara berzelor se întâmplă rar să fii înşelat de ceilalţi, de obicei... fiecare se înşeală pe sine însuşi.

Povestea unei scoici care se agita prea mult în clasă

Fiind prea mult părinţi de elevi, unii părinţi uită să fie părinţi pentru propriii lor copii

Era odată o scoică mică ce se agita foarte mult în clasă, lucru care îi neliniştea profund pe părinţii ei. În ţara scoicilor, părinţii sunt întotdeauna îngrijoraţi atunci când copiii lor nu intră în tiparele şcolii. Există acel loc în care copiii sunt duşi câteva ore pe zi, unde li se cere să facă linişte, să nu se mişte, să înveţe să citească, să scrie şi să numere. Pentru unii copii tiparul acesta este perfect, se dezvoltă şi cresc acolo şi chiar ajung să-i îmbunătăţească resursele şi calităţile. Însă pentru alţii, este mult mai dificil. Acel tipar li se pare prea strâmt, plin de constrângeri, plictisitor şi chiar sufocant.

Iar acel tipar nu este prea flexibil. Unii profesori înţeleg acest lucru şi încearcă să schimbe puţin sistemul din şcoli, însă alţii, din contră, s-au identificat prea mult cu un tipar din care nu au ieşit niciodată. Cât timp au fost copii şi adolescenţi, şi-au petrecut aproape douăzeci de ani în acea formă, iar apoi, deveniţi profesori sau învăţători, în funcţie de vârsta fiecăruia, câte zece sau patruzeci de ani! Nu au cum să schimbe sau să îmbunătăţească tiparul şcolii.

Mama micuţei scoici despre care vorbeam, era foarte neliniştită. De câţiva ani purta pe frunte o etichetă, prin care se simţea închisă şi cu care nu se prea recunoştea în calitate de adult responsabil. Pe acea etichetă era scris: „Părinte de elev".

Atunci când mergea la şedinţele cu părinţii, la şcoală se aşeza pe băncuţele de copii şi se simţea puţin infantilizată. De altfel, de fiecare dată când un profesor îi vorbea despre fetiţa ei, se simţea acuzată. A făcut sau nu a făcut ceva, a spus sau nu a spus, ar fi trebuit să facă sau nu ar fi trebuit...

Atunci, pentru a se apăra, avea şi ea tendinţa să atribuie câte o etichetă profesorilor „buni" sau „răi, „temperamentali" sau „sadici", „prea leneşi" sau „rigizi", „isterici" sau „perverşi"... Nu reuşea să se abţină să nu emită judecăţi de valoare despre profesorii fiicei ei, iar aceştia probabil că simţeau acest lucru, deoarece se apărau vorbindu-i despre lipsurile şi defectele copilului şi ale familiei lui.

Astfel, faptul că fetiţa era plină de viaţă, ca şi cum corpul ei ar fi fost prea strâmt pentru a conţine acea viaţă debordantă devenea miza unui conflict între părinţi şi profesori.

Într-o zi, bunica ei (care nu purta eticheta „părinte de elev") i-a spus mamei fetiţei (adică fiicei ei):

„Eu ţi-am dăruit o sămânţă de viaţă şi îi arătă o perlă frumoasă, albă. Apoi tu şi soţul tău i-aţi dăruit fetiţei voastre o nouă sămânţă de viaţă. Iar acea sămânţă este atât de plină de viaţă încât, deocamdată, corpul ei pare prea mic pentru a o primi şi atunci ea dansează, ţopăie, sare, se mişcă tot timpul în interiorul fetiţei. Este extraordinar! Pentru că există şi copii a căror grăunte de viaţă este obosit încă de la început sau este foarte mic şi atunci nu se mişcă prea mult în interior. Aceştia, probabil că nu au prea multe probleme la şcoală... Când fiica ta va deveni femeie, poate, la rândul ei va dărui şi ea o sămânţă de viaţă unui copil şi sper că acea sămânţă nu va fi afectată de tiparul în care vor toţi să o facă să intre acasă, încearcă să laşi la o parte eticheta de „părinte de elev", îndrăzneşte să-i arăţi toate rolurile pe care le îndeplineşti, mamă, mămică, fostă fetiţă, soţie şi iubită, dimensiunea profesională şi, mai ales, creatoarea propriei tale vieţi...

Nu ştiu dacă mama scoică a urmat sfaturile mamei ei, ştiu doar că astăzi, în ţara scoicilor, tiparul şcolii ar trebui să fie mai deschis şi să ofere, dincolo de informaţii, de cunoştinţe, o cunoaştere a vieţii, a creaţiei şi a devenirii...

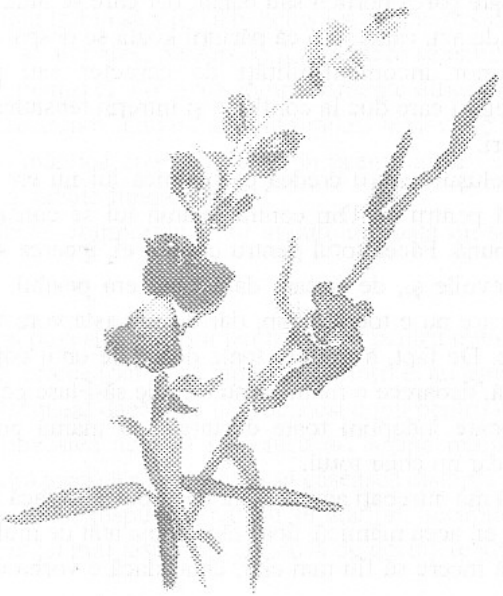

Povestea puiului de koala căruia i se părea că mama lui nu este destul de mult mămică

Chiar la începutul vieţii, un copil are nevoie de o mămică doar pentru el. O mămică generoasă, binevoitoare şi care să-l alinte. Apoi, puţin mai târziu apare mama, cea care frustrează, interzice şi constrânge. Iar mama şi mămica sunt prezente astfel pe tot parcursul copilăriei.

Era odată un bebeluş koala care avea o mămică şi un tătic. Lucru care poate părea normal sau banal, dar care se întâmplă tot mai rar în ziua de azi, când ştim că părinţii koala se despart tot mai des, în urma unor incompatibilităţi de caracter sau plecând de la neînţelegeri care duc la conflicte şi întreţin tensiunea dintre cei doi parteneri.

Bebeluşul nostru credea că mămica lui nu era destul de mult mămică pentru el. Din contră, mama lui se considera o mămică foarte bună. Făcea totul pentru copilul ei, încerca să-i împlinească toate nevoile şi, de fiecare dată când era posibil, toate dorinţele. Lucru care nu e tocmai bun, dar despre asta vom vorbi într-o altă poveste. De fapt, a împlini toate dorinţele unui copil, constituie o greşeală, deoarece o mămică nu trebuie să-l lase pe copil să creadă că îi poate îndeplini toate dorinţele. O mamă poate face foarte multe, dar nu chiar totul.

O să mă întrebaţi acum: „Dar ce ar putea să facă mai mult pentru copilul ei, acea mămică, doar făcea deja atât de multe."

O să încerc să fiu mai clar, chiar dacă e vorba despre ceva mai delicat.

Mămica lui avea şi ea la rândul ei o mamă şi, de fiecare dată când era în faţa mamei ei, redevenea imediat, o fetiţă supusă şi revoltată în acelaşi timp.

Astfel încât, bebeluşul ei nu mai avea mămică, de fiecare dată când bunica lui se afla cu ei în casă. Şi vedea destul de des în vizită şi îi telefona tot timpul, uneori de mai multe ori pe zi. Bunica ar fi vrut mult să se ocupe ea de bebeluşul fiicei ei, să îl poată creşte aşa cum voia ea, ca pe băieţelul pe care nu l-a avut.

Bebeluşul koala simţea toate aceste lucruri în corpul lui. Îi era teamă ca mama lui să nu se supună dorinţei bunicii lui. Nu prea avea încredere în aceasta şi nu voia să îi fie încredinţat ei. Aşa încât se îmbolnăvea des, pentru a atrage mai mult atenţia mamei lui.

Poate tot ce vă povestesc vi se pare prea complicat sau prea tras de păr. E adevărat că în familiile de koala relaţiile mamă-fiică sunt

mai complicate, plin de iubire şi de sentimente ambivalente, pline de aşteptări şi de decepţii de ambele părţi!

Dar, ar mai trebui să ştiţi că bebeluşii ştiu, mai des decât credem, ceea ce vor şi mai ales, percep cu foarte mare sensibilitate ceea ce nu este bun pentru ei. Pot avea comportamente dificile, violente sau neliniştitoare atunci când nu se simt înţeleşi în nevoile lor esenţiale. Şi a avea o mămică doar pentru ei, în primii ani e viaţă nu este o dorinţă, ci o nevoie fundamentală!

Astfel încât, comportamentul micuţului koala mi se pare foarte coerent.

Am scris povestea aceasta pentru el. Şi pentru mama lui care ar trebui să se întrebe (dat fiind faptul că părinţii ei au aşteptat un băiat când s-a născut ea) dacă nu a născut acest copil pentru mama ei. Am mai scris povestea aceasta şi pentru a-i spune mamei micuţului koala să îndrăznească să crească şi să găsească distanţa potrivită faţă de mama ei. Să-i răspundă mai rar la telefon, acceptând să fie un adult care nu îşi mai lasă viaţa condusă de dorinţele altora!

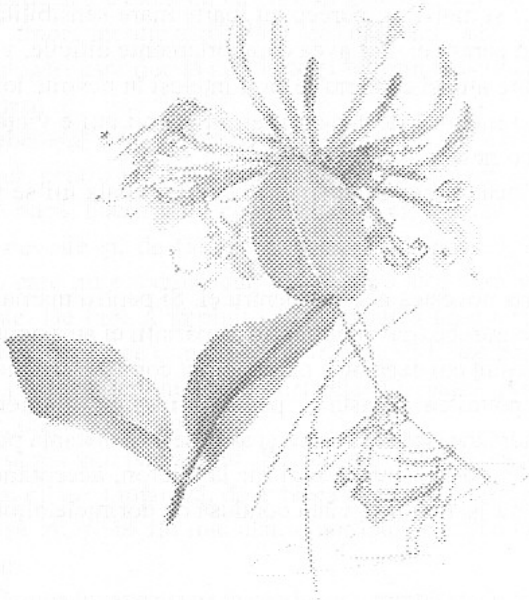

Poveste pentru o mamă care nu ştia cum să îşi exprimă rănile din copilărie

Vorbind despre propriul nostru trecut, fără să ne plângem sau să ne victimizăm, ci afirmându-ne, îndrăznind să exprimăm în cuvinte trăirile din copilărie, ne putem astfel opune repetiţiei lucrurilor care ne fac rău

Era odată o femeie, o mamă, care trăise lucruri foarte dureroase, violente atunci când era mică. Nu ştia cum să-i vorbească despre aceste lucruri fiicei ei. Îşi dorea să îi spună, să-i împărtăşească totul, dar în acelaşi timp se simţea paralizată de teamă să nu o neliniştească pe fiica ei.

Şi i se părea cu atât mai dificil cu cât, copilul ei era exact la vârsta la care ea trăise acele evenimente pe care nu le putea uita, iar suferinţa ei se accentua de fiecare dată când o privea pe fiica ei, când se întorcea seara de la şcoală sau de fiecare dată când pleca de acasă.

Într-o dimineaţă s-a hotărât să-i vorbească fiicei ei, cu o voce tandră şi blândă:

- Când eram mică, tatăl meu mi-a atins corpul cu gesturi pe care un tată nu are dreptul să le facă cu fiica lui. Gesturi interzise, pe care nici un tată din lume nu are dreptul să le facă cu copilul lui.

- Ce fel de gesturi, mamă, nu are dreptul un tată să facă cu fetiţa lui?

- Mă gândeam că o să mă întrebi, pentru că eşti curioasă şi plină de viaţă ca o rază de soare. Uite, ţi-am adus păpuşa pe care o aveam eu când eram mică şi o să-ţi arăt pe ea gesturile pe care nici un tată şi nici un bărbat nu are voie să le facă cu o fetiţă. De altfel, poate ai şi tu o idee despre ceea ce nu se face pe corpul unei fetiţe? Dacă vrei, poţi să-mi arăţi pe păpuşă, care parte a corpului nu trebuie atinsă.

- Asta înseamnă, mamă că taţii nu mai trebuie să le facă baie fetiţelor lor, să facă baie cu ele şi să se alinte? Mie îmi place mult când mă alintă tata!

- O mamă şi un tată pot să-şi alinte cât vor copiii. Un alint e un gest de tandreţe, atunci când ţii un copil în braţe, îi murmuri la ureche lucruri frumoase, îi mângâi părul, spatele şi burtica, dacă îl doare ceva. Însă există un loc al corpului unde nu este voie să atingi un copil. Cât despre baie, ai dreptate, când eşti bebeluş, mama sau tata sunt cei care îi fac baie copilului. Dar, cred că părinţii care îşi

iubesc cu adevărat copiii ar trebui să îi învețe, imediat ce este posibil, să facă singur baie, să se spele singur. Cred că un tată care își iubește fiica trebuie să accepte ca ea să se spele singură imediat ce este destul de mare pentru asta. O fetiță are dreptul să-și atingă corpul în toate acele locuri, pe care le-am arătat pe păpușă.

- Dar tu mami, când erai mică, l-ai lăsat pe tatăl tău să îți facă astfel de gesturi?

- Da, și îmi pare rău acum. Când eram mică nu știam că acele gesturi erau interzise. Nimeni nu îmi spusese înainte. Străbunica ta, bunica mea, mama mea nu au vorbit niciodată despre toate astea și eu nu am aflat nimic. De aceea acum, când știu pot să-ți vorbesc despre aceste lucruri. Există gesturi pe care părinții le pot face și gesturi interzise, pe care nici un tată și nici o mamă din lume nu le pot face copiilor lor, în nici o țară din lume!

- Dar știi că o păpușă nu se poate spăla singură, eu trebuie să o spăl, e doar ca să ne jucăm.

- Da, și astfel înveți ce gesturi se pot face și care sunt interzise.

- Mie îmi place să spăl ursulețul, rămâne umed pentru mult timp.

- Știi, am ezitat mult înainte să-ți vorbesc, nu voiam să te neliniștesc, dar m-am gândit că este un lucru important, pentru că dacă mama ar fi știut, sunt sigură că mi-ar fi spus toate astea și cred că nu aș mai fi trăi în copilărie toată acea suferință și durere.

- Pot să-i spun lui tata tot ce mi-ai spus tu?

- Dacă vrei, putem să vorbim toți trei împreună, sunt sigură că va fi de acord...

Nu știu cum a continuat dialogul dintre fetiță și mama ei, știu însă că este important să vorbești, mai ales atunci când un copil ajunge la vârsta la care, nouă ni s-a întâmplat ceva dificil, dureros sau violent. A vorbi despre aceste lucruri înseamnă de multe ori a evita să exprimi prin boală toată suferința pe care ai trăit-o.

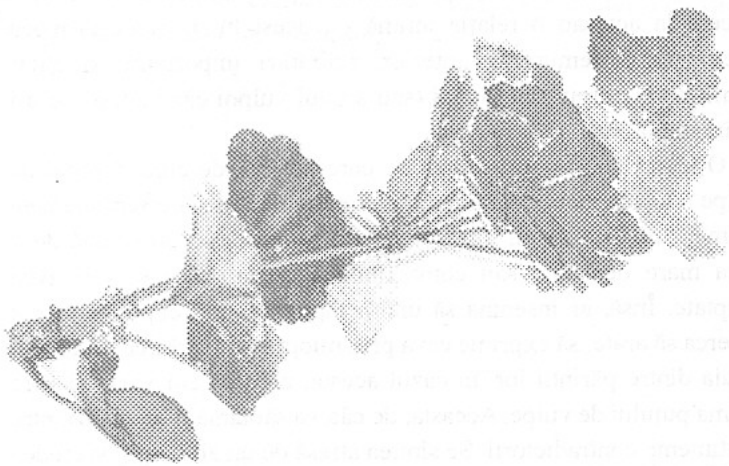

Povestea puiului de vulpe miop

Copiii fideli au un curaj incredibil, încearcă să repare rănile sau situațiile neterminate ale strămoșilor lor

Era odată un pui de vulpe care a simţit faptul că mama lui nu voia să vadă că era atrasă de un vulpoi, altul decât soţul ei. Şi, mai ales că acea atracţie, acele dorinţe faţă de un alt vulpoi o puneau în dificultate în relaţie cu sentimentele pe care le avea în continuare pentru soţul ei, pe care îl iubea. Poate să vi se pară prea complicat şi neclar, însă, cred că ştiţi că în ţara vulpilor, nici masculii, nici femelele nu au nici o putere asupra propriilor lor dorinţe. O atracţie, o dorinţă nu se comandă. Un elan, o dorinţă spre celălalt pot să existe, dincolo de orice raţiune. Relaţiei principale, i se poate asocia un elan spre altcineva. Şi chiar dacă acea atracţie nu se concretizează într-o relaţie – cum s-ar spune în ţara bărbaţilor, o trecere la act sau o relaţie intimă - , acest lucru poate provoca adevărate cutremure în interior, tulburări importante şi chiar conflicte în corpul unei vulpi (sau a unui vulpoi când acest lucru i se întâmplă lui).

O să-mi spuneţi că miopia de care suferea de curând puiul de vulpe nu avea nici o legătură cu comportamentul şi cu sentimentele mamei lui! Şi o să-mi mai spuneţi că miopia este provocată de o prea mare densitate sau convexitate a cristalinului şi veţi avea dreptate. Însă, ar însemna să uităm faptul că unii copii fideli pot încerca să arate, să exprime ceva prin miopia lor... orbirea unuia sau altuia dintre părinţii lor. în cazul acesta, cred că era vorba despre mama puiului de vulpe. Aceasta, de câteva săptămâni se zbătea între sentimente contradictorii. Se simţea atrasă de un alt vulpoi şi credea că acest lucru era incompatibil şi de neconceput datorită angajamentului ei actual faţă de soţul ei, care era tatăl fiului ei.

Voiam să vă arăt faptul că, totul se petrecea ca şi cum conflictul ei interior ar fi fost înţeles de puiul ei.

Puii de vulpe pot să vadă lucrurile invizibile şi să înţeleagă ceea ce este nespus, mai ales atunci când este vorba despre cineva foarte apropiat. Au adevărate antene pentru a capta ceea ce ar putea ameninţa stabilitatea unei familii. Sunt capabili, cu mult curaj, să-şi rupă o lăbuţă, să facă febră, să aibă note proaste la şcoală sau chiar

să declanşeze conflicte violente pentru a o reţine pe mamă, dacă ea s-a gândit să-şi acorde puţin timp doar pentru ea, de exemplu să se întâlnească cu vulpoiul care o atrăgea atât de mult.

Când un pui de vulpe vedea ceea ce nu voia să vadă, atunci este în stare să-şi rănească vederea şi să poarte ochelari pentru a se preface că vede mai ... clar. Alţii pot avea prezbitism, atunci când nu vor să se apropie pentru a vedea ceva ce îi deranjează.

Orice ar hotărî mama lui, ar putea totuşi să-i spună că adulţii au o viaţă personală, de care doar ei singuri sunt responsabili, iar intimitatea lor îi priveşte doar pe ei. Iar puii de vulpe care văd atâtea lucruri cu ochişorii lor curioşi ar trebui să ştie că intimitatea cuiva îl priveşte doar pe cel care o trăieşte.

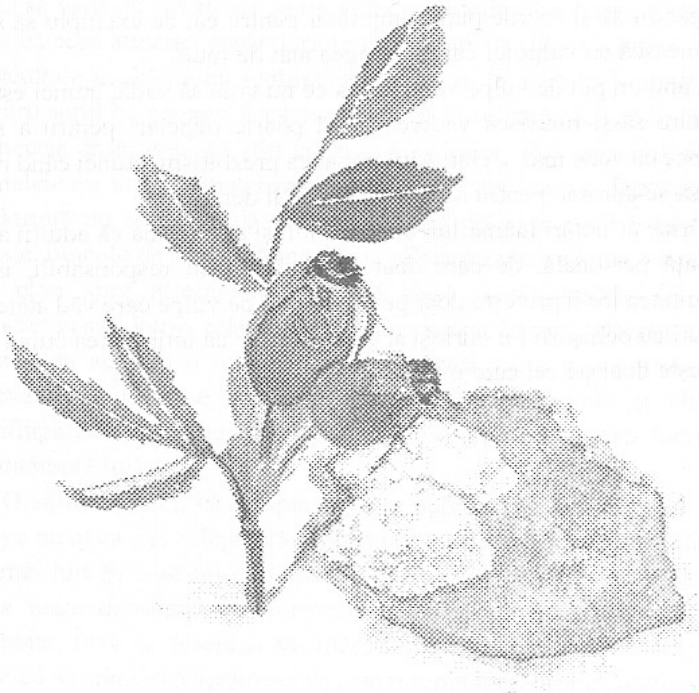

Povestea celor două citrice care se hotărâseră să construiască o relaţie de lungă durată

A te angaja într-o relaţie, fără să îţi clarifici aşteptările, aporturile şi zonele de intoleranţă, înseamnă a-ţi asuma riscul de a te răni, a suferi şi uneori cei doi parteneri se pot îndepărta reciproc

Erau odată două citrice (un bărbat şi o femeie), care se îndrăgostiseră unul de altul la prima vedere. În ţara lor, a citricelor, dragostea la prima vedere este ceva ce apare pe neaşteptate, care apropie foarte mult două persoane şi îi dă fiecăreia dintre ele sentimentul că este cea mai frumoasă, mai inteligentă, persoană, că este unică, preţioasă şi atât de necesară celuilalt.

Atracţia lor, apropierea, plăcerea de a fi împreună i-a îndreptat unul spre altul timp de câteva luni. Erau fericiţi pentru pasiunea lor şi pentru o libertate pe care au descoperit-o dintr-o dată. Trebuie să vă mai spun că fiecare dintre ei tocmai ieşise dintr-o relaţie conjugală care se terminase cu o despărţire, pentru unul şi cu un divorţ, pentru celălalt.

Naivi, se purtau ca şi cum ar fi pe deplin liberi, autonomi şi independenţi, în timp ce de fapt, unul dintre ei era încă prins ed legătura afectivă din cealaltă relaţie, iar celălalt era constrâns încă de legăturile sociale. În primii ani ai relaţiei lor s-au înţeles perfect, îşi vorbeau puţin dar se simţeau foarte bine împreună, au călătorit mult împreună.

Într-o zi, s-au hotărât să-şi exprime reciproc angajamentul pe care şi-l luau unul faţă de celălalt: nu vor încălca teritoriul intim al celuilalt, nu vor interveni în viaţa celuilalt, dar se vor susţine şi vor împărtăşi împreună ceea ce avea fiecare mai bun în el. Însă, nici unul dintre ei nu ştia era faptul că, după acea perioadă idilică, plină de savoare, de sentimente frumoase, vor apărea din nou, vor urca la suprafaţă, într-un mod imprevizibil, suferinţele legate de rănile pe care le aveau din copilărie.

O să mă întrebaţi probabil: „Dar cum este posibil aşa ceva?"

Acesta este riscul oricărei relaţii intime, comportamentele, vorbele, gesturile cele mai banale, mai neînsemnate ale unuia dintre parteneri, pot să rezoneze într-o situaţie neterminată, într-un episod din copilărie, legat de umilire, nedreptate, trădare sau un sentiment de neputinţă, din trecutul celuilalt. Bineînţeles nici unul dintre cei doi parteneri citrice nu ştia nimic din toate acestea.

Ea, de exemplu, nu presimţea faptul că propria ei nesiguranţă, nevoia ei de siguranţă pentru a se putea abandona din plin, o făceau să pună la încercare, foarte des, relaţia cu celălalt. Prin cuvinte, atitudini, gesturi care o făceau să nu aibă încredere în tăria angajamentelor luate şi uneori duceau chiar la comportamente prin care îl descalifica pe partenerul ei.

Ea nu bănuia că astfel, atingea propria imagine de sine a celuilalt. Iar pentru citrice, imaginea de sine constituie un lucru foarte important, este baza pe care se poate sprijini, locul în care se poate refugia în caz de incertitudine, de nesiguranţă, de fragilitate.

Iar el, ignora faptul că, de fiecare dată când nu îşi respecta un angajament, de fiecare dată când prefera să improvizeze pe moment, când inventa un proiect nou, nu ştia că va reactiva angoasa partenerei lui, o va face să se simtă rău, deşi o iubea şi o aprecia. Aceasta, în astfel de momente, se refugia în tăcere, se bloca în refuzuri, atât de mare era nevoia ei de a preveni lucrurile, de a le organiza şi chiar de a controla uneori imprevizibilul din viaţa ei.

Astfel, fiecare dintre ei, cu o sinceritate oarbă, putea să provoace la fiinţa iubită exact ceea ce îi speria mai tare. Fiecare dintre ei, producea o serie de comportamente care se dovedeau a fi nocive pentru celălalt, toxice şi care destabilizau echilibrul relaţiei lor pe termen lung.

Era ca şi cum fiecare dintre cei doi ar fi trimis celuilalt următorul mesaj: „Nu pot să îţi ofer tot ce e mai bun în mine, pentru că trebuie mai întâi să îmi arăţi că mă accepţi aşa cum sunt, chiar şi atunci când comportamentul meu de nelinişteşte."

Şi fiecare situaţie de acest gen o pregătea pe următoarea, făcându-i să sufere fără să-şi dea seama de ce.

Ca şi cum fiecare dintre ei aştepta de la persoana iubită exact acel lucru pe care nu puteau să îl ofere, pentru că îl cereau insistent celuilalt.

Astfel, în ciuda voinţei lor, au apărut condiţiile unei despărţiri, pe care însă nu şi-o doreau cu adevărat. Pentru că este foarte greu să

te bucuri de momentele frumoase petrecute împreună atunci când eşti asaltat de vechi temeri, când te simţi sufocat de toate tăcerile refulate, când corpul îţi aminteşte că are nevoie de tandreţe pentru a se împlini, pentru a se exprima în toată frumuseţea lui.

Cred că, pentru o astfel de situaţie nu există soluţii uşoare. Iar acuzaţiile, reproşurile, judecăţile apar pentru a întreţine de fapt ceea ce fiecare ar vrea să nu mai existe. Practic, cei doi parteneri colaborează astfel la menţinerea unei situaţii care devine insuportabilă.

Pe de altă parte, a nu spune nimic, a tolera totul, a suferi, a aştepta, înseamnă a nu-ţi respecta acea parte din tine care are nevoie de recunoaştere, înseamnă a ajunge să îţi încalci propriile valori.

Poate ar fi de dorit să li se spună celor două citrice din povestea noastră să îşi acorde timp pentru a sta de vorbă despre sine, nu despre ceea ce simt şi gândesc pe moment, nu despre lucrurile neplăcute din viaţa de zi cu zi, ci despre rănile lor din trecut şi despre temerile care le invadează prezentul, poluează disponibilitatea unei relaţii actuale şi antrenează atât de multe decepţii şi frustrări.

Cred că aţi înţeles ce voiam să spun, nu i-aş invita să vorbească despre fapte, despre senzaţiile de moment, care uneori ne orbesc şi ne fac să reacţionăm puternic, ci despre acea rezonanţă, despre impactul inconştient al celuilalt asupra rănilor din copilărie ale fiecăruia.

Acest lucru presupune asumarea riscului de a te arăta aşa cum eşti în interior, de a dezvălui faţa ascunsă ce poate exista uneori! O faţă vulnerabilă, sensibilă, fragilă, pentru exprimarea căreia este nevoie de mult curaj, de luciditate şi iubire de sine, o parte care descoperă rănile adânci ale copilăriei şi toate compensările construite în jurul lor pentru a masca apoi toate măştile ce apar din cauza acelor răni

Unii parteneri reuşesc, dacă simt multă iubire pentru celălalt, dacă se simt iubiţi în de ajuns, să înfrunte această descoperire a sinelui. Totuşi, este bine să ne amintim că în ţara citricelor, un

partener, o parteneră, soţ sau iubit, soţie sau iubită nu poate fi terapeutul celuilalt. El este declanşatorul, cel care reactivează rănile din trecutul celuilalt şi poate chiar o oglindă în care acestea se vor proiecta în mod izbitor.

Această înfruntare devine posibilă prin ascultarea atentă, ascultare de sine şi ascultarea celuilalt, prin atenţie afectivă şi compasiune.

A iubi pentru un timp îndelungat şi a păstra o relaţie vie şi sănătoasă reprezintă o aventură plină de riscuri.

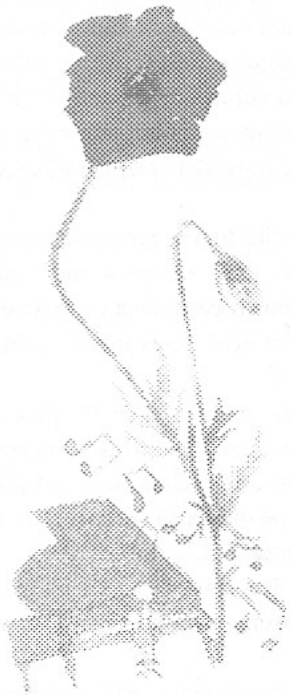

Povestea fetiţei care nu voia să crească foarte repede

Jucând rolul de părinte, unii copii ajung să se pună în serviciul nevoilor părinţilor lor. Apoi le este foarte greu să îi lase pe aceştia să crească... singuri!

Era odată o fetiţă pe nume Ioana, care simţise foarte devreme faptul că mama ei, care era foarte devotată, foarte prezentă, îşi consacrase cea mai mare parte din viaţă copiilor ei.

De fapt, de când se despărţise de soţul ei, acea femeie nu mai trăia decât pentru copiii ei. Îşi sacrificase viaţa afectivă, sexuală şi socială pentru a rămâne în totalitate în serviciul nevoilor copiilor ei. Încercând cu disperare să le răspundă la toate nevoile şi mai ales, la toate dorinţele.

Ioana era o fetiţă foarte curajoasă, care înţelesese foarte repede că, dacă creştea, dacă devenea mai autonomă, mama ei ar fi pierdută, nu ar mai şti ce să facă cu viaţa ei. Ar fi speriată la gândul că ar trebui să aibă grijă de ea însăşi, să îndrăznească să îşi trăiască viaţa ei de femeie.

Era ca şi cum copilul şi-ar fi spus, fără însă să recunoască vreodată, că: "Dacă voi creşte, mama mea nu va mai avea motive să trăiască. Dacă o să am o relaţie serioasă şi o să plec de acasă ar fi ca şi cum aş lăsa-o pe mama să se înfrunte cu propriul ei eşec în viaţa de femeie, în relaţia ei de cuplu..."

Probabil o să îmi spuneţi imediat: dar nu, mama ei nu vrea aşa ceva. Mama ei, asemenea tuturor mamelor îşi doreşte ca fiica ei să fie fericită!"

Şi aşa este, aveţi dreptate, asta îşi doreşte pentru fiica ei. Ar face orice pentru ea, absolut orice.

Dar ştiţi că un copil care simte o greutate atât de mare asupra lui, o dorinţă atât de puternică, riscă să fie deposedat de propria lui dorinţă?

Pentru un copil este greu să îşi asume riscul să-şi trăiască din plin propria viaţă când are ca unic model pe cineva căruia îi este atât de greu să o trăiască pe a sa?

Ştiţi că unii copii iau asupra lor răspunderea de a repara rănile ascunse ale părinţilor lor ?

Trebuie să vă spun că fetiţa din povestea noastră avea o pasiune, îi plăcea foarte mult să cânte la pian şi îşi petrecea foarte mult timp la pian.

Astfel, investea în pian toată energia şi iubirea pe care nu le putea oferi în altă parte.

Acest lucru îmi aminteşte ceea ce spunea bunica mea:

„Cât de greu este pentru unii copii să îşi lase părinţii să crească, ei singuri."

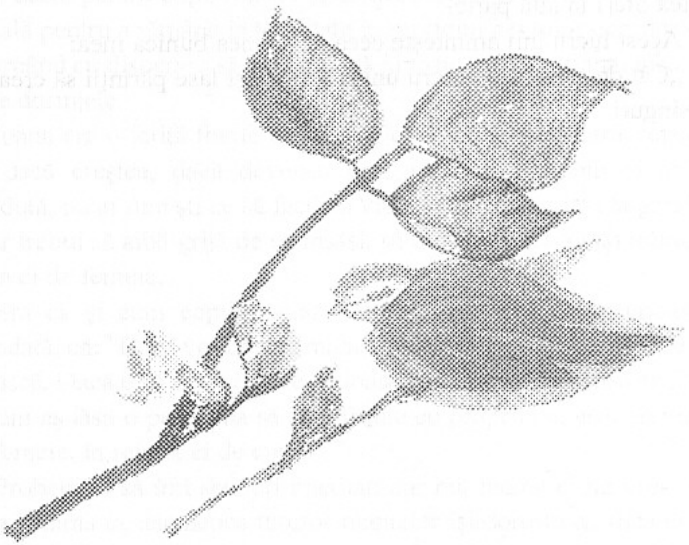

Povestea vrăbiuţei care nu mai voia să meargă la şcoală

Înainte de a linişti pe cineva, poate este mai bine să înţelegi. Înainte de a înţelege, poate este mai bine să asculţi. Iar înainte de a asculta... este mai bine să nu mai fi centrat pe propria persoană.

Era odată o vrăbiuţă care, într-o dimineaţă a început să plângă în hohote. Plângea cum nu plânsese niciodată o vrăbiuţă înaintea ei.

Aţi văzut vreodată cum plânge o vrăbiuţă? Este într-adevăr impresionant! Lacrimile îi curgeau din ochişori, se prelingeau pe cioc, pe pene şi pe picioruşe. Ţâşneau în abundenţă peste tot.

Între două hohote de plâns spunea:

„Nu vreau să merg la şcoală, nu vreau..."

Mama ei a fost foarte neliniştită. Am uitat să vă spun că mamele vrăbiuţelor îşi iubesc atât de mult puii încât, la cel mai mic semn de tristeţe sau e durere din partea lor, sunt total răvăşite în interior.

Astfel, mama a încercat imediat să o liniştească pe vrăbiuţă cu cuvinte gata făcute, dinainte stabilite, pe care părinţii se simt de obicei obligaţi să le spună copiilor lor:

„Dar este foarte bine la şcoală, ai atâţia prieteni acolo, piţigoi şi rândunele şi chiar şi pitulici, poţi să te joci aşa de frumos cu ei... Iar învăţătoarea este atât de drăguţă... O să înveţi o mulţime de lucruri acolo. Şi de ce nu mai vrei să mergi acum la şcoală? Nu mai ai prieteni acolo, te-a supărat cineva?"

Cred că aţi remarcat şi voi că marea specialitate a părinţilor vrăbiuţelor este să încerce să înţeleagă, la nivel raţional, în loc să perceapă emoţiile copilului. Pun o mulţime de întrebări şi vor să primească, imediat răspunsuri, dar nu îi lasă pe copii să vorbească despre ceea ce simt ei. Răspunsuri care le permit părinţilor să încerce să îi liniştească pe copii, dar care însă îi îndepărtează cu ani lumină de ei.

Pentru a-şi linişti mama, vrăbiuţa i-a răspuns:

„Nu am prieteni, nu vor să se joace cu mine... Mă simt atât de singură acolo..."

Mama ei a fost foarte impresionată, îşi amintea că atunci când era de vârsta fiicei ei şi chiar şi mai târziu şi ea se simţea foarte singură, nu avea prieteni la şcoală.

Astfel, la fel ca toate mamele care vor să îşi ajute copiii, s-a hotărât imediat să-i găsească fetiţei prieteni, voia să găsească repede

o soluţie. Voia, mai ales, ca fetiţa să nu mai sufere şi credea că a înţeles ce îşi dorea ea cu adevărat.

Dar mama vrăbiuţei, nu ştia că cel mai important lucru nu era să facă ceva în locul fetiţei, ci să o asculte, să îi spună apoi, de exemplu:

„Da, îţi înţeleg tristeţea, ştiu că este un lucru foarte important pentru tine. Poate, în spatele acestei tristeţi se ascunde o furie foarte mare, pe care nu o poţi exprima."

Ştiţi că, de multe ori, în spatele unei tristeţi, există de fapt o rană care a fost reactivată. Tristeţile cele mai greu de suportat sunt cele care nu pot fi exprimate în cuvinte, cele care rămână în capătul gâtului sau al stomacului.

Poate că, micuţa vrăbiuţă nu putea să vorbească despre tristeţea aceea mare pe care o simţea. Este greu să îndrăzneşti să vorbeşti despre rănile din copilărie cuiva pe care îl iubeşti şi pe care nu vrei să îl faci să sufere.

Eu nu ştiu ce rană a fost reactivată când vrăbiuţa era la şcoală. Ah, dar nu v-am spus cum o chema pe vrăbiuţă. O chema Rasah.

Pot să vă spun doar că există patru răni importante care pot apărea în copilărie. Fiecare dintre ele se află la originea suferinţelor, a disperării sau a comportamentelor agresive. Poate, dacă o să vi le spun veţi vedea care dintre acest răni o făcea să sufere pe micuţa Rasah.

Acest răni sunt: umilirea, nedreptatea, trădarea şi neputinţa. Fiecare dintre ele est o sursă vie de suferinţă.

Situaţiile în care poţi fi umilit apar foarte des în copilărie şi pleacă de la o judecată de valoare sau o descalificare.

Nedreptăţile sunt trăite plecând de la o acuzaţie sau un reproş, nefondate sau de la un prejudiciu care ne este făcut într-un mod injust.

Trădarea ne răneşte atunci când acorzi încredere cuiva care apoi nu îşi respectă angajamentele.

Neputința apare atunci când te afli într-un raport de forțe care te obligă să te supui, să accepți punctul de vedere al celuilalt sau violența produsă de cineva.

Și vine o vreme în viața unei vrăbiuțe când este bine să se facă un soi de arheologie a familiei, să se coboare în adâncurile existenței acesteia, să îți asumi riscul de a regăsi accidentele din trecutul fiecăruia.

Povestea micii ciocârlii care nu voia să îşi dezamăgească tatăl

Există întâlniri care ne ajută să fim mai aproape de noi înşine

Aţi văzut vreodată cum zboară o ciocârlie? Se avântă spre cer asemenea unui ţipăt pierdut de viaţă, ca o săgeată de iubire îndreptată spre cer.

Era odată o ciocârlie care nu ştia dacă este fetiţă sau băiat.

O să mă întrebaţi cum este posibil aşa ceva. Avea tot ce îi trebuia pentru a fi o fetiţă, însă nu mai voia să crească. Adică să devină o ciocârlie adultă, să aibă ciclu în fiecare lună. Însemna de asemenea să fie dorită şi curtată de băieţi. Şi exact acest lucru nu şi-l dorea. Nu îi plăcea deloc când mama ei o lăuda în faţa prietenelor, pentru calităţile ei.

Ar fi vrut să rămână mică, să treacă neobservată, să fie remarcată doar de tatăl ei. Lui voia să îi arate tot ce ştia să facă pentru a fi el fericit. Faptul de a creşte, a începe să-i crească pieptul, corpul care se modifica însemna să descopere că nu mai avea nici o speranţă să devină băiat.

Parcă nu v-am spus, ştiţi că avea doar surori, nici un frate??

Atâta timp cât lucrurile nu sunt clare pentru ea, o mică ciocârlie poate spera că va rămâne un băiat, incomplet. Un băiat căruia îi lipsea ceva. Nu cred că e nevoie să vă spun exact ce anume.

Până de curând îi plăcea să se îmbrace ca un băiat, să se joace cu ceilalţi băieţi, să meargă în atelierul tatălui ei, să lucreze cu el, să facă sport pentru a fi la fel de puternică precum ceilalţi băieţi din cartier. O dispera pe mama ei refuzând să îmbrace rochiţe, fuste şi să se joace cu păpuşile. Făcând toate acestea încerca de fapt, inconştient, să atenueze dezamăgirea tatălui ei, care şi-ar fi dorit atât de mult un băiat.

Încerca să îi spună, în felul ei:

„Vezi, sunt capabilă să fac tot ceea ce ar fi făcut băiatul tău, în cazul în care ai fi avut un băiat".

Astfel, pentru ea, a-şi vedea corpul schimbându-se şi devenind asemenea celui al surorilor ei mai mari, i se părea ceva insuportabil, prea nedrept şi chiar inacceptabil.

Într-o zi, a întâlnit la malul unui râu, o ciocârlie care avea cam

aceeaşi vârstă ca şi ea. Aceasta îi zâmbi, apoi o întrebă dacă îi era sete şi îi spuse că era acolo o baltă cu apă proaspătă de unde băuse şi ea.

- Văd că nu eşti prea fericită azi.

- Da? Se vede aşa de clar?

- Bineînţeles, penele tale sunt şterse, ai privirea pierdută în gânduri mohorâte, chiar şi ciocul tău pare cam derutat. Ştii de ce eşti atât de derutată?

- Da, însă nu am vorbit niciodată cu nimeni despre asta.

- Probabil că este vorba despre ceva foarte intim, foarte personal, din moment ce nu ai vorbit cu nimeni până acum.

Şi mica ciocârlie, devenind mai încrezătoare, îi spuse, plângând:

- Nu vreau să cresc mare. Nu vreau să devin ca surorile mele şi ca mama mea.

- Nu vrei să creşti, vrei să rămâi mică?

- Nu vreau să îmi dezamăgesc tatăl. Le critică mereu pe surorile mele cu privire la felul în care se îmbracă, vorbesc, la gusturile lor legate de cântăreţi, de băieţi. Are întotdeauna de făcut o remarcă dezaprobatoare cu privire la una sau la alta dintre ele. Eu aş vrea atât de mult să mă accepte asa cum sunt. Aş vrea să îi seamăn, să am aceeaşi profesie ca şi el, să mă îmbrac la fel ca el, să am aceiaşi prieteni ca si el...

- Aşadar, ai fi dispusă să treci pe lângă viaţa ta, să încerci să pari altceva decât ceea ce eşti, să fii iubită pentru o aparenţă şi astfel să rişti să nu te respecţi şi chiar să renunţi să îşi dezvolţi toate calităţile tale de ciocârlie!

- Sunt foarte mirată de ceea ce îmi spui. Nu mi-am dat seama care ar putea fi consecinţele atitudinii mele ... Ceea ce îmi spui acum mă sperie putin!

- Dar eu vreau doar să te invit să te respecţi, să îndrăzneşti să fii tu însăţi, să îţi ocupi propriul tău loc şi să îţi asumi riscul de a fi iubită pentru ceea ce eşti şi nu pentru ceea ce îţi imaginezi că vrea celălalt să vadă în tine.

În acea seară, când mica ciocârlie se întoarse la cuibul ei, își simțea aripile mai ușoare, inima mai liberă, ochii mai plini de viață.

Există întâlniri care ne permit să ne reconciliem cu ceea ce este mai bun în noi înșine.

Povestea puiului de veveriţă foarte sensibil, care voia să fie înţeles şi respectat

Profesorii sunt cei care vorbesc cel mai mult despre ceilalţi! Încercaţi să îi invitaţi să se implice, să vorbească mai mult despre ei înşişi, cred că ar fi o reformă foarte importantă în şcoli.

Era odată într-o clasă de veveriţe, condusă de o învăţătoare foarte bună, un pui de veveriţă pe nume Aluniţă. Aluniţă nu era tot timpul un pui perfect, cred că aţi ghicit, dar, asemenea fiecărui pui de veveriţă, avea zonele lui sensibile, adică se putea întâmpla să se simtă foarte rănit de o vorbă, un gest, o atitudine sau un comportament care i se părea nedrept sau nejustificat.

Puii de veveriţă sunt foarte sensibili, se ataşează foarte uşor, mai ales de adulţii în care au încredere.

Într-o dimineaţă, învăţătoarea veveriţă, puţin enervată – dar să nu îi găsim nici o scuză înainte – a decis să aplice o pedeapsă colectivă pentru toată clasa: deoarece era prea multă gălăgie, nu se mai auzea nimic de la o creangă la alta a clasei...

Orele de şcoală ale veveriţelor se ţin în copaci, este mai practic aşa pentru veveriţe, atunci când au de făcut lecţii şi exerciţii practice. În ţara veveriţelor, profesorii au uneori nişte obiceiuri tare ciudate. Cred că o pedeapsă colectivă are mai multe şanse să fie înţeleasă, decât o sancţiune individuală. Se pare că nu ştiu că pentru doi sau trei elevi care făceau gălăgie, au spus prostii sau sunt neascultători, pedepsesc încă douăzeci sau douăzeci şi cinci de elevi, care stăteau cuminţi la locurile lor.

La o vârstă la care sentimentul de nedreptate este foarte accentuat la un pui de veveriţă, acest lucru poate dăuna mult echilibrului lor interior.

Aluniţă, după cum vă spuneam, era foarte sensibil şi fiecare pedeapsă colectivă în care nu se simţea implicat, îl rănea profund. În plus, acest lucru îi reactiva rănile foarte vechi, care începeau să sângereze în interior, în tăcere.

Când se întorcea acasă, vreau să zic în scorbura părinţilor lui, era trist, abătut, fără speranţe. În acele momente nu mai avea deloc încredere în el nu mai voia să se întoarcă la şcoală.

Nu ştiu dacă va putea să îi spună învăţătoarei să nu se mai enerveze când elevii sunt un pic prea agitaţi şi, mai ales să nu le mai

impună pedepse colective. Chiar nu ştiu! Cel mai adesea, puii de veveriţă nu sunt înţeleşi atunci când încearcă să le atragă atenţia adulţilor asupra propriilor lor responsabilităţi.

Din fericire acest lucru se întâmplă doar în ţara veveriţelor, iar dacă acest lucru s-ar întâmpla şi în cazul oamenilor, specia umană chiar ar avea motive de disperare.

O să vă spun totuşi ce a încercat Aluniţă al nostru să facă.

I-a cerut învăţătoarei o întrevedere. Dar înainte de asta, Aluniţă a vrut să ştie ce părere aveau părinţii lui:

- Mamă, tată, aş vrea să vorbesc cu învăţătoarea noastră despre pedepsele pe care ni le aplică în clasă.

Mama lui i-a spus că pare o idee foarte bună, pentru a îmbunătăţi comunicarea între Aluniţă şi învăţătoarea lui. Aluniţă s-a hotărât să-şi simbolizeze sentimentul de nedreptate printr-un obiect: un aparat de scos agrafele din hârtiile din dosare.

A doua zi dimineaţă, Aluniţă, imediat ce a ajuns la şcoală s-a îndreptat cu curaj spre învăţătoarea lui pentru a-i explica de ce el nu a făcut pedeapsa pe care le-a dat-o elevilor şi că voia să îi vorbească despre sentimentul de nedreptate pe care l-a simţit când i-a pedepsit. Învăţătoarea care la început îl asculta răbdătoare, imediat ce Aluniţă i-a spus că pedeapsa ei i se pare nedreaptă, l-a întrerup, încercând să-l culpabilizeze:

- Vai, şi îmi mai spui că sunt nedreaptă, îţi permiţi să judeci profesorii acum...

Aluniţă îi spuse că nu încerca să vorbească despre ea, ci despre ceea ce a trăit el. Însă degeaba. Nu a mai apucat nici măcar să îi arate obiectul pe care îl alesese pentru a-şi simboliza sentimentul lui de nedreptate.

Vă imaginaţi cred că apoi Aluniţă a avut o zi foarte grea. Nu a avut chef de lecţii, iar seara, acasă, era foarte trist şi revoltat.

Văzându-l astfel, mama lui l-a întrebat ce se întâmplase. Aluniță i-a povestit cum a fost întâlnirea cu învățătoarea lui.

- Nici măcar nu a vrut să mă asculte, m-a întrerup și nu am mai putut să-i spun nimic. Nu merge cum ați spus voi! La școală ni se spune să nu întrerupem pe cineva atunci când vorbește, să nu vorbim în ore, să credem că tot ceea ce fac adulții, o fac pentru binele nostru, chiar și atunci când este nedrept ce fac! M-am săturat!

Mama lui i-a propus o altă întâlnire cu învățătoarea, pentru că era sigură că aceasta putea să îl asculte și să îl înțeleagă pe Aluniță.

Aluniță a rugat-o pe mama lui să vină cu el la școală.

Câteva zile mai târziu, seara, după ore, Aluniță și mama lui s-au întâlnit cu învățătoarea. Mama lui pregătise totul pentru întâlnire: o eșarfă relațională și obiecte-simboluri. Încă de la începutul întâlnirii, învățătoarea care credea că mama lui Aluniță venise pentru a afla cum se descurca fiul ei la școală, a început să vorbească despre el. Însă mama a oprit-o imediat, spunându-i:

- Doamnă, înțeleg că vreți să-mi spuneți ceva despre Aluniță, dar nu pentru asta am venit aici. Am venit să vă cer să îl ascultați pe el, vrea să vă spună ceva despre el și dacă dumneavoastră acceptați să-i vorbiți la fel, despre ceea ce simțiți față de comportamentul lui, de ceea ce face în clasă.

Atunci, învățătoarea deschise ochii larg, uimită. Nu înțelegea nimic.

- Cum adică, nu ați venit să ascultați ce am de spus despre fiul dumneavoastră! Aș vrea să vă vorbesc despre dificultățile mele cu el! Dar nu se poate așa ceva! N-ar fi trebuit să veniți să ne vedem! Nu am nimic să vă spun despre mine! Ar fi fost mai bine să rămâneți acasă!

Mama lui Aluniță, care urmase deja câteva cursuri de comunicare relațională, își păstră calmul și îi propuse învățătoarei furioase să asculte ce avea de spus Aluniță. A vizualizat relația dintre ei printr-o eșarfă.

Aluniţă a început să vorbească despre el, la capătul lui de eşarfă, despre ceea ce simţea el atunci când învăţătoarea îi pedepsea pe toţi. A putut să îi spună că el nu se simţea vizat. Apoi i-a arătat obiectul pe care îl alesese şi i-a spus:

- Acesta este sentimentul meu de nedreptate, ştiu că vă enervează, dar nu vreau să mă confundaţi cu el.

Începând din acel moment, învăţătoarea părea că înţelege ce voia să îi spună Aluniţă. A început apoi şi ea să îi vorbească despre ea şi despre ceea ce simţea legat de anumite comportamente ale lui Aluniţă în clasă, de enervarea ei, de sentimentul de neputinţă pe care îl avea uneori. Şi, stimulată de elevul ei, a luat trei cărţi şi i-a spus:

- Uite, aici sunt toate cunoştinţele pe care aş fi vrut să ţi le transmit anul acesta. Dar, pentru a putea face acest lucru am nevoie să fiu ascultată, să participaţi la ore şi să faceţi linişte...

Apoi i-a arătat lui Aluniţă trei bile de sticlă pe care le-a aşezat pe birou.

- Ştiu că nevoile mele sunt concurente cu ale voastre, ale fiecăruia, a unui de a vorbi, a altuia de a se mişca, a ta de a visa... Şi de altfel nu reuşesc să îţi transmit decât o parte din ştiinţa mea, aş reuşi mai bine dacă ai putea să primeşti mai mult şi atunci reuşita mea ar fi mai mare...

Aluniţă a fost foarte surprins şi emoţionat să audă, prima oară în viaţa lui de elev, un profesor care accepta să vorbească astfel despre el, care nu acuza, nu făcea reproşuri, ci vorbea despre dorinţa lui şi despre dificultatea lui de a preda în clasă.

Puiul de veveriţă o privi intens pe învăţătoare şi îi spuse:

- Ce bine e să comunicăm aşa, acum chiar am impresia că împărtăşesc ceva foarte important cu dumneavoastră. Aş vrea mult să învăţăm să vorbim aşa şi în clasă...

Învăţătoarea i-a promis că se va gândi la toate acestea. Simţea clar în sinea ei că ezita să intre în acea aventură. A auzit vorbindu-se despre vizualizare şi simbolizare, ca fiind instrumente

utile pentru a vorbi mai bine despre sine, dar îi era teamă să nu pară ridicolă. Prefera să se refugieze în atitudini defensive.

Nici astăzi încă nu se simte tocmai pregătită pentru o astfel de revoluție. Ar fi vrut să fie susținută în acel demers, să nu fie singură. Poate visează că într-o zi se va preda comunicarea relațională în școli, ca pe o materie de sine stătătoare. Cine știe, poate așa va fi...

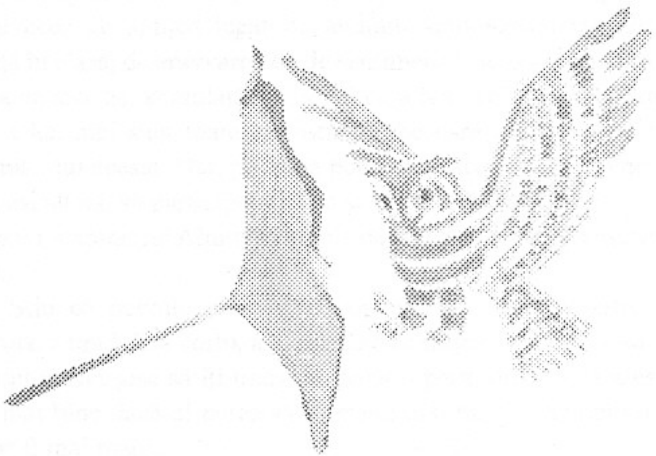

Poveste de ajun de Crăciun, o poveste fără zâne, o poveste adevărată

Dacă este important să protejăm copiii de abuzuri, este la fel de important şi esenţial să îi respectăm, să nu îi amestecăm în conflictele adulţilor.

Era odată un tată bufniţă care se hotărâse să se căsătorească cu o mamă cucuvea.

Nu ştiu dacă aţi aflat, dar bufniţele şi cucuvelele, chiar dacă trăiesc noaptea, nu sunt întru totul la fel, deoarece nu au acelaşi ritm, nici aceleaşi puncte de interes, nici aceleaşi gusturi sau dorinţe.

Mama cucuvea avea doi pui, două fetiţe din prima ei căsătorie. Se pare că fetiţele nu îl simpatizau prea mult pe noul lor tată, bufniţă, care era sobru, cu barbă, cu o voce puternică şi putea să pară o persoană destul de înfricoşătoare în ochii micilor cucuvele.

Pentru că se iubeau, cei doi, mama cucuvea şi tatăl bufniţă au hotărât să se căsătorească.

Nu ştiau însă că, adeseori, într-un cuplu, cei doi parteneri încep să se despartă... atunci când se hotărăsc să trăiască în acelaşi loc. De altfel, anumite cupluri pot să rămână mai mult timp împreună atunci când trăiesc pe teritorii separate.

Foarte repede, cei doi s-au izbit de realitatea cotidiană. După cum vă spuneam, nu aveau deloc, dar deloc acelaşi ritm de viaţă, acelaşi mod de a vedea şi de a trăi viaţa. Tatăl bufniţă, era pasionat de muzică, pasiune care ocupa primul loc în viaţa lui. Şi astfel, poate, fără să vrea, inducea o frustrare celor care nu aveau aceleaşi priorităţi ca şi el.

În câţiva ani, viaţa devenise insuportabilă pentru cucuvea. Acumulase o mulţime de reproşuri împotriva soţului ei bufniţă. Se adunaseră resentimente, furii nespuse, ranchiună.

Poate nu ştiţi, resentimentul este o adevărată otravă. Asemenea unui acid, distruge, arde, nu doar spiritul, ci şi sentimentele.

Acest lucru se întâmplă ţara bufniţelor şi a cucuvelelor, bineînţeles.

Nu mai ştiu ce s-a întâmplat exact, soţul bufniţă a fost prea nepriceput sau prea entuziast, prea apropiat de cele două fetiţe ale soţiei lui, care nu erau copiii lui? Iar tandreţea unei bufniţe este cu siguranţă diferită de acea a unei cucuvele.

Într-o zi, fără să dea nici o explicaţie, cucuveaua l-a părăsit pe soţul ei bufniţă, luând cu ea tot ceea ce exista în cuib. Iar, câteva luni

mai târziu, soţul bufniţă a fost arestat şi închis. A fost acuzat de soţia lui că a avut un comportament interzis, gesturi interzise, deplasate asupra celor două fetiţe!

O astfel de acuzaţie este foarte gravă, deoarece este foarte necesară atunci când este reală, dar poate deveni cea mai mare nedreptate, cea mai îngrozitoare violenţă atunci când este inventată, cu scopul de a face rău, de a distruge, de a se răzbuna.

Chiar şi în ţara bufniţelor şi a cucuvelelor, este foarte greu să demonstrezi un astfel de lucru, atunci când o mamă spune că vorbeşte în numele copiilor ei pentru a acuza pe cineva de un gest atât de grav.

Pentru a vorbi sau a tăcea este nevoie de un mare respect pentru viaţă, pentru fiinţele umane, pentru intimitatea lor.

Muzicianul bufniţă a rămas singur, abandonat, într-o celulă la închisoare, fără să asculte muzică.

Câţiva dintre prietenii lui au rămas alături de el, săritori şi atenţi, susţinându-l în lupta lui pentru a-şi recâştiga libertatea, pentru a depune mărturie referitor la onestitatea şi integritatea lui. Lucruri deosebit de importante pentru o bufniţă.

Justiţia este asemenea unei femei foarte prudente, încete şi suspicioase.

Ştiu cum s-a încheiat povestea dintre soţul bufniţă şi soţia cucuvea, însă nu ştiu cum s-a încheiat aventura soţului bufniţă, acuzat de a fi „abuzat fără violenţă" cele două fetiţe ale soţiei lui.

Oare va reuşi să-şi dovedească nevinovăţia şi buna credinţă? Va putea să o cheme pe partenera lui pentru a avea cu ea o confruntare deschisă? Oare fetiţele vor putea depune o mărturie sinceră? Poate vor reuşi şi atunci va fi o îndreptare a lucrurilor pentru copii, o uşurare pentru cucuvea, o decepţie pentru toţi prietenii ei sau, poate va fi condamnat pentru că într-adevăr a călcat peste un tabu foarte important, acela de a nu fi respectat relaţiile strict parentale.

Mai ştiu însă că se mai întâmplă ca justiţia să fie dreaptă, chiar şi în ţara bufniţelor şi a a cucuvelelor.

Povestea micii marmote care era invadată de o mulţime de cuvinte în acelaşi timp

Atunci când impresia nu se poate exprima, se imprimă

Era odată o mică marmotă pe care o chema Narima şi care trăia într-o ţară foarte friguroasă. Vizuina familiei ei se afla pe malul unui râu care se vărsa într-un fluviu mare, ce se vărsa la rândul lui în mare.

Trebuie să vă spun că Narima locuia împreună cu părinţii ei, fiindcă nu venise încă vremea să plece din vizuina părintească. Era o familie formată din doi părinţi şi un singur copil, Narima.

Tata marmotă era mare şi puternic, iar mama marmotă avea un caracter foarte puternic, adică nu se lăsa condusă sau dominată. Se iubeau, bineînţeles, însă aveau puncte de vedere foarte diferite, de exemplu, cele referitoare la felul în care se îmbrăcau, la cum îşi decorau vizuina, cum lucrau. Nu erau niciodată de acord atunci când era vorba despre felul în care îşi vor petrece timpul liber şi vacanţele. Tatăl marmotă, după cum vă spuneam, era mare şi puternic, iar atunci când se înfuria îi scăpărau ochii de furie, era ca o furtună dezlănţuită. Râdea pe tăcute şi apoi începea să facă mutre. Iar când se bosumfla, era ca şi cum se pregătea să explodeze brusc şi să spargă tot ce-i ieşea în cale, în vizuină. Era de ajuns un lucru cât de mic pentru a-l face să izbucnească ca un uragan, iar apoi furia lui se răspândea cu viteza unei tornade.

Narima, în patul ei micuţ de marotă, îi auzise foarte des pe părinţii ei certându-se şi chiar ţipând unul la altul. Când era foarte mică, îi era frică, îşi imagina că într-o zi tatăl ei ar putea să îi facă rău mamei ei, poate ar fi în stare chiar şi să o omoare, într-un acces de furie. Pentru un copil este îngrozitor să aibă astfel de temeri şi să nu îndrăznească să vorbească despre aceste lucruri, deoarece îl iubea foarte mult pe tatăl ei. Nu v-am spus până acum, însă avea o admiraţie foarte mare pentru tatăl ei. Ar fi vrut să fie ca el. Aşa nu i-ar mai fi fost frică de nimic, ar fi fost şi ea puternică. Dar, era doar un pui mic de marmotă şi oricât ar fi vrut, nu avea cum să devină ca tatăl ei.

Nu a îndrăznit niciodată să vorbească despre aceste lucruri, cuvintele îi rămâneau în gât. Când voia să vorbească, cuvintele,

cuvintele din limba marmotelor, normal, se înghesuiau în gura ei, se amestecau între ele şi atunci ea se bâlbâia. Era ca şi cum ar fi vrut să spună mai multe lucruri în acelaşi timp, iar cuvintele, care nu puteau ieşi toate deodată, se ciocneau unele de altele, se răneau, iar ea bâlbâia ceva incoerent. Cât de mult ar fi vrut să-i spună mamei ei, păpuşii ei şi mai ales tatălui ei, cât de mult îl iubea şi în acelaşi timp, cât de frică îi era de el !

Poate într-o zi va reuşi să facă acest lucru. În ţara marmotelor, când copiii marmote pot spune ceea ce simt, cea mai mare dificultate pe care o au, dispare sau se atenuează.

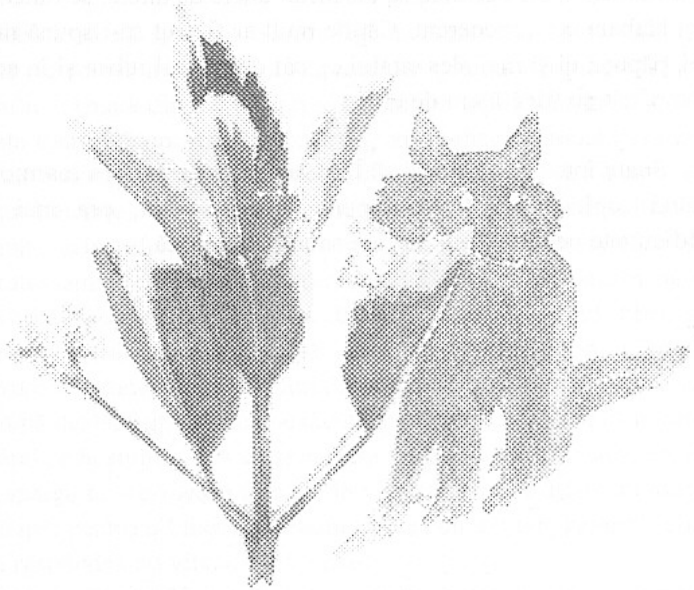

Povestea puiului de lup care avea urechile înfundate şi nu îi putea spune tatălui său că îl iubea

Există mai multe feluri de „te iubesc": cele pe care am vrea să le auzim de la ceilalţi şi care provin din iubirea noastră. Voi ce credeţi, care se întâlnesc mai rar?

Era odată un pui de lup care îl iubea mult pe tatăl lui, însă, asemenea multor pui ruşinoşi, nu îi spusese niciodată cest lucru.

Tatăl lup era un mare călător, mergea foarte des în ţările unde este foarte frig, iar micuţul lup, seara în pătuţul lui, se întreba neliniştit dacă tatăl lui se va întoarce din acea lungă călătorie.

De altfel, într-o zi i-a fost foarte frică, când cineva a sunat-o pe mama lui şi i-a pus că soţul ei îşi rupsese piciorul. Ştiţi că un lup care are piciorul rupt nu mai poate alerga, devine vulnerabil. Iar puiul de lup credea că tatăl lui nu mai vrea să trăiască, dacă nu mai putea să alerge.

Dar un picior rupt nu este un lucru atât de grav, tatăl lui a fost îngrijit, a rămas câteva zile acasă, deplasându-se într-un scaun cu rotile. La scurt timp după aceea a fost chemat din nou la serviciu, iar cum putea să lucreze chiar şi aşa, aşezat în scaun, s-a hotărât să îşi reia munca înainte să se vindece.

Când l-a văzut pe tatăl lui plecând din nou, în scaunul cu rotile, puiul de lup a fost foarte emoţionat. A simţit un nod în gât, ochii i s-au umplu de lacrimi şi l-a durut foarte tare stomacul.

Şi, chiar dacă o să vă surprindă acest lucru, a fost furios pe mama lui.

În sinea lui, se gândea:

„Dar de ce nu îl reţine acasă? De ce îl lasă să plece? De ce nu îi spune să rămână să lucreze aici, la noi în ţară? Sunt atâţia taţi lupi care lucrează aici."

Petru un pui de lup nu este deloc uşor să fie furios în acelaşi timp şi pe mama şi pe tatăl lui.

Prin urmare, îşi astupa adeseori urechile, pentru a nu auzi furia pe care o simţea în el. Şi este foarte dureros, să îţi astupi urechile, pentru că astfel furia, care nu dispare deloc, rezonează şi mai puternic în interiorul corpului.

Poate, într-o zi puiul de lup va îndrăzni să îi spună tatălui lui:

„Aş vrea să nu ai pleci atât de des în ţara aceea friguroasă. Mi-aş dori mult să te văd acasă în fiecare seară!"

Nu ştiu dacă tatăl lui îi va putea îndeplini dorinţa, dar cred că este important ca puiul de lup să îi vorbească despre acest lucru şi să fie înţeles.

Poate, tatăl lup va înţelege neliniştea fiului său şi, de fiecare dată când va trebui să plece, îi va lăsa o păpuşă rusească, ştiţi păpuşile acelea, Matrioşka , aşezate ca nişte cutii, una într-alta. O păpuşă pe care să lipească o fotografie cu el, iar el însuşi să ia cu el în călătorie o păpuşă cu fotografia fiului său.

Astfel, în ciuda distanţei care îi separă, va rămâne legat de fiul lui.

Vor păstra legătura şi poate astfel, puiul de lup se va simţi protejat.

Povestea bărbatului care se simţea mereu indignat

Ceea ce judecăm în exteriorul nostru ca fiind inacceptabil se află ascuns, adeseori, de foarte mult timp în cel mai secret dintre gândurile sau comportamentele noastre.

Era odată un bărbat care era tot timpul indignat. Era foarte sensibil când avea de a face cu prostia, intolerant față de mediocritate, dădea dovadă de o invulnerabilitate exagerată față de nedreptate, de fragilitate față de abuzul de putere, astfel încât reacționa, se aprindea foarte des, mai des decât majoritatea bărbaților și femeilor. Trăia mereu între două stări neplăcute, revolta și furia.

Nu trecea nici o zi fără ca un gest, o vorbă, un eveniment să nu i se pară nepotrivite, inadecvate, inoportune, fără ca o atitudine, un comportament observate, să nu îl facă să se enerveze, să se manifeste și să exprime ceea ce gândea despre acel eveniment, acea vorbă sau acel simplu gest pe care le-a văzut sau le-a auzit. Fie că era vorba despre un lucru în care era implicat direct, fie că nu, se simțea obligat să intervină.

Probabil vă gândiți că acest mod de viață era epuizant pentru el sau cel puțin îi răpea cea mai mare parte din energie. Dar nu era deloc așa, avea mereu o energie tinerească neschimbată, o încredere nezdruncinată în viață și în oameni. De parcă anii aceia întregi de decepții nu ar fi lăsat nici o urmă asupra lui. Avea o curiozitate inepuizabilă față de comportamentele semenilor lui și un entuziasm permanent pentru tot ceea ce era legat de relațiile umane.

Nu putea să creadă în răutate sau în intenții rele, se gândea de fiecare dată că era vorba despre o scăpare, despre o greșeală, de o slăbiciune trecătoare, o neînțelegere ușor de înțeles și, prin urmare reparabilă.

Credea că prin conștientizarea lucrurilor, prin bunăvoință, printr-o mai mare atenție ar putea să evite în viitor repetarea a ceea ce el considera „prostie sau inconștiență."

Cu toate acestea, într-o zi a trebuit să-și dea seama de un lucru: trebuia să existe totuși în ființa umană o parte de răutate, foarte bine înscrisă în trecutul lui și care nu trebuie decât să fie exprimată.

Exista în fiecare individ o parte de umbră și de conflicte care îl

agresau în interior, îl angoasau ;i îl dezechilibrau într-atât încât uneori se transforma într-un adevărat călău, terorist sau escroc.

Astfel a ajuns să se întrebe pe sine însuşi:

„Dar oare ce este atins în mine de fiecare dată atât de puternic încât reacţionez aşa de puternic? Oare ce este reactivat, stârnit în adâncul fiinţei mele şi mă face să intervin, pentru a repara ceea ce mi se pare inacceptabil, nedrept sau insuportabil? Oare ce alimentează în mine sursa aceea de indignare care nu se opreşte niciodată? „

Astfel s-a confruntat cu partea aceea de umbră şi violenţă pe care o avea în el. Cu acele zone nesigure şi neclare din el însuşi, pe care le împinsese cât mai adânc în uitare.

A fost foarte surprins să descopere în el locuri în care mocnea ura, în care aştepta furia, în care se schimonosea furia, gata să izbucnească oricând şi unde meschinăria şi sordidul se manifestau fără nici o piedică.

Simţea că în fiecare om şi în el însuşi coabitau nu doar bunele şi răul, ci mai ales imprevizibilul şi necunoscutul. Iar conflictul lui nu era de fapt cu ceilalţi, ci în interiorul lui, în adâncul fiinţei lui şi trebuia să se lupte pentru a rămâne vigilent, centrat, în acord cu propriile sale valori.

A rămas până la sfârşitul vieţii un om indignat şi nefericit, însă cu o toleranţă şi o compasiune mult mai mari pentru acele lucruri neînţelese şi inacceptabile se pot apărea în comportamentele oamenilor. Deoarece acum ştia că acea parte de violenţă, destructivă putea să se manifeste şi în el.

Povestea puiului de veveriţă foarte curios care îi punea foarte multe întrebări mamei lui

În spatele oricărei întrebări există o interogaţie, mai profundă, mai importantă, mai esenţială decât răspunsurile căutate

Era odată un pui de veveriţă foarte curios, incredibil de curios. Voia să ştie tot. Totul îl interesa sau, uneori, îl neliniştea. Astfel încât pune mereu întrebări, îi întreba câte ceva pe toţi cei pe care îi întâlnea.

De ce puii de veveriţă nu au dreptul să stea în locul din faţă în maşină, lângă mama sau tatăl lor?

De ce trebuie să nu bem apă în timp ce avem gura plină de mâncare?

De ce trebuie să dormim noaptea?

De ce trebuie să fim atenţi când traversăm strada?

De ce nu se cade să îi spui vecinului că miroase urât, atunci când a băut?

De ce, mami, l-ai părăsit pe tata?

Am spus doar câteva dintre miile de întrebări pe care le putea pune puiul de veveriţă.

De fiecare dată, mama lui, veveriţa încerca să îi răspundă. Încerca să-i explice de ce puii de veveriţă nu puteau sta pe locul din faţă al maşinii, deoarece era periculos şi era interzis prin lege.

Îi explica faptul că puii de veveriţă au nevoie de somn pentru a avea apoi energie să se caţere în copaci şi a fi bine dispuşi toată ziua.

Iar dacă un pui traversa strada fără să fie atent, risca să fie lovit de o maşină, o motocicletă sau o bicicletă.

De fapt, singura întrebare care îl interesa cu adevărat pe puiul nostru era o întrebare referitoare la el.

- Oare e vina mea, din cauza mea s-au despărţit mama şi tata?

Mama lui încercase să îi explice:

- Acum sunt singură, trăiesc singură pentru că eu şi tatăl tău nu ne mai înţelegeam.

Puiul de veveriţă crede că, dacă părinţii lui nu se mai înţelegeau, era din cauza faptului că el făcea prea multă gălăgie când se juca. Bineînţeles că nu acesta era motivul pentru care se despărţiseră părinţii lui şi se hotărâseră să trăiască fiecare separat.

Însă puiul de veveriţă trăia cu speranţa că într-o zi, mama şi tatăl

lui vor fi din nou împreună. I-ar fi plăcut să facă ceva, să nu mai țipe, să nu mai facă gălăgie, să fie cuminte, orice pentru ca ei să fie din nou împreună și să „se înțeleagă". Și atunci făcea cât mai puțină gălăgie!

Îi iubea pe amândoi părinții lui la fel.

Într-o zi o întrebase pe mama lui:

- Mami, de ce nu îmi aduci un frățior sau o surioară veveriță?

Iar mama i-a răspuns cu un suspin puternic:

- Încă nu am găsit un tată cu care să fac acel copil.

- Nu e nici o problemă, trebuie să îl iei pe tata, o să îi spun eu să facă un copil!

Punea o mulțime de întrebări, dar în mintea lui, în inima lui, avea, după cum ați ghicit o mulțime de răspunsuri care se înghesuiau, se contraziceau și îl făceau să se simtă nefericit.

Puiul de veveriță avea atât de multe întrebări și tot atâtea explicații, doar ale lui, pe care era pregătit să le propună.

Uneori întrebările erau abundente. Iar în acele zile, în ciuda deciziei pe care o luase, de a nu face gălăgie, alerga peste tot, se cățăra pe orice. Avea o energie extraordinară, pentru a scăpa de toate acele întrebări care se învârteau și se agitau în mintea lui.

Nu știu dacă într-o zi va găsi răspunsurile pe care le caută. Poate, mai târziu va deveni un savant sau un mare inventator, pentru a găsi soluții pentru toți puii de veveriță care vor ca părinții lor să rămână împreună. Deoarece în cazul veveriților, spre deosebire de oameni, savanții și inventatorii sunt cei care găsesc răspunsuri la cele mai grele întrebări și probleme ale vieții.

Așteptând, puiul de veveriță continuă să pună multe întrebări și vrea să înțeleagă lumea din jurul lui. Seara, în pătuțul lui se întreabă:

„De ce oare puii de veveriță nu sunt mari atunci când ies din burta mamei lor? Astfel, i-ar putea împiedica pe părinții lor să se despartă!"

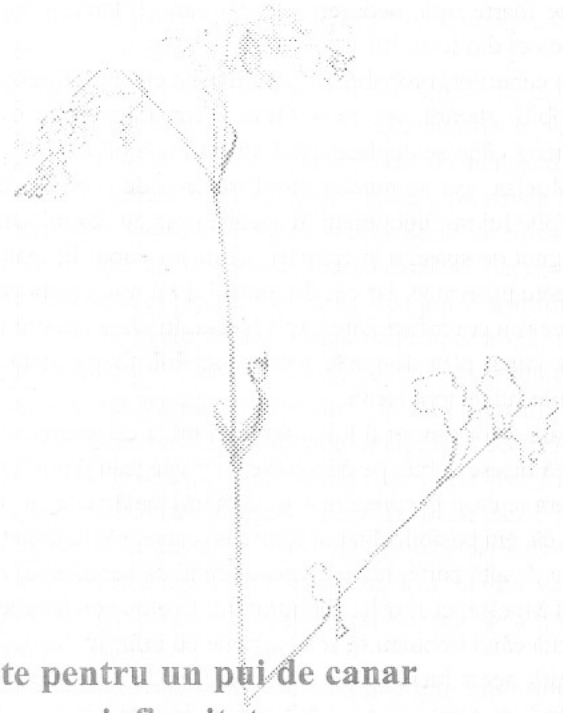

Poveste pentru un pui de canar care avea o infirmitate

Atunci când ne aflăm în faţa cuiva care este infirm, nu trebuie să confundăm acea persoană cu infirmitatea ei. Acceptând să ne recunoaştem propriul nostru handicap, lipsurile sau defectele noastre, dificultăţile noastre şi uneori neputinţa noastră în faţa uneori infirmităţi grave, îi permitem acelei persoane să existe mai frumos.

Era odată un pui de canar galben, galben peste tot. Avea o infirmitate foarte rară, nedureroasă, dar care îl deranja foarte mult pe el şi pe cei din jurul lui.

În ţara canarilor, probabil ştiţi, puii, asemenea părinţilor lor sunt foarte mobili: zboară, sar cu o viteză foarte mare şi au o agilitate extraordinară când se deplasează dintr-un loc în altul.

Dar Muelsa, aşa se numea puiul, suferea de o boală din cauza căreia aripile lui nu funcţionau în acelaşi timp cu corpul lui, iar corpul era agitat de spasme şi crispări, îşi mişca capul în toate părţile, scotea ţipete puternice, iar cei din jurul lui nu înţelegeau ce voia să spună. Aceasta era infirmitatea lui Muelsa. În afara acestui lucru era un pui de canar plin de viaţă, foarte sociabil, foarte atent şi fin în observaţiile lui asupra lumii.

Greşeala celor din jurul lui, a familiei lui, a celor care voiau să îl îngrijească fusese dublă: pe de o parte nu înţelegeau faptul că infirmitatea lui era reală şi irecuperabilă şi că va trăi toată viaţa cu acea infirmitate şi, că, era posibil, chiar şi pentru un canar, să fie fericit aşa cum era iar, pe de altă parte, nu înţelegeau faptul că handicapul nu era de fapt al lui Muelsa, ci al celor din jurul lui. Ei erau cei handicapaţi, de fiecare dată când trebuiau să se confrunte cu infirmitatea lui Muelsa.

Vă miră acest lucru? Dar totuşi este evident. În ţara canarilor, atunci când un copil sau un adult suferă de o infirmitate, care îi limitează mişcările, cei apropiaţi lui sunt de obicei cei mai handicapaţi.

De exemplu, părinţii unui canar orb. Pentru el este clar, nu poate să vadă. Cei din jurul lui însă sunt cei care sunt într-adevăr în dificultate! Dacă tatăl lui vrea să îi arate culoarea cerului, mişcarea norilor, frumuseţea unui peisaj, lui îi va fi greu să vorbească despre toate acestea. Dacă sora lui vrea să se joace cu el, să construiască un cuib, să ţopăie prin copaci, joc preferat de puii de canar, pentru mine este clar că sora lui este cea handicapată, deoarece ea este cea care nu poate împărtăşi cu fratele ei ceea ce ar face cu un frate sau cu o soră care văd normal.

De altfel, aceasta este cea mai frumoasă dovadă de iubire, să-ţi

recunoşti propriul handicap în faţa cuiva care are o infirmitate. Iar dacă este cazul şi simţiţi că vă este greu să vă comportaţi ca de obicei, atunci handicapul este şi al vostru.

Dar, ştiţi, ceea ce se întâmplă des în aceste familii de canari, nu şi în cazul oamenilor, este faptul că cei din familie încearcă să ascundă handicapul, să îl nege printr-o mulţime de atenţii, de îngrijiri, de bunătate, la adresa puiului infirm. Toate acestea sunt făcute în numele dragostei pentru el. Este ca şi cum puiul de canar infirm ar fi lăsat să creadă că el este cel handicapat. Uneori, în ţara canarilor, se acceptă ca puiul infirm să fie dus într-o instituţie specializată. E vorba de acele instituţii unde sunt specialişti, experţi. Specialist este denumit cel care îi lasă pe ceilalţi să creadă că el nu este handicapat şi nu are nici o dificultate în faţa unui infirm. De fapt, un expert este cel care confirmă oficial faptul că un infirm este şi handicapat. Este o situaţie îngrozitoare, iar acest lucru duce la foarte multe suferinţe şi neînţelegeri... pentru puii de canar infirmi.

Micul Muelsa a fost dus într-o astfel de instituţie iar suferinţa lui a fost atât de mare încât s-a închis în tăcere, şi-a pierdut veselia şi râsul. Dacă atunci când eşti infirm îţi pierzi bucuria de a trăi, totul devine dificil şi complicat.

Ştiţi continuarea poveştii. Muelsa nu a mai trăit mult timp după aceea.

Dar nu este vorba despre a acuza pe cineva în povestea aceasta sau de reproşuri. Poate este vorba despre o învăţătură pe care o putem reţine, deoarece putem să învăţăm multe de la un mic canar infirm.

Recunoscând, de exemplu că noi suntem cu adevărat handicapaţi, noi cei „normali", atunci când ne înfruntăm cu boala, în faţa suferinţei corpului, în faţa infirmităţii unui copil sau a unui adult. Şi este nevoie de multă modestie şi dragoste pentru a ne recunoaşte propriul handicap.

Am scris această poveste pentru micul canar, în amintirea lui.

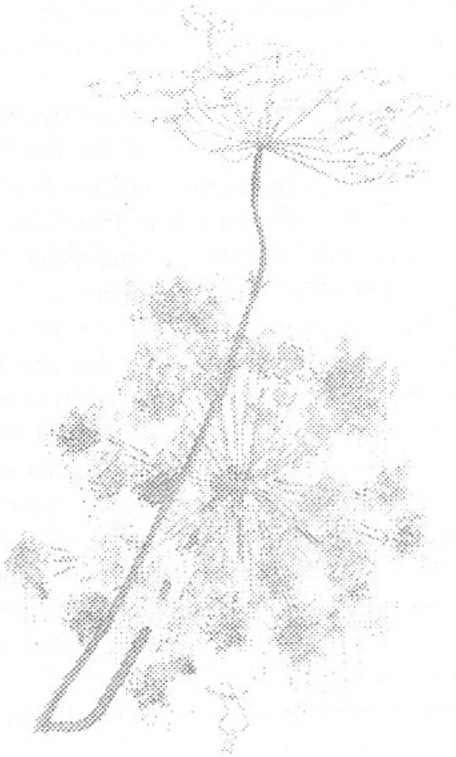

Povestea fetiţei care găsise o comoară foarte căutată

Atunci când iubirea şi tandreţea se împart în abandon şi încredere, se pot amplifica până la o mare fericire.

Era odată o fetiţă care găsise o comoară. Nu e vorba despre o comoară obişnuită, cum sunt peste tot, ci o comoară unică, foarte căutată şi foarte rar găsită.

O să îmi spuneţi poate că toate comorile sunt căutate. Este adevărat, dar există comori cu adevărat rare. Comori pe care chiar şi imaginaţia cea mai bogată nu a reuşit să le inventeze.

Astfel, de exemplu, cine şi-ar fi putut imagina că un sac de săruturi nesfârşite se afla acolo, exact în locul în care îl găsise fetiţa în seara aceea? În ce loc? În inima ei, aproape de tandreţe şi de pasiunea de a fi o fetiţă uimită să simtă, într-o dimineaţă toată acea comoară din ea.

În ziua în care a făcut această descoperire a fost cuprinsă de o mare bucurie, atât de vie încât s-ar fi putut crede nemuritoare. Se simţea generoasă şi foarte darnică.

Ia gândiţi-vă, să ai un sac de săruturi nesfârşite!

Săruturi care se puteau reînnoi fără încetare. Unul îl chema pe celălalt, apoi pe următorul, iar săruturile se precipitau unul spre altul, nerăbdătoare să existe.

Văd că vă miră toate aceste lucruri. Cred că ar trebui să vă vorbesc puţin despre viaţa unui sărut.

Pentru asta e nevoie să clarificăm anumite cuvinte. Ce înseamnă un sărut?

O respiraţie, o tandreţe uşor umedă, atingerea a două buze, un elan de iubire sau de tandreţe depus pe un obraz, pe o buză sau chiar pe întreg corpul celuilalt.

Un moment oprit, la fel de efemer precum înflorirea unei emoţii.

Un sărut este asemenea clipirii unei stele în imensitatea cosmosului. Este bun ca pâinea caldă, aurită de dragoste.

Astfel, viaţa unui sărut este foarte scurtă, chiar dacă fiecare sărut pare să conţină de fiecare dată o parte de eternitate. De aceea, o viaţă întreagă nu este de ajuns pentru a descrie existenţa unui sărut. Între toate posibilităţile pe care le deschide, un sărut este o fâşie de infinit care leagă două fiinţe, pentru a le reconcilia cu ceea ce este

mai bun în ele.

Am spus două ființe?

Da, pentru că aceasta este partea cea mai dificilă. Un sărut, asemenea unei raze de lumină oferite cuiva, pentru a se împlini, trebuie amplificat.

Nu știu dacă voi putea să vă mai descriu atâta fericire, pentru că, cred că vă puteți imagina toate dramele, decepțiile și frustrările, dincolo de minunile posibile, atunci când trecem pe lângă un sărut.

Fetița găsise un sac de săruturi nesfârșite, dar oare cine poate primi ceva ce nu se mai termină? Cine poate primi, cine se poate deschide, poate crește atât de mult pentru a primi acea abundență, generozitatea infinită a unei astfel de comori?

Ceea ce nu știa fetița noastră, este că urma să își petreacă o parte din viață căutând pe cineva care, la rândul său descoperise în el o astfel de comoară.

Dacă cunoașteți acea persoană care a avut o astfel de descoperire, nu mai ezitați, anunțați-o cât mai repede. Dar, poate veți păstra această descoperire pentru voi!

Așa e viața. Mulți dintre noi descoperă comori, uitând că prima calitate a unei comori este aceea de a fi împărtășită. Iar acest lucru este foarte dificil. Dar, atunci când știm că o astfel de comoară se amplifică fiind împărtășită, poate atunci nu ne mai este atât de greu.

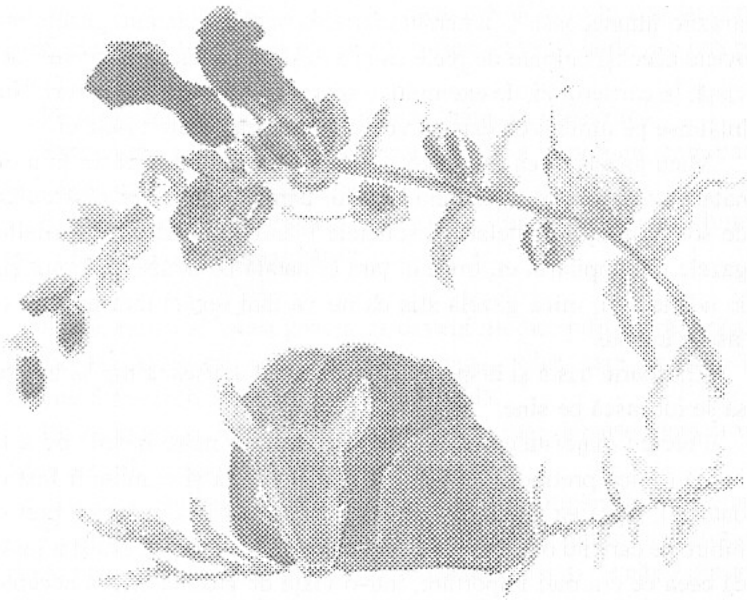

Povestea micii gazele care voia să moară

Cu toţii venim din ţara copilăriei noastre şi păstrăm acea nostalgie sau suferinţă printre cele mai importante amintiri.

Era odată o mică gazelă ce se născuse într-o frumoasă țară din Africa.

Într-o zi, părinții ei s-au hotărât să trăiască în altă parte. Au luat avionul și au dus-o cu ei pe mica gazelă, care s-a simțit puțin pierdută în acea țară nouă unde a ajuns. Era frig, casele erau cenușii, străzile întunecoase și amenințătoare, la școală celelalte gazele nu aveau aceeași culoare de piele ca și a ei și nici aceleași obiceiuri de viață. În cartierul ei, de exemplu, o speriau o mulțime de lucruri. Nu întâlnise pe nimeni cu care să vorbească despre toate visele ei.

Mica gazelă avea un secret, ar fi vrut să se întoarcă în țara ei natală, să regăsească parfumul acelui pământ, culoarea răsăritului de soare, nopțile înstelate și sunetele blânde, încrederea celorlalte gazele din copilăria ei. Însă, în țara ei natală izbucnise războiul și, în adâncul ei, mica gazelă știa că nu va mai regăsi țara pe care o lăsase înainte.

Era foarte tristă și disperată, deoarece nu avusese timp să învețe să se iubească pe sine.

Precum majoritatea gazelelor, și ea avea o mare nevoie de a fi iubită (adică pretindea iubirea de la ceilalți, ca și cum ar fi fost o datorie). Apoi ea a vrut să iubească (adică să dea cu orice preț o iubire pe care nu o avea cuiva care nu o voia neapărat). Nu știa însă, că ceea ce era mai important, într-o viață de gazelă, era să accepte să se iubească. Dar cum înveți să te iubești, oare?

Începând prin a te respecta, prin a privi cu bunăvoință mica perlă de viață pe care o primise în momentul concepției, care apoi se dezvoltase în burta mamei ei și care, de la nașterea ei crescuse și nu cerea decât să fie trezită la viață.

Dar cum ea nu se iubea pe sine, nu prea își dorea să trăiască, voia să moară, adică nu mai accepta să trăiască această existență.

Mica gazelă nu mai dorea să trăiască, era fragilă, de abia se ținea pe picioare, asemenea unui copac care a fost plantat în altă parte, care nu reușea să își refacă rădăcinile. Voia să moară, să plece din acea viață care nu mai era a ei.

Ştiţi ce înseamnă moartea pentru o mică gazelă? Înseamnă să nu reuşească la şcoală, să se privească dimineaţa în oglindă şi să creadă că nu are nici o valoare, că existenţa ei nu interesează pe nimeni. Înseamnă să se neglijeze, să mănânce orice, să fumeze, să se îmbrace urât, poate chiar să îşi lase corpul să fie consumat în întâlniri de o clipă sau să se drogheze. Înseamnă să intre în situaţii confuze, pentru că trebuie să plătească în fiecare zi doza de droguri pe care o consumă.

Pe scurt, înseamnă să-şi maltrateze viaţa, să o distrugă.

Ştiţi că viaţa unei mici gazele este un lucru important, care participă la echilibrul lumii?

Şi ştiţi că existenţa oricărei mici gazele, din oricare colţ al lumii este un cadou oferit umanităţii?

Poate, într-o zi, mica gazelă va deveni medic, infirmieră în Zair sau în Provence sau şofer pe un autobuz şcolar, care va duce în fiecare dimineaţă, alte mici gazele la şcoală.

Poate într-o zi, la rândul ei va transmite mai departe viaţa şi va oferi omenirii mai multă dragoste.

Poate va înţelege cât de important este să protejăm în noi viaţa.

Ceea ce ştiu cu certitudine este că nu există nimic mai preţios decât viaţa şi că aceasta merită să fie trăită, chiar şi de către o mică gazelă căreia îi este atât de greu să trăiască.

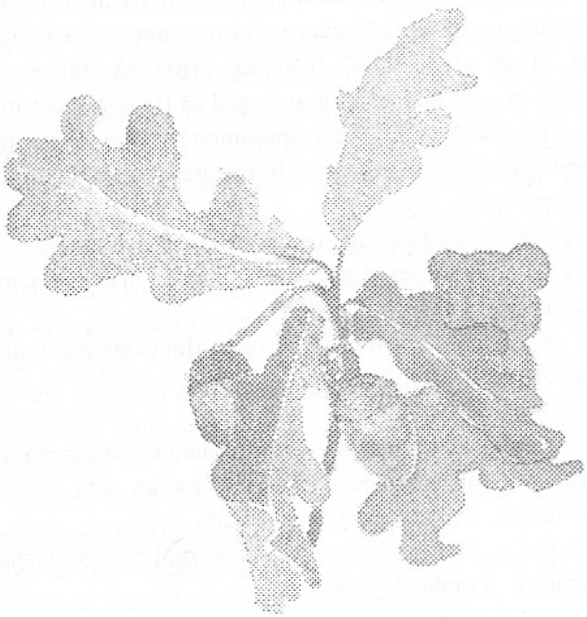

Povestea micii ursoaice care voia un ursuleţ doar pentru ea, numai pentru ea

Corpul nostru poate să ne asculte dorinţele, însă să nu fie de acord cu realizarea lor. Atunci trebuie să îl respectăm, lăsând acele dorinţe în stare de dorinţe.

Era odată o mică ursoaică care, spre deosebire de alţi pui de urs din satul ei, care se jucau de-a v-aţi ascunselea sau săreau coarda, avusese grijă de puii de urs din vecini. Ştiţi, la urşi, de fiecare dată când părinţii voiau să iasă undeva, să meargă în vizită la prieteni, la film sau să petreacă un week-end în doi, îşi încredinţau puii micii ursoaice care era bona copiilor.

Astfel, îşi petrecuse o mare parte din copilărie şi din adolescenţă având grijă de copiii altora. Se ocupa de ei cu multă dragoste, competenţă şi seriozitate. Când era foarte mică îşi spunea des:

„Când voi deveni femeie şi voi avea copiii mei, nu îi voi lăsa nimănui altcuiva, mă voi ocupa eu însămi de ai!"

Mica ursoaică a crescut apoi, s-a căsătorit şi, în ciuda dorinţei ei, nu a reuşit să aibă copii cu soţul ei. De fapt, soţul ei nu putea concepe copii. Până la urmă s-au hotărât să adopte să primească în casa lor frumoasă puii de urs abandonaţi. Ei, care erau urşi albi şi trăiau aproape de polul nord, au primit un pui de urs brun, pe care l-au adus din sud. Au mai adoptat apoi trei pui frumoşi, cu pielea de culoare deschisă, cu ochii mari, strălucitori, care s-au adaptat destul de repede la clima de lângă pol,

Însă ursoaica, în sinea ei, nu renunţase la dorinţa de a avea un copil el ei.

Făcuse o mulţime de încercări, a experimentat noile metode de reproducere existente, a tot încercat însă până la urmă nu a reuşit.

Nu putea să aibă un copil al ei.

Cu cât treceau anii cu atât dorinţa ei devenea mai puternică. Apoi a avut o idee ce poate părea nebunească, a ezitat mult, dar până la urmă i-a spus soţului ei: ar putea să facă un pui cu un alt urs. Soţul ei, din iubire pentru ea acceptă spunându-i:

„Cu toate că avem cei trei pui din sud, tu ai nevoie de un copil al tău, pe care să-l porţi în pântece. Nu am dreptul să te privez de acest lucru, poţi să continui să faci ceea ce îţi doreşti, dar să fii sigură că este vorba despre dorinţa ta proprie, nu despre dorinţa altcuiva. Poţi să faci acest lucru, dacă vei găsi un alt urs care să se iubească sufi-

cient de mult pe sine pentru a accepta această situaţie, să nu vrea să îşi crească propriul copil, să ţi-l încredinţeze ţie, pentru ca apoi să îl creştem noi doi împreună..."

Şi-au spus unele lucruri atunci, însă multe altele au rămas nespuse pentru că acea situaţie era legată de lucruri foarte intime, sensibile şi delicate. Iar eu nu vă pot spune mai multe deoarece nu ştiu nimic despre dragostea urşilor polari, sunt foarte discreţi chiar dacă sentimentele lor sunt la fel de puternice ca şi cele ale oamenilor.

Câteva luni mai târziu, ursoaica a constatat cu uimire şi fericire că era însărcinată.

Pentru prima oară în viaţă purta un bebeluş în pântece. Dar, câteva săptămâni mai târziu, a avut o sarcină falsă, apoi o a doua. Iar succesiunea acelor evenimente o făcea să îşi pună foarte multe întrebări.

Poate, în acest fel corpul ei voia să îi spună:

„În ciuda dorinţei tale de a aduce pe lume un copil care să fie al tău, eu nu mă simt în stare să fiu alături de tine mai departe."

Poate, acel copil nenăscut, conceput doar, se gândea în burta mamei sale că, la naştere ar putea destrăma un cuplu?

Sau poate se temea că va reactiva, în cazul genitorului, care i-a transmis germenele de viaţă, rănile vechi insuportabile, la gândul că băieţelul lui va fi crescut de către un alt bărbat, în ciuda faptului că fusese de acord la început..

Poate că şi ursoaica, în adâncul ei nu era sigură de acea naştere, care avea să o confrunte cu o poziţie nouă, cea de mamă şi de mămică a copilului născut de ea!

Poate, de asemenea, ursoaica avea nevoie în primul rând să dovedească faptul că era capabilă să conceapă un copil , doar să îl conceapă şi nu să îl crească, să îl hrănească timp de ani de zile.

Poate, în acelaşi timp, rămânea fidelă astfel misiunii sale de a creşte şi de a se ocupa doar de copiii altora.

Nu ştiu mai mult decât atât. Urşii pot avea forme de fidelitate care sunt de neînţeles pentru noi, oamenii.

Mă gândesc cu emoţie la acea ursoaică şi la soţul ei, care au încercat cu atâta dragoste şi perseverenţă imposibilul. Mă gândesc la ea, loială propriului său trecut şi în acelaşi timp respectând viaţa aceea care nu se putea încarna direct în ea.

Povestea băieţelului care se revolta împotriva întregii lumi

Căutarea propriilor noastre origini, fidelitatea faţă de mesajele trecutului nostru constituie baza cea mai solidă a formării unei fiinţe

Era odată un băieţel care trăia într-o familie normală. De fapt, să spunem că trăia în sânul unei familii care se prezenta ca fiind normală.

Un mic trib format dintr-o mamă, care era mai ales mămică, un tată, care era mai sever şi un frate mai mare care nu se remarca în nimic, învăţa fără probleme la şcoală, îi plăceau fotbalul şi lectura, pe scurt, un copil puţin anormal, într-o lume în care toţi copiii au probleme. Dar nu despre el voiam să vă vorbesc acum.

Vreau să vă vorbesc despre fratele lui mai mic. El era împotriva a orice.

Nu accepta nici o observaţie, refuza să vorbească, se închidea în lungi momente de visare, îi îngrijora mult pe părinţi, îi enerva pe profesori şi, în ultimul timp refuza chiar şi să meargă la şcoală, spunând că îşi pierde timpul acolo. Într-un fel, făcea grevă în viaţa lui.

De puţin timp începuse să fumeze haşiş, lucru care îi îngrijora şi mai mult pe părinţii lui şi îi făcea să caute ajutor în exterior.

Poate aţi ghicit faptul că în acea familie normală exista un secret. Iar secretele de familie au această caracteristică, cu cât sunt mai ascunse, cu atât vorbesc mai mult. Vreau să spun că transpar prin foarte multe semne, acte ratate, comportamente atipice.

Cel care deţinea secretul în acea familie era tatăl. Iar purtătorul lui fidel era mama.

În primii ani de căsătorie, bărbatul descoperise că era steril. Adică, acel bărbat nu avea suficient de mulţi spermatozoizi pentru a o fecunda pe soţia lui şi a concepe astfel un copil (lucru care de altfel se întâmplă destul de des).

Prin urmare, el şi soţia lui au luat hotărârea să recurgă la inseminarea artificială. Este o practică tot mai frecventă în lumea oamenilor, care constă în introducerea delicată a spermei pline de spermatozoizii proveniţi de la un donator necunoscut, în pântecele femeii care vrea să devină astfel mamă.

Soţia lui rămăsese de două ori însărcinată prin acest procedeu,

iar de fiecare dată fusese un băieţel, primul, cel foarte liniştit, iar apoi cel mai mic, cel rebel, despre care vorbeam.

Bărbatul care nu putuse să fie genitor, dar care însă se considera tatăl adevărat al copiilor, a cerut ca acea procedură de înseminare artificială să fie ascunsă copiilor. Nu voia ca cei din jurul lor să afle că el era steril.

Poate aţi observat faptul că cel de-al doilea copil, pe care îl considera cu adevărat fiul lui, chiar dacă poate i-ar fi fost de ajuns un singur copil fiul lui, deci, făcea în aşa fel încât, la vârsta de şaisprezece ani arăta acea lipsă a tatălui său, opunându-se la orice, oprindu-se din studii, refuzând să ştie despre ce era vorba.

O să mă întrebaţi probabil ce înseamnă est lucru, ştie dar în acelaşi timp nu vrea să ştie? Sau ştie deşi nu ar vrea să ştie? Sau de fapt, refuză să ştie ceva concret atâta timp cât nu i s-a spus lucrul cel mai important pentru el: secretul originii sale?

Mama lui, în acelaşi timp, avea anumite interogaţii despre care nu vorbea niciodată. Uneori, visătoare, încerca să îşi imagineze cu ce bărbat semăna necunoscutul anonim care îşi donase sperma. Îi privea atent pe copiii ei, mai ales pe cel mic, la care i se părea că întrezăreşte un aer străin, parcă avea ceva dintr-o ţară mai îndepărtată.

Nu ştiu ce se va întâmpla. Poate tatăl va îndrăzni să îi vorbească fiului său despre el însuşi. Să îi spună cum a descoperit faptul că era steril, nu era capabil să conceapă o viaţă. Şi apoi, cum aluat hotărârea de a apela la un grăunte de viaţă al unui străin, pentru a putea deveni, dacă nu genitor, măcar tată.

Am speranţe, pentru că, uneori se întâmplă ca oamenii să îşi asume riscul dea vorbi despre ei, de a rupe tăcerea, pentru a depăşi o criză. Mai ales atunci când un băieţel curajos îşi asumă riscul de a-şi compromite viitorul, îşi sabotează propria sa viaţă, pentru a încerca să rupă tăcerea instaurată de părinţii lui.

Poate, de fapt, acesta este sensul profund al oricărei existenţe, să aibă acces la adevăratele sale origini.

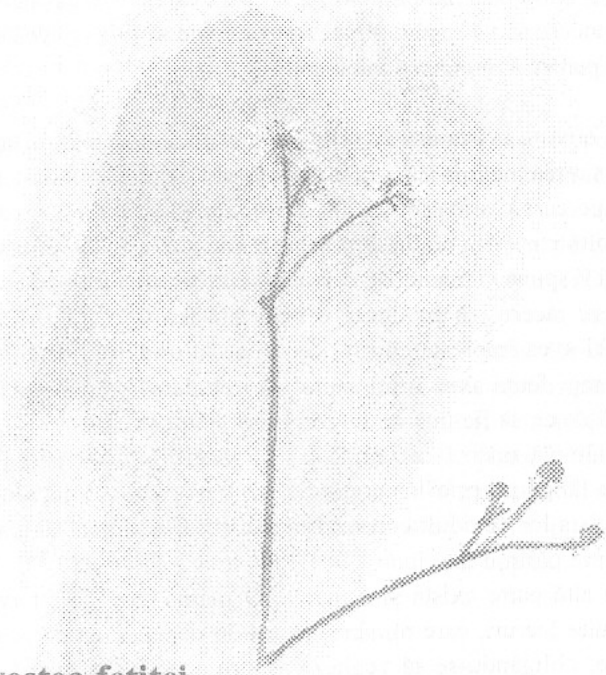

Povestea fetiţei care simţea o oboseală imensă

Un anumit comportament poate ascunde un altul. Şi astfel, dezvelindu-le unul după altul, putem clarifica zonele de umbră din existenţa noastră şi să ne dezvăluim mai mult arborele propriei noastre vieţi.

Era odată o fetiţă foarte obosită. Foarte obosită pentru că, nu ştiu dacă voi ştiţi, dar este foarte obositor să fii mereu prins între două tristeţi. Probabil o să mă întrebaţi: „Dar cum este posibil aşa ceva?"

O să încerc să vă explic. Poate va fi nevoie să citiţi povestea de două ori pentru a ajunge să înţelegeţi.

Pe de o parte exista un tată. Un tată destul de deosebit, în sensul în care simţea nevoia să mintă, adică să ascundă realitatea. O realitate pe care o arăta fetiţei lui, destăinuindu-i faptul că avea un copil în altă parte, cu o altă femeie, cerându-i în acelaşi timp să nu cumva să îi spună şi mamei ei, care era soţia lui. Impunându-i astfel să păstreze tăcerea, îi producea o suferinţă foarte mare fiicei lui, care astfel avea impresia că este complice la trădare mamei ei. În acelaşi timp, fetiţa avea sentimentul că trebuie să-şi ajute tatăl, să aibă grijă de el, să fie într-un fel responsabilă pentru el.

Se întâmplă uneori ca unii copii să joace rolul de părinţi, să treacă pe lângă propria lor copilărie, să traverseze adolescenţa şi chiar şi viaţa lor de adult consacrându-se cu devotament unuia sau altuia dintre părinţii lor.

Pe de altă parte exista şi o mamă. O mamă care îşi interzicea foarte multe lucruri, care rămânea prinsă în dependenţa de propria ei familie, obligându-se să vegheze asupra acesteia, o mamă care înţelegea pe toată lumea, pe soţul ei, pe copii şi care uita să-şi trăiască propria existenţă. Pe faţa ei se citea o tristeţe foarte veche. Iar cum nu se ocupa de acea tristeţe, o purta cu ea şi chiar o impunea şi celor din jurul ei. Cum credeţi că ar fi putut fiica ei să îşi asume riscul de a fi fericită, văzând mereu acea tristeţe sub ochii ei?

Nu ştiu cum va depăşi fetiţa situaţia aceasta dificilă, dacă va îndrăzni să-i înapoieze, fiecăruia dintre părinţii ei responsabilitatea pentru propria lor viaţă. Dacă, de exemplu va găsi, două perle diferit colorate, una reprezentând viaţa tatălui ei, cealaltă viaţa mamei ei, pe care să le împacheteze şi să le dea fiecăruia, împreună cu un

bileţel pe care să scrie:

„Mamă, prin acest gest îţi restitui responsabilitatea pentru propria ta viaţă, nu mai vreau să o port în mine, este mult prea grea pentru mine, prea plină de angoase."

„Tată, prin acest obiect îţi dau înapoi responsabilitatea pentru propria ta viaţă, nu mai vreau să o port eu în locul tău..."

Poate voi, cei care citiţi aceste rânduri, nu ştiţi că există o vârstă la care copiii trebuie să accepte să îşi lase părinţii să crească.

Dar, cum voi nu vă simţiţi vizaţi probabil, o să mă întrebaţi totuşi: „Dar ce legătură au toate acestea cu tristeţea despre care vorbeai?" Este foarte simplu: atunci când primim o violenţă, fie că este verbală, fizică sau morală, cum este în acest exemplu, înmagazinăm în noi foarte multă furie. Dar cum aceasta este îndreptată înspre persoane iubite, precum tata sau mama, este adeseori refulată. Se întoarce împotriva noastră şi se transformă în tristeţe. Atunci când tristeţea este foarte densă, cenuşie, lipicioasă este de fapt vorba despre furia transformată în tristeţe, deoarece nu putea fi exprimat. Astfel, acea tristeţe ce nu a putut fi spusă, ocupă uneori întreaga fiinţă a unui copil sau a unui fost copil.

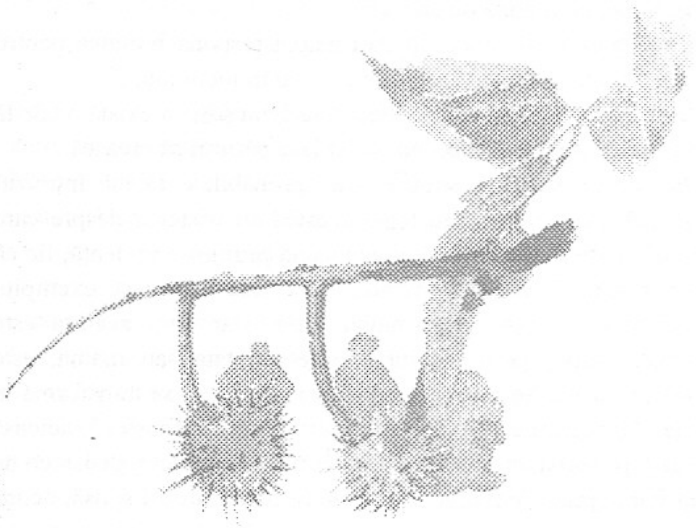

Povestea băieţelului care se simţea paralizat şi neputincios

Atunci când bolile grave încearcă să exprime lucrurile ce nu au fost spuse, hărţuind astfel tăcerea cuvintelor pentru a le elibera de ... muţenia lor

Era odată un băieţel care trăise lucruri îngrozitoare în copilăria sa: Ce fel de lucruri? o să mă întrebaţi. Îmi imaginez că aţi găsit deja un răspuns.

Însă nu vă grăbiţi, deoarece sunt lucruri care se petrec în afara noastră şi lucruri care se petrec în interiorul nostru. Nu este vorba despre acelaşi lucru, o să vedeţi.

Ceea ce se întâmpla în exterior era faptul că tatăl lui se întorcea acasă beat, spărgea farfuriile, ameninţa că se va sinucide, urla la copii şi la soţia lui.

Iar el, băieţelul, se simţea paralizat, terorizat de frică, de ruşine şi de supărare. Privit din afară, părea impasibil, nu ţipa, nu plângea, dar seara, în pat, în tăcere, tremura din tot corpul.

Astăzi, băieţelul a devenit bărbat şi retrăieşte acele momente îngrozitoare pentru el, prin aceeaşi senzaţie de paralizie, de frică şi ed neputinţă. Adeseori se simte ca şi atunci când era mic, dezarmat, incapabil să facă ceva. Ca şi cum ar aştepta ca un adult să intervină, să îl susţină, pentru a-l proteja de un pericol pe care nici măcar nu îl cunoaşte. Când era mic se credea suficient de puternic pentru a o ajuta pe mama lui şi prea slab pentru a-l împiedica pe tatăl lui să mai bea sau să ţipe. Prea dezarmat pentru a fugi, se simţea mai ales foarte ruşinat de propria lui slăbiciune.

Dar oare ce se întâmpla în interiorul acelui băieţel când îl vedea pe tatăl lui întorcându-se beat acasă? Avea multe simţăminte complexe pe care nu le putea mărturisi sau pur şi simplu nu le putea recunoaşte în el. În primul rând, simţea o violenţă imensă, nu împotriva tatălui său cum probabil vă imaginaţi, ci împotriva mamei lui.

Da, avea resentimente în special împotriva mamei lui. Îi reproşa faptul că rămăsese cu un soţ atât de neliniştitor, într-o lipsă totală de siguranţă, că nu luase hotărârea de a pleca, de a se revolta. O dispreţuia pentru că nu se comporta ca un adult curajos, în faţa altui adult, pentru că era la fel de slabă, la fel de instabilă ca şi tatăl lui.

Vă imaginaţi ce conflict exista în el! Cum era posibil să îi poarte

pică mamei lui, în timp ce ea era cea care era bătută şi terorizată de soţul ei, care era mai tot timpul beat.

Avea nevoie de multă energie pentru a refula toate aceste lucruri, pentru a nega faptul că o detesta pe mama lui, pe care, în acelaşi timp, o adora uneori.

Chiar şi astăzi lucrurile sunt neclare pentru el.

Oare pe cine era el revoltat, fără să îndrăznească să spună? Pentru cine simţea astfel de sentimente negative, pe care însă nu voia să le recunoască?

Nu ştiu, ceea ce ştiu însă este faptul că crizele de spasmofilie, contracţiile, spasmele sunt un limbaj pentru a încerca să exprimi ceea ce nu se poate spune în cuvinte, ceea ce nu se poate recunoaşte într-o situaţie conflictuală, în interiorul unui copil sau a unui fost copil, împărţit între două fidelităţi. Două fidelităţi care ar fi vrut să se armonizeze şi să coexiste împreună, dar care se războiesc de fapt fără milă!

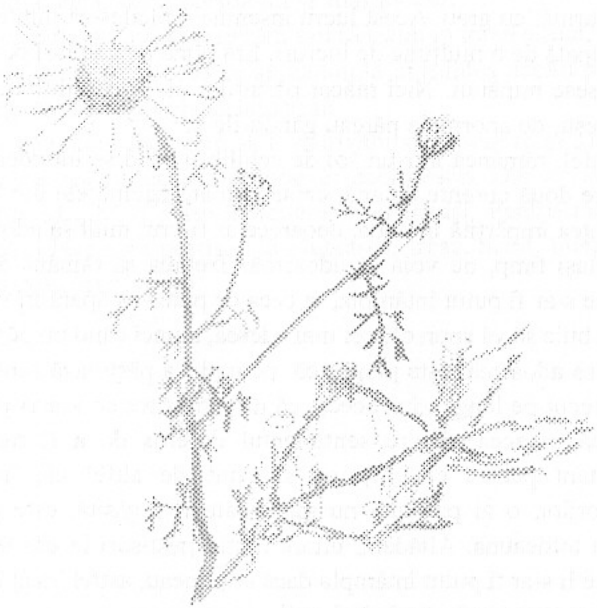

Povestea peştişorului care nu putea să adoarmă

Totul se întâmplă ca şi cum fiecare generaţie are o misiune de urmat sau de depăşit, pentru generaţia următoare. Iar unii oameni investesc tot timpul pentru a transmite acea misiune din generaţie în generaţie.

Era odată un peştişor, de fapt o fetiţă peştişor, care nu putea să adoarmă. Suferea, cum se spune în limbajul peştilor, de „insomnie". Adică rămânea trează, în pătuţul ei, până noaptea târziu când reuşea să adoarmă, cu greu. Acest lucru însemna mai ales că mintea ei era preocupată de o mulţime de lucruri. Era plină de gânduri pe care nu le spusese nimănui. Nici măcar părinţilor ei, prietenilor ei, atât de nebuneşti, de anormale păreau gândurile ei.

Astfel, rămânea într-un soi de echilibru când se întindea în pat, ca între două curente de apă, captând toate zgomotele din jurul ei. Se simţea împărţită în două, deoarece ar fi vrut mult să adoarmă şi, în acelaşi timp, nu voia să adoarmă. Trebuia să rămână atentă la ceea ce s-ar fi putut întâmpla, la ceea ce putea să apară în viaţa ei.

Trebuie să vă spun că, cel mai adesea, atunci când un peştişor nu poate să adoarmă, este pentru că, pe undeva păstrează sentimentul că a trecut pe lângă ziua aceea, că nu a trăit tot ce i-ar fi plăcut să trăiască în acea zi, are sentimentul dureros de a fi ratat ceva important pentru el. Ştiţi ca şi mine de altfel că, în lumea peştişorilor, o zi pierdută nu mai poate fi regăsită, este pierdută pentru totdeauna. Altădată, unora dintre peştişori le era teamă de ceea ce li s-ar fi putut întâmpla dacă adormeau, astfel încât încercau să controleze totul, rămânând treji.

Dar, cred că în cazul peştişorului despre care vorbeam, lucrurile erau mai complexe. Era ca şi cum în ea exista o furie imensă şi, mai ales, foarte veche.

Mai veche decât momentul naşterii ei.

Era vorba despre un lucru care se petrecuse când ea se afla încă în burta mamei ei.

Oare era vorba despre faptul că fusese aşteptată ca un băiat, în timp ce ea era o fetiţă?

Sau poate pentru că nu era singură în burta mamei ei şi mai era încă un embrion?

Sau poate pentru că era un copil-ciment, conceput pentru a repara cuplul părinţilor ei, ce era pe cale să se destrame?

Ştiţi, copiii care sunt concepuţi atunci când cuplul este pe cale să se despartă, când sentimentele celor doi parteneri nu mai sunt în acord. Iar misiunea acestor copii este să îi menţină împreună pe tata şi pe mama, chiar dacă aceştia nu se mai iubesc.

Aşa cum nu putem să respirăm sau să trăim în locul altuia, tot aşa nu avem cum să ştim ceea ce se întâmpla în mintea acelui peştişor care nu putea sau nu voia să adoarmă.

Ceea ce putem face este să îl motivăm să deseneze şi să spună singur povestea pe care o descrie în acel desen. Dar acest lucru presupune să aibă o mare încredere în el însuşi. Pentru moment, putem să îl lăsăm pe peştişor să plutească, treaz, atent, interogativ între cei doi părinţi ai lui.

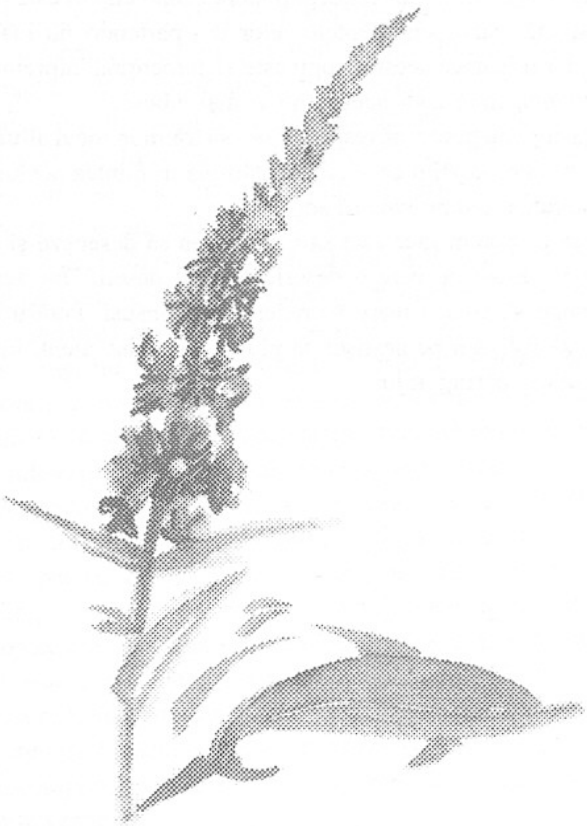

Povestea micului delfin furios

Există o abilitate incredibilă la cei care vor să pară dezarmați pentru a crea astfel o dependență persoanelor apropiate.

Era odată un delfin furios. Avea atât de multă furie în el deoarece trăise o mare nedreptate, la începutul vieţii lui.

Micul delfin se mişca foarte mult, ţipa, muşca, nu voia să se lase îmblânzit de către alţi delfini. Rămânea închis în gândurile lui şi, mai ales, mai ales, refuza să vorbească altfel decât prin mişcări.

Înţelegea multe lucruri, însă nu voia să facă la fel ca ceilalţi.

Trebuie mai întâi să vă spun că, la începutul vieţii lui, când era încă în burta mamei lui, nu era singur. Împreună cu el se afla un alt pui, fratele lui geamăn. Iar el, cred că vă daţi seama, nu avea spaţiul pe care şi-l dorea doar pentru el.

În momentul naşterii lui totul s-a petrecut bine. Fratele lui a fost cel care a ieşit primul, iar el, s-a întors, s-a întins pentru a se aşeza cât mai confortabil. În sfârşit, avea toată burta mamei doar pentru el! Iar fi plăcut tare mult să rămână acolo, la căldură, doar el, să se bucure de toate bunătăţile, toată blândeţea doar pentru el. Însă, doctorii delfini, care erau în exterior, în jurul mamei lui, erau foarte îngrijoraţi. Ei credeau că venise timpul ca şi cel de al doilea delfin să se nască, să iasă afară.

Atunci au hotărât să deschidă burta mamei lui pentru a-l căuta pe puiul care adormise şi întârzia să vină pe lume. Vă repet, lui i-ar fi plăcut să mai rămână puţin, nu prea mult timp, câtea minute, poate o oră, i-ar fi plăcut atât de mult să aibă „un timp doar pentru el, pentru a sta singur în burta mamei!"

În ziua aceea nu fusese înţeles.

După aceea, bineînţeles, i se spusese că are un frate geamăn, însă nu îl interesa acest lucru. Ştiţi ce a făcut după aceea? A început să nu îl mai intereseze nimic, s-a închis tot mai mult în faţa celorlalţi. Refuza orice comunicare. Iar pentru acest lucru este nevoie de foarte mult curaj. Deoarece rămânând închis, refuzând să vorbească cu ceilalţi, ne mai fiind interesat de ceilalţi, trăia un soi de viaţă aparte, doar a lui.

Toată lumea credea că este infirm, anormal. Anormal, la delfini înseamnă „a nu fi la fel ca ceilalţi".

Au fost chemaţi la el o mulţime de medici. Într-o zi, deoarece

căzuse pe fundul mării, asemenea unei pietre şi se lovise cu capul de o stâncă, toată lumea a crezut că aceasta era cauza infirmităţii lui.

Alţii însă credeau că el era altfel din cauza naşterii lui forţate.

Şi ştiţi ce s-a întâmplat apoi? Ei bine, micuţul delfin care nu putuse să aibă toată burta mamei doar pentru el singur, încerca, în felul lui, să o aibă acum pe mama lui doar pentru el, timp de aproape opt ani din viaţa lui. I s-a pus eticheta de handicapat, inadaptat la viaţa socială.

Eu cred însă că micul delfin este diferit, aş spune chiar că este un delfin excepţional, în sensul că este unic.

Mama lui renunţase la serviciu, renunţase să se mai ocupe de ea, de soţul ei şi de celălalt geamăn, pentru a-l îngriji doar pe el. Îl însoţea aproape peste tot, îl ţinea cât mai mult în braţe. Iar micul delfin furios reuşise să capteze nu doar atenţia şi îngrijirile mamei lui, ci şi atenţia tatălui său, a fratelui său, pe scurt, al tuturor celor din jurul lui. Era ca un mic rege care maltrata într-un fel realitatea, impunând un anumit ritm de viaţă şi un fel de a trăi celor apropiaţi.

O să îmi spuneţi că exagerez. Poate, foarte puţin, doar pentru a pune în evidenţă partea oarbă dintr-o relaţie. Nu vreau să spun că viaţa era uşoară pentru el, ci doar că reuşise să pună foarte multă lume în serviciul lui. Într-un fel reuşea să facă pe toată lumea să se învârtă în jurul ombilicului lui de delfin.

Să nu credeţi că eu îl consider fericit în situaţia lui. Nu, chiar deloc! Era foarte multă angoasă şi nelinişte în el!

Poate, diferenţiindu-l de infirmitatea lui, delfinii din jurul lui ar fi putut să îi arate propriul lor handicap. Poate, într-o zi mama lui va putea să îi arate un obiect, pe care să îl poarte mereu cu ea, spunându-i:

"Mă simt handicapată de infirmitatea ta, sunt dezarmată. Trebuie să nu te mai las să crezi că eu pot face orice pentru tine. Pot să fac multe, dar nu totul!"

Povestea aceasta nu vrea să dea nici o soluţie, ci încearcă doar să spună că eu am înţeles infirmitatea micului delfin şi handicapul mamei lui şi a celor din jurul lui.

Povestea antilopei gemene care suferea de migrene

Viaţa nu se împarte. Se oferă fiecăruia în întregime. Şi dacă acceptăm să o primim în totalitate, se răspândeşte şi dezvoltă pentru a ne ajuta să creştem.

Erau odată două mici antilope care trăiseră împreună, timp de câteva luni, în pântecele mamei lor. Când au ieşit apoi, s-a constatat că semănau foarte mult, ca şi cum una era dublul celeilalte şi invers. Erau, cred că aţi ghicit, ceea ce se numeşte în ţara antilopelor, surori gemene.

Uneori, când ai o soră geamănă este greu să ai o existenţă de sine stătătoare. Fiecare are sentimentul că trăieşte în funcţie de cealaltă, că este dependentă de ceea ce face sau nu face sora ei. Amândouă înaintează în viaţă într-un soi de susţinere mutuală, care dă naştere unor rivalităţi, unor conflicte şi unor resentimente, de obicei ascunse, chiar şi atunci când se iubesc.

Astfel, cele două antilope gemene, Kolomba şi Balonko au crescut împreună, au mers la şcoală împreună şi au învăţat ceea ce era mai importat în viaţă, împreună.

Însă, în fiecare dintre ele exista un soi de suferinţă, ca şi cum ar fi trebuit să împartă în două sămânţa de viaţă primită în momentul conceperii lor de către mama şi tatăl lor. O sămânţă de viaţă, împărţită în două se transformă în două jumătăţi de viaţă.

De aceea, una dintre ele suferea de migrene! Da, într-adevăr, de migrene[1]. Suferea de dureri de cap îngrozitoare care o chinuiau ore în şir. Medicul de antilope încercase diverse metode, leacuri, medicamente, aşa cum se face în ţara antilopelor. Însă Kolomba avea mereu dureri de cap îngrozitoare care îi tulburau viaţa, îi poluau toate activităţile şi dăunau mult vieţii ei afective.

Într-o zi, un bătrân din neamul antilopelor, o sfătui pe mama micii antilope să aleagă nişte seminţe de smochină şi să îi ofere o sămânţă Kolombei şi una lui Balonko, spunându-le:

„Fiecare dintre voi a primit o sămânţă de viaţă întreagă, de la mama şi de la tatăl vostru. Propria voastră viaţă nu depinde de viaţa celeilalte. Chiar dacă aţi petrecut nouă luni împreună, în pântecele meu, am sentimentul că am reuşit să ofer fiecăreia lucruri diferite, personale şi unice. Viaţa voastră vă aparţine, fiecare dintre voi este responsabilă de calitatea ei, de bucuria şi de vivacitate ei."

[1] Joc de cuvinte în limba franceza în text: migraine (migrena), mi-graine are sensul de jumătate de sămânţă, derivat din cuvintele demi -jumătate şi graine - sămânţă (nota tr.)

Mama antilopă a făcut acest lucru, deşi nu credea foarte mult în el. Deoarece, în ţara antilopelor fiecare face apel în ultimul moment la cei care ştiu să asculte ţipetele tăcerii în violenţa bolilor şi fac acest lucru prudent, în doze homeopate!

După cum probabil ştiţi, antilopele sunt fiinţe foarte raţionale şi au o tehnică medicală foarte dezvoltată, cu aparate moderne şi complexe care permit găsirea cauzei unei somatizări, uitând însă să caute şi sensul acesteia sau să stabilească legătura dintre boală şi trecutul persoanei bolnave.

Medicii antilopelor dispun de tratamente foarte eficiente care fac să dispară simptomele într-un timp record. Această eficienţă este cu atât mai mare cu cât se acceptă ideea conform căreia simptomele sunt de fapt limbaje care permit exprimarea lucrurilor nespuse, iar a le suprima foarte repede, foarte radical înseamnă a accentua tăcerea celui care suferă de acea boală. Astfel, în medicina modernă a antilopelor au apărut multe neînţelegeri şi nenumărate repetiţii. În ţara antilopelor, spitalele sunt pline de bolnavi ale căror răni vechi nu au fost înţelese, iar acele răni stau la baza conflictelor majore sau de bolnavi care au rămas pur şi simplu fideli membrilor familiei şi îşi creează astfel o mulţime de somatizări.

Oricum, nu aş vrea să vă vorbesc prea mult despre aceste lucruri, deoarece nu vreau să vă deprim sau să vă las să credeţi că reproşez ceva medicilor, în general. Deloc. Eu încerc să îi sensibilizeze doar, să le atrag atenţia, îi invit să asculte, să înţeleagă şi să lege evenimentele între ele, să facă legătura între boală şi trecutul bolnavului lor.

Ceea ce ştiu astăzi este că, Kolomba s-a ataşat atât de mult în medicul care o îngrijea, încât nu mai crede decât în el. Lucru care constituie totuşi o dificultate, pentru că la ce bun să renunţi la o dependenţă pentru a crea o altă dependenţă?

Cât de complexe sunt antilopele, cărora le este atât de greu să accepte plăcerea de a exista, bucuria de a trăi, sprijinindu-se pe propria lor libertate!

Scurtă povestire
în care realitatea nu depăşeşte ficţiunea

Uneori nimeni nu este mai surd decât cel care ascultă. Mai ales când ascultă ceva esenţial.

- Domnule doctor, ştiţi am mai văzut mulţi doctori înaintea dumneavoastră. Toţi sunt la fel, vor să mă vindece. Dumneavoastră însă văd că ştiţi şi să ascultaţi! Domnule doctor, mă doare tare aici (şi arată partea de jos a spatelui). Dacă aţi şti cât de tare mă doare!

- Foarte bine, o să vă consult acum. O să vă propun un tratament şi, în acelaşi timp, un demers care să vă ajute să ascultaţi durerea şi să vă eliberaţi energia... După aceea, veţi putea să vă întrebaţi asupra sensului durerii dumneavoastră şi să înţelegeţi faptul că nu vă respectaţi, luând asupra dumneavoastră o problemă care poate nu vă aparţine...!

- Da, dar mai întâi aş vrea să mă accept pe mine ca fiică.

- Poate, pentru a vă putea accepta în rolul de fiică aveţi nevoie de confirmarea faptului că sunteţi o fiică, adică sunteţi recunoscută ca atare de către părinţii dumneavoastră... sau de către persoane apropiate din jurul dumneavoastră.

- Da, dar dacă i-aţi cunoaşte, aţi vedea că nu se poate face nimic cu ei.

- Dar eu nu vă vorbesc despre ei, ci despre dumneavoastră, despre un demers dinspre dumneavoastră spre ei!

- Dar nu vă daţi seama, dacă aţi şti de ce este capabil tatăl meu!

- Nu tatăl dumneavoastră a venit să îl consult acum, ci dumneavoastră şi cred că nu vreţi să fiţi doar îngrijită, ci, dacă se poate şi vindecată.

- Oricum, nu m-au recunoscut niciodată ca fiind fiica lor...

- Pentru a fi recunoscut de părinţii tăi, poate e nevoie mai întâi să îi recunoşti la rândul tău. Nu este deloc simplu, însă aţi putea să le spuneţi: „tată, te recunosc ca fiind tatăl meu, mamă, te recunosc ca fiind mama mea, chiar dacă la început nu vă doreaţi acest lucru. De altfel, pot să vă dau înapoi acum dorinţa voastră de a avea un băiat." „ Aţi putea pune într-un pachet, o păpuşă băieţel, pe care o puteţi găsi la un vânzător de jucării şi să scrieţi un bileţel: „Vă dau înapoi dorinţa voastră de a avea un băiat."

- Da, dar vor crede că sunt nebună, nu vor înţelege nimic, deja

îi aud:"Săraca mea fiică, cine ţi-a mai băgat asemenea idei în cap? Ai luat-o razna de tot. Eşti sigură că nu ai intrat într-o sectă?" De asta sunt sigură, cu siguranţă vor spune că dumneavoastră faceţi parte dintr-o sectă. Ca şi povestea cu Templul Soarelui, ştiţi că se adunau mulţi medici acolo...

- Acolo da, însă la dumneavoastră e vorba despre un soi de ambivalenţă. Pe de o parte vreţi, pe de o parte nu vreţi. Vă doriţi ca ceilalţi să înţeleagă, să se schimbe pentru a nu mai fi nevoie să vă schimbaţi dumneavoastră şi, în acelaşi timp, se pare că îi descalificaţi referitor la capacitatea lor de a înţelege, de a evolua.

- Da, dar în acelaşi timp sufăr şi deoarece colegii mei de muncă sunt mai bine apreciaţi decât mine şi mă simt geloasă când ei primesc complimente. Simt că am ratat ceea ce aveam de făcut şi aş vrea să le arăt că pot avea rezultate mai bune decât ei. De fapt, am venit la dumneavoastră să mă ajutaţi să am mai multă încredere în mine.

- Dar ce vă doriţi, cu adevărat? Să aveţi rezultate bune pentru dumneavoastră sau vreţi să reuşiţi pentru a-i pune pe ei într-o lumină nefavorabilă?

- Mda, dar eu sunt singura care îl apreciază pe şef, ceilalţi colegi îl critică tot timpul. Oare eu sunt proastă pentru că am încredere în el? Oare sunt oarbă pentru că nu văd ceea ce văd colegii mei la el?

(O ultimă tentativă din partea medicului care a înţeles că nu este ascultat şi care, totuşi nu se descurajează):

- Acceptaţi să îmi spuneţi un lucru pe care nu l-aţi mai spus nimănui, niciodată?

- Ceva ce nu am mai mărturisit nimănui... (tăcere). Ei bine, e foarte greu de spus, ştiţi că nu putem să spunem aşa, pur şi simplu, anumite lucruri, nu eşti bine văzut dacă le spui şi eu sunt deja destul de criticată de toată lumea.

- Aşa deci, credeţi că nu eşti bine văzut?

- Da, nu pot să vă spun la ce mă gândeam, e prea greu.

- Şi dacă mi-aţi vorbi despre acel lucru, ce mi-aţi spune?

- Am o mulţime de dorinţe, mă gândesc prea mult la acest lucru...

- Aşa deci...

- Da, ştiţi probabil, se spune că doar bărbaţii se gândesc tot timpul la asta, dar şi eu mă gândesc... în fine, eu mă gândesc foarte des la asta. De altfel, simplul fapt de a vorbi despre acest lucru mă face să vreau să fac astfel de lucruri şi atunci mă blochez , nu vreau să se vadă deloc. Vai de mine, ce mă doare spatele acum. Vedeţi, doar când vorbesc despre acest lucru...

- Nu faptul de a vorbi, ci de a vă bloca!

- Credeţi asta?

- A fi autonom înseamnă a avea capacitatea de a avea un punct de vedere personal, fără să îl adaptezi neapărat în funcţie de cel al părinţilor, al colegilor sau al partenerilor. Dacă nu, după ani în care te-ai aflat în dependenţă, de exemplu de tată, schimbi acea dependenţă cu dependenţa de partener.

- Of, nu-mi plac deloc cuvintele dumneavoastră! Trebuie să fiţi serios, doar e vorba de lucruri foarte grave... şi durerea asta de spate.

- A spune cuiva că are dreptul la propriul său punct de vedere, la propriile simţăminte şi dorinţe şi la o percepţie diferită de a celorlalţi, nu înseamnă să râzi de el, ci să îi faci un cadou... În plus, trebuie să ştii cum să primeşti un cadou!

Sfârşitul poveştii!

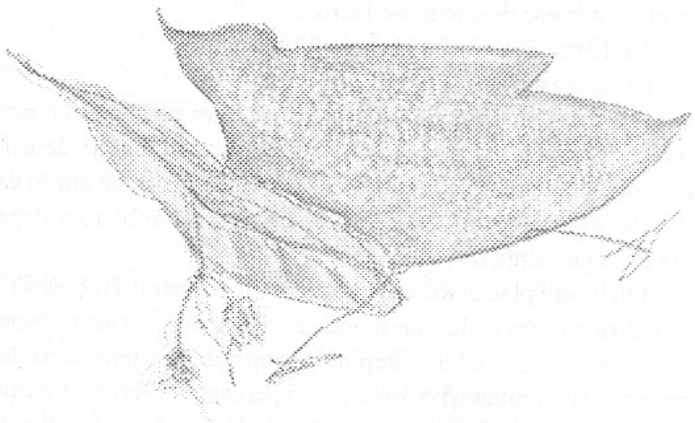

Poveste despre o mică mierlă care avea nevoie să sufere

Pentru unele persoane, a se transforma în victime reprezintă o activitate permanentă, care nu mai lasă loc liber pentru respectul de sine.

Era odată o mică mierlă, care, devenită mare, îşi provoca suferinţa cu multă încrâncenare şi abilitate. Cuvântul suferinţă mi se pare destul de slab în cazul ei.

Viaţa ei întreagă era un reproş permanent la adresa mamei sale. Dar să nu credeţi că nu îşi iubea mama. Iubirea ei pentru ea era foarte importantă, vitală chiar. Dar, era ca şi cum pentru ea era mai important să critice, să agreseze, să descalifice comportamentul mamei ei.

Nu trecea nici o zi, un moment, o oră în care să nu se simtă obligată să facă o observaţie, o critică, o acuzaţie la adresa mamei ei.

Iar mama ei, în ceea ce o priveşte, avea sentimentul că nu făcea niciodată ceea ce trebuia, că nu spunea niciodată ceea ce voia să audă fiica ei. Se simţea mereu vinovată. În sinea ei, se auto-denumise Culpabiliza.

Culpabiliza este de altfel numele unui virus foarte cunoscut în lumea păsărilor, care face ravagii enorme în viaţa afectivă a acestora.

Această situaţie dura de ani e zile. De fapt, totul începuse atunci când mama micii noastre mierle luase hotărârea de a-l părăsi pe soţul ei, de a cere divorţul pentru a se putea respecta în viaţa ei de femeie. În acel moment, în cuplu şi în familie exista o criză puternică, care provocase multe neînţelegeri, multă tensiune şi suferinţă. Soţul ei, fostul ei soţ, suportase foarte greu faptul că soţia lui luase hotărârea pe care el nu reuşise să o ia niciodată. Faptul că ea a îndrăznit să-l părăsească i s-a părut cea mai cruntă nedreptate, de o violenţă insuportabilă.

Şi cum se întâmpla frecvent în familiile de mierle, soţul şi-a transformat propria neputinţă în acuzaţii. Îşi construise o frumoasă mască de victimă, de bărbat neînţeles, lipsit de iubire, iar după despărţire, lăsa mereu impresia că suferă profund.

A fi suferind este o specialitate tipică în cazul mierlelor, care stăpânesc foarte bine arta de a-şi arăta suferinţa.

Poate ştiţi şi voi faptul că un rol de victimă se întreţine plecând de la mai multe elemente:

1. Mai întâi atribuirea rolului: „După tot ce am făcut pentru tine..."

2. Acuzarea celuilalt - celălalt este cel este rău: „Oricum, nu m-ai iubit niciodată cu adevărat" (subliniind puternic cuvintele „cu adevărat")

3. Accentuarea nedreptăţii pe care o simte, exagerarea acesteia: „Nimeni nu mă înţelege", „Mama voastră m-a părăsit, ea care avea totul pentru a fi fericită, m-a respins ca şi cum aş fi fost un leneş" (ceea ce constituie o insultă îngrozitoare în cazul mierlelor).

4. Crearea unei imagini de soţ nefericit, în faţa copiilor, atragerea fiicei de partea lui, împotriva mamei ei, lăsând-o pe mica mierlă să creadă că „Doar ea este sensibilă şi îl poate înţelege".

5. Difuzarea informaţiei, în întreaga familie şi printre toate rudele că „ea este cea care a vrut să ne despărţim...", cu mai multe variante:

a) ar fi putut să facă altfel

b) nu a făcut nimic

c) ar fi putut să spună ceva

d) nu a spus nimic

6. Adăugarea unui strop de rea-credinţă, dovadă de bunăvoinţă pentru el: „Dacă măcar mi-ar fi spus înainte că nu mai merge, aş fi putut să fac ceva...."

7. Completarea imaginii, cu ideea unei inimi rănite: „Eu o iubesc încă, chiar dacă ea nu mă mai iubeşte, pot să iubesc eu pentru amândoi."

Astfel, puteţi să vă faceţi o imagine despre ceea ce înseamnă o mierlă care este atentă să fie văzută ca o victimă şi vrea să rămână în acea postură de victimă.

Cred că v-aţi dat seama din această scurtă descriere că soţia era văzută ca fiind egoistă, iresponsabilă, inconştientă, pe scurt, o „mierloasă" (varianta pentru „ticăloasă", în limbajul mierlelor), care

îl făcea să sufere pe un soţ şi un tată atât de bun, cum era soţul ei.

Când joci rolul victimei, e nevoie de aliaţi. Iar în ţara mierlelor copiii sunt folosiţi în acest scop.

Mica mierlă, prinsă în vorbele tatălui ei, nu îl putea vedea decât ca fiind nefericit, iar pe mama ei o vedea acum ca pe o vrăjitoare lipsită de inimă.

Este foarte greu, pentru un pui de mierlă să îndrăznească să îi spună mamei ei:

„Te iubesc", dacă simte că acel „te iubesc" se adresează cuiva pe care ar trebui să-l urască sau să-l respingă, pentru a-i face pe plac tatălui ei.

Pentru un pui de mierlă este îngrozitor să fie prins astfel, între două poziţii contradictorii. De fiecare dată când avea un sentiment pozitiv pentru mama ei, nu putea să împiedice imediat, apariţia unui sentiment negativ, care îl contracara pe primul. Iar acest lucru îi consuma foarte multă energie. Mica mierlă se îmbolnăvea foarte des: tuse, bronşită, spasme. Şi toate aceste simptome care se repetau, erau modul ei de a spune: „Mă simt împărţită în două, iubesc două persoane care nu se mai iubesc între ele, oare ce pot să fac?"

Nu ştiu cum se va încheia această poveste.

Majoritatea puilor de mierlă îşi imaginează că vor putea să îi determine pe părinţii lor să fie din nou împreună. Unii dintre ei ajung chiar să îşi asume riscuri foarte mari, precum acela de a se accidenta, de a se îmbolnăvi sau de a avea note mici la şcoală. Unii pui ajung să înscrie în corpul lor semne ale unor simptome durabile, repetitive, violete, prin care îşi otrăvesc existenţa. Alţii însă sunt capabili să distrugă, să deterioreze relaţiile la care ţin cel mai mult.

Mica mierlă din povestea noastră ar trebui să înveţe să se respecte, să se asculte, să se poziţioneze mai clar în relaţia cu tatăl ei şi în cea cu mama ei.

Ar trebui să recunoască faptul că este posibil să iubeşti doi părinţi, în acelaşi timp, având două iubiri diferite pentru fiecare.

Chiar nu ştiu cum se va termina povestea aceasta!

Mica mierlă, pentru care am scris această poveste va avea de descoperit mai multe lucruri:

♥ Că este posibil să îl iubească pe tatăl ei şi să îşi exprime iubirea pentru mama ei, fără să se simtă obligată să o critice sau să o respingă.

♥ Că nu este de dorit să continue să îl protejeze pe tatăl ei, să încerce să fie „o mamă bună" pentru el, întreţinându-i victimizarea continuă.

♥ Că este inutil să se priveze de copilăria şi de tinereţea ei, jucând rolul de părinte pentru unul dintre părinţii ei.

♥ Că este dificil pentru o mică mierlă să renunţe să se mai ocupe de relaţia dintre părinţii ei.

♥ Că poate accepta să înţeleagă faptul că relaţia dintre cei doi nu o priveşte pe ea.

Atunci când doi parteneri se despart, fac acest lucru din considerentele lor de adulţi, care ţin de dinamica cuplului lor.

Există o vârstă, care însă nu este descrisă nicăieri în manualele de psihologie ale mierlelor, vârsta în care copiii acceptă să îi lase să crească singuri pe părinţii lor!

Povestea micii ciocârlii care avea un edem pe corzile vocale

Dificultatea de a spune „te iubesc" nu poate fi egalată decât de dificultatea de a îndrăzni să recunoşti şi să accepţi nevoia de a fi iubit.

Era odată o mică ciocârlie foarte frumoasă a cărei voce se pierdea foarte des. Era ceva ce se izbea în gâtul ei, iar sunetul ce ieşea afară era spart, atât de răguşit de parcă ar fi fost un motor stricat care scrâşnea îngrozitor.

Într-o primăvară, vocea ei devenise atât de neplăcută încât nu mai putea să răspundă la trilurile masculilor, care, după cum bine ştiţi, trimit semnale amoroase toată ziua, sperând că vor obţine un răspuns.

Atunci s-a hotărât să facă ceva pentru vocea ei spartă, să consulte un medic specialist. Acesta i-a spus că pe corzile ei vocale se formase un edem, mare cât o bilă şi din cauza acestui edem, vocea ei devenise spartă.

Asemenea tuturor specialiştilor, i-a propus o intervenţie simplă, fără durere. Mica ciocârlie i-a spus că se va mai gândi şi s-a întors acasă. Locuia singură şi a sunat-o pe o prietenă apropiată pentru a-i spune ce diagnostic fixase doctorul, pentru a-i povesti tot ce i se întâmplase.

Dar la telefon nu reuşea să îşi amintească ce cuvânt folosise exact doctorul.

- Mi-a spus că am un... un...

Îi era imposibil să îşi amintească, cuvântul nu ieşea din gura ei, adică din ciocul ei vreau să spun!

A închis telefonul, spunând:

- O să-mi amintesc până la urmă...

A doua zi, la serviciu, a încercat să vorbească despre acest lucru cu colega ei, însă din nou nu reuşea să îşi aducă aminte acel cuvânt, nu putea să-şi amintească ce îi spusese doctorul că avea la gât.

- Nu este un chist, ci ceva care nu lasă corzile vocale să vibreze.

Timpul a trecut şi se apropia sfârşitul primăverii. Într-o seară în timp ce asculta un pasaj dintr-o operă, *Notre Dame de Paris,* s-a emoţionat foarte tare, mai ales ascultând un fragment care vorbea despre cei care cer azil. Auzind cuvântul *azil* îi venea să plângă.

Şi-a adus aminte de dorinţa ei de a cânta cândva într-un cor, din plăcerea de a dărui celorlalţi vocea ei şi atunci, dintr-o dată, în mintea ei au rezonat mai multe cuvinte:

„Am un nod, un nod de iubire în gât!" Totul era dintr-o dată clar!

„Toate acele «te iubesc» care au rămas strâmtorate în gâtul meu, toate acele «te iubesc» din copilăria mea, pe care nu le-am spus mamei, tatălui meu sau bunicilor mei!"

Se gândea: „Dar este extraordinar, eu care voiam să cânt, să-mi găsesc tonul perfect al vocii, nici prea înalt, nici prea jos, eu care voiam să aud o voce adevărată, vocea mea şi mai ales, să am propria mea voce, să mă bucur de ea. În ziua în care voi putea spune toate acele «te iubesc» care au rămas în mine, cred că nodul pe care îl am în gât se va topi şi voi putea să cânt cu vocea mea adevărată."

Apoi i-a scris doctorului pentru a-i spune că nu vrea o intervenţie chirurgicală pentru a înlătura edemul, ci va încerca să-l fac să dispară spunând toate acele „te iubesc" pe care nu le spusese niciodată în viaţa de copil sau în viaţa ei de adult.

Medicul a fost foarte uimit citind cuvintele ciocârliei şi apoi s-a gândit mult la toate acestea.

Pentru că, cred că sunteţi de acord cu mine, este o adevărată povară pentru o ciocârlie, să aibă un edem pe corzile vocale, să nu mai poată transmite semnale de iubire, ea care avea atât de multă nevoie să mărturisească acea iubire.

Povestea micii şopârle care lega toate cuvintele unele de altele

Fiecare simptom este o bucată din puzzle-ul uriaş al suferinţelor noastre ascunse

Era odată o mică şopârlă care avea, după cum se spune în ţara şopârlelor, dificultăţi şcolare. De fapt, era considerată dislexică. Este un termen care vrea să spună că mica şopârlă amesteca cuvintele, le lega unele de altele, refuzând să le separe, iar dictările şi temele de la şcoală erau pline de greşeli, cel puţin aşa spuneau părinţii şi profesorii ei.

Trebuie să vă spun că mica şopârlă trăia într-o familie care se numea Ţipătare. O familie în care nimeni nu se simţea înţeles şi ascultat, deoarece toată lumea ţipa, mama şi tata ţipau unul la altul, părinţii amândoi ţipau la copii şi copiii ţipau unii la alţii.

Mica şopârlă era adesea terorizată de toate acele ţipete şi nu voia decât un lucru: să se lipească de mama ei, să o ia în braţe. De altfel, când era mai mică, făcea aşa, dar se pare că acest lucru nu îi plăcea nici surorii ei, nici tatălui ei. Astfel că mama ei s-a îndepărtat puţin de ea. Un psiholog şopârlă ar fi putut spune că, legând cuvintele unele de altele, mica şopârlă refuza de fapt o separare, voia o simbioză, toate acele cuvinte folosite de psihologi pentru a explica lucruri evidente pentru un copil.

Părinţi erau pregătiţi să o ducă la un consult la un mare specialist în tulburări legate de scris, la şopârle, fără să se gândească că ar fi fost important să vorbească cu mica şopârlă pentru a o întreba ce crede ea, în primul rând.

Mai ales mama ei ar fi putut să o întrebe, deoarece astfel ar fi reuşit să înţeleagă mai multe lucruri. Ar fi putut să înţeleagă ce voia să spună fiica ei prin acel comportament atât de iritant pentru cei din jurul ei. Ar fi putut să înţeleagă sensul acelei fixaţii pe care o făcuse legat de dificultăţile de scriere ale copilului ei. Fixaţie, este un cuvânt important pentru şopârle, adică mama se gândea doar la acest lucru, iar dislexia copilului ei lua pentru ea nişte proporţii uriaşe.

Când spun că nu se gândea decât la asta, este adevărat, acest lucru o obseda atât de mult, încât, imediat ce micuţa şopârlă se întorcea de la şcoală, mama ei se uita în caiet, îi verifica temele

pentru a vedea toate greşelile pe care copilul le făcea într-o zi de şcoală.

Poate aţi înţeles deja, înaintea mamei, că fiica ei nu făcea greşeli, ci încerca să tragă un semnal de alarmă. Un strigăt de ajutor pentru un copil care se simţea derutat, confuz.

Poate voia să îi transmită mamei ei un mesaj de genul:

„Mamă, ştiu că tu aveai dificultăţi la şcoală atunci când erai mică, iar dificultăţile mele de acum, îţi vorbesc despre faptul că nu ai spus niciodată lucrurile importante care s-au întâmplat pentru tine, atunci când erai mică, toată acea suferinţă pe care o simţeai!"

Deoarece era o mică şopârlă foarte fidelă, care ar fi vrut să o protejeze pe mama ei. Iar atunci când venea în braţele ei, nu o făcea, aşa cum credea toată lumea, pentru că voia să se alinte, să rămână copil, ci din contră, o ţinea în braţe pentru a o proteja.

De asemenea, tatăl ei ar fi putut înţelege mai multe din ceea ce voia să transmită, faptul că era prea ameninţător pentru copii, cu ţipetele lui. Faptul că locuinţa în care trăiau era prea mică şi nu exista un spaţiu suficient de mare pentru fiecare, că era timpul să găsească o distanţă potrivită în acea familie unde erau prea înghesuiţi şi nu exista loc pentru intimitate. Iar intimitatea este un lucru foarte important pentru şopârle. Aţi observat vreodată că adeseori sunt singure? Foarte rar vedem câte două împreună, caută singurătatea pentru a se întâlni mai degrabă ele însele.

Refuzând să separe cuvintele între ele, mica şopârlă încerca să arate în felul ei, ceea ce se întâmpla în familia ei. Iar în această situaţie nu este uşor să mergi mai departe, pentru fiecare dintre membrii familiei avea propria sa explicaţie pentru a înţelege problema, sau ceea ce credea fiecare că este acea problemă.

Fiecare dintre ei căuta o soluţie în funcţie de el sau ea, fără să înţeleagă că cu toţii nu făceau decât să îşi arate unul altuia o oglindă a propriei lor suferinţe.

Uneori se întâmplă, în lumea şopârlelor, ca unele poveşti să dea un mic bobârnac pentru a face o schimbare.

Povestea puiului de cangur care îşi pierduse mama

Atunci când ne confruntăm cu evidenţa inacceptabilă a morţii, căutăm cu disperare să negăm să vrem să împlinim cu orice preţ toate lipsurile din viaţa noastră.

Era odată un pui de cangur care trăia liniştit cu mama şi cu tatăl lui. Şi bineînţeles, ca toţi puii de canguri, uneori mai făcea şi prostioare sau se certa şi nu îi asculta pe părinţi, dar oricum era un pui de cangur cuminte, foarte bine acceptat în familia lui fericită.

Într-o zi însă, mama lui a dispărut în urma unui accident îngrozitor, nedrept. Mama lui a fost ucisă într-un accident de maşină. Se întâmplă din păcate astfel de lucruri şi în ţara cangurilor.

Nu ştiu dacă voi aţi aflat ce se întâmplă în ţara cangurilor, însă moartea unei mame este unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri care i se poate întâmpla unui pui de cangur. Să nu mai vorbim şi despre tata cangur care avea propria sa suferinţă, pentru că îşi pierduse soţia şi rămăsese singur pentru a-l creşte pe copil.

Iar mintea puiului era plină de o mulţime de gânduri care se disputau între ele pentru întâietate.

Cum se poate aşa ceva, să mă întrebaţi?

Ei bine, un gând care revenea mereu în mintea puiului de cangur era că, dacă ar fi fost mai cuminte, dacă ar fi iubit-o mai mult pe mama lui, dacă ar fi avut note mai bune la şcoală, ea nu ar fi murit. Aşa este, micii canguri foarte curajoşi vor să ia asupra lor responsabilitatea pentru ceva ce li s-a întâmplat părinţilor lor. Şi cred că aţi ghicit clar, înaintea lui, accidentul mamei lui nu depindea nici de cumineţenia, nici de iubirea lui, nici de faptul că mai făcea uneori prostioare. Acel accident pusese capăt vieţii mamei lui. Şi nimeni nu ştie dinainte când va veni momentul morţii noastre, când se va încheia existenţa noastră pe pământ.

Un alt gând care revenea des era: „Poate că mama o să se întoarcă, poate a murit doar un pic, doar ca să mă sperie puţin, pentru a mă pune la încercare. Poate mâine dimineaţă, când mă voi trezi va fi aici, îmi va pregăti micul dejun ca înainte, o să îmi sună să mă piaptăn, să mă spăl pe dinţi... şi să nu uit să-mi iau fularul! „

Vă puteţi imagina tot ceea ce micul cangur putea să spere, să viseze, să aştepte. Nu putea să creadă că se întâmplase „cu adevărat".

Mai exista încă un gând care îl frământa. Un gând mai dificil, mai complex. Auzise spunându-se, de fapt, şoptindu-se în jurul lui:

„El e micul cangur care şi-a pierdut mama, sărăcuţul, cred că e foarte nefericit pentru că nu îşi mai poate vedea mama!"

Iar cuvântul „pierdut" îl făcuse să se gândească mult:

„Cum vine asta, poţi să pierzi un părinte?"

Îşi amintea de povestea lui Tom Degeţel, cel pierdut în pădure. Şi a început să se uite ciudat la tatăl lui, gândindu-se că el o pierduse pe mama pe drum.

După cum vedeţi, nu era deloc uşor pentru micuţul cangur să înfrunte toate aceste gânduri şi interogaţii, care se tot învârteau în mintea lui. Uneori se întreba dacă i se spusese chiar totul, dacă nu cumva i se ascundea ceva important, esenţial. Dacă nu cumva mama lui nu plecase fără să spună nimic. Îi auzise odată pe părinţii lui certându-se şi, în acea zi i-a fost foarte teamă că mama lui va pleca pentru totdeauna!

În ciuda vârstei lui foarte fragede, micul cangur prefera să ştie adevărul. Un adevăr care să spună că mama lui murise, viaţa ei o părăsise şi, cum e nevoie de viaţă pentru a trăi, viaţa ei nu se mai întorcea niciodată. Că nu mai putea să o atingă sau să o îmbrăţişeze. Putea să se gândească la ea, să păstreze tot binele pe care îl primise de la ea, alinturile, zâmbetele, atenţia, dulciurile, băiţele... Tot binele pe care un copil îl poate primi de la mama lui. Putea să păstreze amintirea ca pe o comoară, printre amintirile sale.

De asemenea, avea nevoie ca adulţii să îi spună că nici ei nu ştiu prea bine ce este moartea, că nimeni nu ştie unde mergem atunci când murim. Unii cred că există un cer pentru canguri, alţii spun că nu, alţii spun că sufletul şi iubirea din fiecare cangur călătoresc şi apoi intră într-un cangur pe cale să se nască. Dar nimeni nu ştie exact ce se întâmplă. Singura certitudine este că, cineva care moare nu se mai întoarce niciodată, nu îl mai vedem niciodată. De aceea i se face un mormânt, pentru a-i acorda un loc, un loc unde îi putem spune adio, unde cei care rămân pot depune toată dragostea pe care

i-ar fi dăruit-o dacă acea persoană ar mai fi trăit.

De asemenea, micul cangur, însoţit de tatăl lui, ar putea, la un moment dat, după ce durerea se va mai diminua, să meargă la mormântul mamei lui şi să lase acolo un obiect, de exemplu o piatră ascuţită, care să simbolizeze violenţa pe care a primit-o atunci când a murit mama lui.

Oricare ar fi ţara în care trăim, atunci când cineva ne părăseşte dintr-o dată, se desparte de noi sau moare, acea separare ne produce o violenţă, îl răneşte pe cel care rămâne.

Dar, în ţara cangurilor există un demers simbolic care constă în a alege un obiect, a-l depune la mormânt, o modalitate de a restitui, de a da înapoi violenţa provocată e moartea unei fiinţe dragi.

Toţi puii de cangur învaţă acest lucruri la şcoală, însă nu ştiu dacă şi copiii oamenilor ştiu că se poate face acest demers, atunci când suferă la pierderea unuia dintre părinţii lor.

Eu care am trăit în ţara cangurilor, îi sfătuiesc să îndrăznească să folosească simbolizarea în viaţa lor!

Povestea unui bărbat foarte, foarte serios

Seriozitatea este un nume comun, dat unei afecțiuni care, din fericire, nu se transmite prin contact direct.

Era odată un bărbat foarte serios. Atât de serios încât nimeni niciodată nu îl văzuse râzând. Soţia lui îşi amintea vag că îl văzuse zâmbind o dată, o singură dată, cu foarte mult timp în urmă, însă nu era sigură. „Poate că m-am înşelat şi am considerat dorinţa mea drept realitate."

Eu cred că era posibil ca acel om să fi zâmbit măcar o dată în viaţa lui. De exemplu, într-o zi, din amuzament, într-un moment de uitare ar fi putut lăsa să se vadă pe faţa lui un surâs uimit de copil. Chiar dacă nimeni nu va fi vreodată cauza uimirii sale, măcar a zâmbit şi el o dată în viaţă. Deoarece există întotdeauna un surâs de speranţă care navighează printre furtunile cotidianului.

Acel bărbat era atât de serios încât lua totul în serios. Astfel încât era tot timpul indignat. S-ar fi putut spune că se trezea în fiecare dimineaţă pe picior de război, gata să se înflăcăreze pentru cutare sau cutare lucru.

Şi asta începea încă de la micul dejun, ascultând ştirile de la radio care prezentau câte un scandal sau un abuz, apoi continua pe drumul spre serviciul lui, când constata că oraşul lui era ciopârţit, apoi în autobuz, unde observa că tinerii nu se ridicau pentru a lăsa locurile persoanelor mai în vârstă. Acasă, uitându-se la factura de la gaz, de curent, la carnetul şcolar al copiilor sau văzând cum pregătea soţia lui pastele sau salata, niciodată cum ar fi vrut el!

Chipul lui era brăzdat de riduri, corpul tensionat, slăbit de atâtea incertitudini, plin de atâtea speranţe mereu dezamăgite. Ochii lui păreau că văd mereu dincolo de momentul prezent, gesturile lui se precipitau tot timpul, pentru că voia să facă o mulţime de lucruri în acelaşi timp. Iar inima lui, inima lui bătea mereu într-un ritm care nu era al lui.

Probabil aţi ghicit, acel bărbat avea o mare dificultate, ascunsă.

Ştia să vorbească pentru ceilalţi, dar niciodată pentru el însuşi! Când se revolta, era indignat împotriva nedreptăţii, a umilirii, a neputinţei, a violenţei, era întotdeauna pentru ceilalţi, nu pentru el.

Nu ştia să vorbească despre propriile lui sentimente, emoţii, vulnerabilităţi sau vise secrete. În adâncul lui, acest om foarte serios era foarte tăcut. Într-o zi, una dintre fiicele lui a înţeles că în spatele acelei seriozităţi, în spatele acelei lupte nesfârşite duse de tatăl ei, exista un fost copil rănit, amorţit care nu a putut niciodată să vorbească despre suferinţa lui şi, mai ales, despre speranţa lui: când era copil i-ar fi plăcut atât de mult ca tatăl lui să îi vorbească despre el!

I-ar fi plăcut atât de mult ca tatăl lui să se definească, să se afirme, să se poziţioneze în faţa soţiei lui, în loc să se sufoce, să reţină totul în el, să se încline în faţa ei, să pară mereu că este de acord cu ea.

Probabil o să credeţi că este o poveste fără sfârşit, că se va repeta, la copiii lui, la nepoţii lui, timp de mai multe generaţii.

Este posibil, se întâmplă uneori astfel de lucruri. Dar eu cred că povestea aceasta îi poate ajuta pe unul sau altul dintre membrii acestei familii să înţeleagă că este posibil să vorbeşti despre tine şi, mai ales să fii ascultat. Este posibil să nu te mai simţi sufocat, asumându-ţi riscul să îţi exprimi sentimentele reale, emoţiile, visele şi chiar şi conflictele interioare. De exemplu, în cazul unui copil, să îndrăznească să spună: „Vă iubesc, mamă şi tată, dar nu în acelaşi fel pe amândoi." Sau „Am destulă viaţă în mine, nu este nevoie să păstraţi în voi teama că mă veţi pierde sau că vă veţi pierde unul pe celălalt".

O mulţime de lucruri pe care un copil, chiar şi un bebeluş foarte mic, poate să dorească să le spună, chiar dacă încă nu poate folosi cuvinte pentru a exprima aceste lucruri. Viaţa este plină de surprize şi de repetiţii. Să îndrăznim să întâmpinăm surprizele pentru a evita repetiţiile.

Povestea micului castor care nu a fost înţeles de către părinţii lui

Tăcerea poate fi de asemenea un limbaj foarte important.

Ştiaţi că părinţii castori sunt îngrozitori? Vor tot timpul să înţeleagă, să explice, să-şi liniştească şi să-şi protejeze copiii. Dacă unul dintre ei are o dificultate sau un comportament îngrijorător pentru ei, imediat se reped asupra lui.

Dacă, de exemplu, un copil este tăcut sau coleric, dacă are coşmaruri sau face pipi în pat, atunci ei hotărăsc că toate acestea trebuie oprite, „copilului trebuie să îi fie mai bine" cum spun ei.

Părinţii castori nu se pot abţine să nu intervină. Nu cunosc diferenţa între a asculta, a primi, a înţelege şi a acţiona. Se simt obligaţi să înţeleagă şi imediat vor să facă ceva. Să facă ceva pentru copilul lor, să încerce să înlăture imediat acea dificultate, problemă sau durere pe acre o are copilul.

Părinţii castori cred că, a fi părinte înseamnă a desfăşura imediat covorul roşu în faţa copiilor pentru a-i feri de greutăţile vieţii.

Şi cred că trebuie să înlăture tot ceea ce ei nu consideră ca fiind bun, este „rău" sau „insuportabil" pentru copiii lor. Sunt îngrozitori, părinţii castori, după cum vă spuneam.

Dar, de mai bine de un secol, cea mai mare specialitate a părinţilor castori este de a evita cu orice preţ eşecul şcolar al copiilor lor.

Vor ca aceştia să înveţe bine, să aibă note bune, să reuşească la cele mai grele concursuri. Toţi copiii castori trebuie să aibă cele mai bune note, cele mai bune rezultate „în primul rând copiii mei", cum spune fiecare părinte castor.

Micul castor despre care vreau să vă vorbesc avea părinţi foarte iubitori, drăguţi, tandri, atenţi, puţin prea supraprotectori. Supraprotector însemnă că se gândeau mereu în locul lui, alegeau ei ce era bun sau nu era bun pentru el.

Şi astfel, Mihai, micul nostru castor, fusese supraprotejat. Părinţii lui i-au dăruit într-o zi un animal de companie, care la castori este un animăluţ mic cu o blană moale, cu patru lăbuţe, uneori cu mustăţi şi cu nişte ochi blânzi, care torcea atunci când

Mihai îl lua în braţe. Însă, într-o zi, când s-a întors de la şcoală a găsit animalul mort. Şi începând din acea zi, Mihai a refuzat să mai vorbească. Nu mai voia să vorbească cu nimeni.

Devenise mut. Şi este foarte greu pentru un pui de castor să fie mut, deoarece înainte îi plăcea să vorbească, să povestească tot felul e lucruri interesante despre şcoală, despre jocuri, despre prietenii lui.

Dar, de când murise animăluţul lui, nu mai vorbea. Poate o să spuneţi că era trist, că era furios pe viaţă, că le purta pică părinţilor lui pentru că nu au ştiut să-l ferească pe animăluţ de moarte. Dar de fapt nu, nu mai vorbea pentru că avea resentimente faţă de el, pentru că îşi pierduse cel mai bun prieten. Seara înainte să adoarmă vorbea cu animalul lui, i se confesa acestuia, îi povestea visele şi proiectele lui.

„Într-o zi, voi coborî pe râu şi voi ajunge până la mare..."

„Când voi fi mare , voi fi..."

„După ce voi învăţa să construiesc baraje, voi face cel mai mare baraj, pe cel mai mare fluviu, lângă cea mai mare pădure..."

Mihai devenise mut pentru că, de fapt se ura pe sine. şi nu mai voia să vorbească cu cineva pe care îl ura atât de mult. Bineînţeles, părinţii lui l-au dus la psihologul castor, apoi la orelistul castor, apoi la un homeopat castor, apoi la un astrolog castor. Voiau să-l facă pe copilul lor să vorbească cât mai repede posibil.

Am uitat să vă spun că adeseori, părinţii castori sunt grăbiţi.

Şi ceea ce nu înţeleseră părinţii lui era de asemenea, faptul că micului Mihai îi fusese frică să nu cumva să moară şi mama sau tatăl lui. De fapt, se gândise că, dacă animalul lui de companie murise, era din cauza lui, deoarece îl iubea prea mult. Şi cum îl iubea şi pe tatăl lui, îi era frică ca acesta să nu moară şi el, să fie călcat e un camion sau să aibă un atac de inimă. Avea un prieten la şcoală care îi spusese că unchiul lui „a murit de o criză cardiacă, dintr-o dată". Acolo, în faţa ochilor lui, a căzut ca străfulgerat.

Mihai chiar îşi imaginase, dar nu avea cui să spună aşa ceva, că,

dacă nu i-ar mai iubi pe tatăl lui şi pe mama lui, poate că aceştia nu ar mai muri niciodată. Şi astfel, prin tăcerea lui, încerca să nu mai iubească, să refuleze totul în el şi cel mai mărunt sentiment de iubire.

Ştiţi că puii de castori au o mulţime de idei trăsnite! Idei care îi frământă mult timp şi care apoi declanşează comportamente greu de înţeles pentru părinţii lor.

Poate într-o zi părinţii castori vor reuşi să înţeleagă cu adevărat. Vor învăţa să vadă, să a asculte, să simtă ce vrea să exprime un copil castor prin faptul că nu mai vorbeşte, când de fapt, el are atât de multe lucruri de spus. Atât de multe... încât nu poate exprima nici unul. Cum ar fi putut să le spună părinţilor lui: „Nu vă mai vorbesc, pentru că nu mai vreau să vă iubesc, aşa măcar ştiu că voi nu veţi muri."

Cum ar putea să le spună aşa ceva?

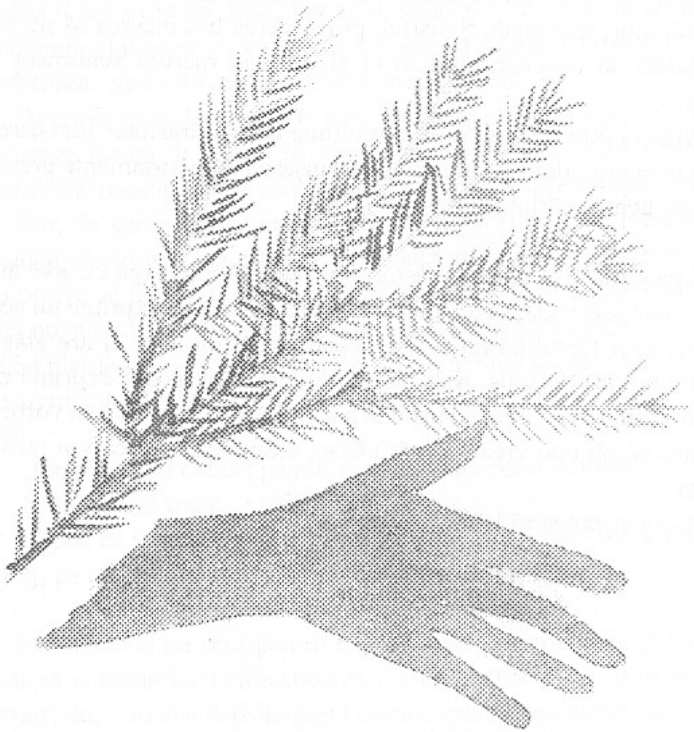

Povestea fetiţei care nu mai credea în cuvinte

Să îmblânzim cuvintele pentru a înţelege mai bine. Deoarece, dacă cuvintele ne ajută să vorbim despre noi, ne ajută şi să găsim ceea ce este mai bun în noi.

Era odată o fetiţă care trăia într-o familie în care nu se credea în necesitatea comunicării, a schimbului şi a împărtăşirii.

Auzea spunându-se în jurul ei: „Cu cât spunem mai puţine, cu atât e mai bine!" sau „Nu foloseşte la nimic să spui, oricum ce spui se poate întoarce împotriva ta, cuvintele sunt făcute pentru a minţi."

Fetiţei i se întâmpla un lucru uimitor: de fiecare dată când trăia un lucru important, îl păstra în interiorul ei. Şi astfel se acumulau în ea o mulţime de cuvinte, fără să se poată exprima. Odată auzise un poet care spunea: „În fiecare dintre noi există o cale a cuvintelor, în fiecare dintre noi, în interiorul nostru."

Şi acea femeie, fosta fetiţă s-a ascultat, s-a aruncat în noianul acela de cuvinte, în oceanul de cuvinte care îi umplea tot corpul. La început, nu putea să distingă nimic, cuvintele semănau cu o masă amestecată, lipite unele de altele de ani şi ani de zile.

Apoi, treptat a recunoscut un cuvânt sau două, a încercat să se apropie de el, să-l prindă, dar a dispărut în masa de cuvinte.

Într-o seară a închis ochii, s-a concentrat pe interiorul ei, a întins mâna, a atins un cuvânt şi l-a strâns în palmă. Apoi, când a deschis ochii, l-a apropiat de ureche pentru a asculta mai bine şi a auzit cuvântul „tată." L-a strâns lângă inima ei pentru a asculta mai atent ce voia să îi spună acel cuvânt. A văzut că era un cuvânt foarte important, care ocupa mult loc în palma ei, tresărea de emoţie că fusese recunoscut şi desprins din masa de cuvinte în care înota.

Apoi a văzut un cuvânt mic, strâmtorat, sfărâmat între doi munţi de cuvinte fără formă, era cuvântul „eu". L-a luat în mână. Era un cuvânt cam slăbuţ, ghemuit, adunat de spate, care părea că primise foarte multe violenţe. L-a luat cu blândeţe şi l-a privit.

Mai departe, a văzut un cuvânt format dintr-o singură literă, un cuvânt total rătăcit, atât de singur încât părea şi mai amărât, era litera „t".

A mai intrat o dată în masa aceea tăcută de cuvinte, a atins un cuvânt mai moale decât celelalte, l-a strâns la piept, era cuvântul „iubesc". un cuvânt foarte rar pe care uneori trebuie să îl cauţi ani de zile.

Apoi, a ridicat cu atenţie cuvintele găsite, la suprafaţa acelei mări de cuvinte. A întins fiecare cuvânt pe o plajă frumoasă din imaginaţia ei şi a citit o propoziţie: „tată, te iubesc!"

Începând de atunci, fetiţa se arunca mai des în marea cuvintelor care se afla în interiorul ei.

Şi de fiecare dată aducea de acolo comori, pe care le pronunţa apoi cu o nesfârşită plăcere.

Astfel, descoperise că sentimentele cele mai profunde au nevoie de cuvinte pentru a se împlini, nu doar în interior, ci pentru a se amplifica spre celălalt.

Poveste despre domnişoara creştere şi doamna credinţă

Celui care spunea: „Eu nu cred în Dumnezeu, dar ştiu că el crede în mine..."

Într-o zi, în timp ce chiuleam de la şcoală, exact de la lecţia despre conjugarea verbelor, mă plimbam pe un drum forestier şi am văzut venind spre mine două verbe: unul se numea *a creşte*, celălalt, *a crede*.

De obicei, când le vedeam scrise într-un caiet, mi se părea că seamănă mult. Dar atunci, când le-am întâlnit, mi s-au părut foarte diferite şi uşor de recunoscut în diferenţa lor.

Verbul *a creşte* era mai degrabă robust, vesel şi plin de viaţă, cu o pălărie şi cu un baston pe care îl ţinea invers, ca pe un *t* pe care se sprijinea când se oprea din drum.

Verbul *a crede* era mai mic, însă strălucea şi ochii lui sclipeau de isteţime. Avea un aer foarte sigur de el. „E mai uşor să crezi decât să creşti", se gândea el.

Cel mai mare dintre ei a început să vorbească primul:

- Suntem trimişii speciali ai ministrului Frumuseţii. Avem o misiune foarte plăcută de îndeplinit, în ceea ce te priveşte. Experţii în comunicare au remarcat că unii elevi sau foşti elevi distraţi, aveau uneori tendinţa să ne confunde unul cu altul ... Greşeala, în sine, nu este foarte gravă, însă poate provoca neînţelegeri în transmiterea informaţiilor şi ştiţi cât de importantă este această activitate în zilele noastre...

- Eu, zise verbul *a crede,* eu ţin la rangul meu, nu vreau să fiu înlocuit. Nu-mi place deloc să mi se ia locul.

- Păi este absolut normal, continuă colegul lui, aşa cum este important să fii animat de dorinţa de a creşte, este necesar să fii atent să amplifici ceea ce este mai bun în tine. Ce perspectivă frumoasă! Ce proiect de viaţa extraordinar!

- Dar atenţie, să nu ne mai confundaţi! Amintiţi-vă suntem diferiţi *am crescut* şi *am crezut*.

- Eu, spuse, verbul *a creşte,* am accentul pe *ş*.

- Iar eu sunt foarte uşor de pronunţat, de exemplu în fraza următoare: „Ia uite, e o girafă şi eu care am crezut tot timpul că era un măr."

- Da, „ne putem înşela, important e să iubim", sunt de acord cu asta. Dar eu, când sunt scris corect, să ştiţi că sunt foarte fericit şi îmi place tare mult. V-aş fi foarte recunoscător dacă aţi ţine cont de asta. Am o mare nevoie de a fi iubit şi de a mă simţi respectat. Ce mai, ţin foarte mult la ortografie! Şi nu o fac pentru că vreau să impun respectul pentru reguli, ci mai degrabă din grija pentru ca lucrurile să fie corecte.

- Aşadar, să reţineţi cum mă conjug eu, zise verbul *a crede eu am crezut, el a crezut...*

- Oricum, să reţineţi acest lucru: creşterea este o mişcare, un proces îndelungat, continuu, care are nevoie de timp pentru a se desfăşura. Foarte rar se întâmplă ca un bărbat sau o femeie de pe acest pământ să spună că este o fiinţă împlinită. Eu cred că este extraordinar să ajungi să poţi spune „am crescut". Deşi, voi oamenii, sunteţi atât de obişnuiţi să credeţi ceea ce vi se spune sau ceea ce vi se povesteşte, atât de iscusiţi în a vă crea iluzii despre voi înşivă, încât, în majoritatea timpului, atunci când pronunţaţi sau scrieţi :"Am crescut", sunteţi siguri că vorbiţi despre creştere, despre împlinire.

- Eu, verbul *a crede* sunt foarte liber. Nu mă tem de nimic, am încă mulţi ani frumoşi înaintea mea. Şi credeţi-mă, după experienţa mea de bătrân verb înţelept: atunci când mă scrieţi, câştigaţi puţin din acel timp atât de preţios pentru voi.

- Vă va fi foarte folositor, dacă veţi fi atenţi, veţi avea toată energia necesară pentru a creşte şi a vă dezvolta, spuse verbul *a creşte*. În acest sens, a creşte înseamnă a putea renunţa, a pierde, a te priva de ceva. Nu există linişte sufletească posibilă dacă te sprijini pe iluzii. Din contră, pe măsură ce renunţaţi la credinţele voastre fixe şi le înlocuiţi cu repere ajutătoare, vă întăriţi reperele şi baza pentru libertatea voastră interioară. De aceea eu am, doar două litere diferite faţă de colegul meu de pe aceeaşi pagină de dicţionar şi o pălărie pe cap, care mă protejează de insolaţiile provocate uneori de strălucirea prea arzătoare a unor iluzii!

Povestea micului raton care era ros de ură

Ura reprezintă cel mai adesea o iubire rănită, pe care o rănim şi mai mult prin mulţimea de resentimente ce se nasc în noi

Era odată un mic raton care fusese umilit, jignit, redus la neputinţă, în toată perioada copilăriei lui. În cartierul în care trăia, trăise toate formele de violenţă posibile. Lovituri, injurii, jigniri, înjurături, descalificări, lipsuri reprezentau hrana lui din fiecare zi, iar aerul pe care îl respira conţinea „tot ce e mai rău într-o viaţă."

Între timp se făcuse mai dur, se călise, având ca singur sprijin, aşa credea el, o ură, o violenţă interioară, care se putea rezuma într-o singură frază: „Când voi fi mare, o să mă răzbun, vor avea mult de suferit... o să vadă ei de ce sunt capabil..."

Nu ştia prea bine cine puteau fi acei „ei", dar simţea că avea resentimente pentru întreaga lume, mai ales faţă de adulţi, de părinţii lui. Faţă de mama lui care se plângea tot timpul că nu este iubită, faţă de tatăl lui care ţipa, lovea, urla, bea şi distrugea totul în jurul lui.

Îi purta pică şi învăţătorului său, care nu vedea nimic din toate astea şi care îl acuza că nu face nici un efort, care voia să îl înveţe limbi străine, ca şi cum nu ar fi ştiut că în cartierul lui se vorbeau atâtea limbi diferite. Le purta pică prietenilor lui, tuturor băieţilor din cartier care nu se gândeau decât să se joace şi să se bată şi fetelor care nu îi acordau nici o atenţie. Îi era ciudă chiar şi pe Dumnezeu, care părea să existe, dar care nu se arăta niciodată şi, mai ales, lăsa să se întâmple atâtea nedreptăţi.

La început, nu şi-a dat seama că toată acea violenţă, acea ură, începuse să îl roadă în interior, îi invada stomacul, capul, gesturile, respiraţia. Trăia sau mai degrabă supravieţuia într-o continuă stare de furie, de violenţă reţinută care îi distrugea fiecare zi din viaţă.

Într-o dimineaţă a început să observe că ura îi făcea cel mai rău din toate violenţele primite, deoarece acestea se tot reînnoiau. Era destul să închidă ochii sau doar să îşi reţină puţin respiraţia şi apăreau imagini, gânduri, impulsuri care îl asaltau şi îi invadau corpul cu tensiuni, dureri şi suferinţă.

Ura era ca o uşă închisă spre viitor.

Nu ştia încă faptul că va avea nevoie de ani întregi pentru a descoperi iubirea şi compasiunea, singurele arme împotriva acelei uri imense. Pentru a descoperi că putea să înceapă să se iubească, dacă voia să nu se lase distrus de acea ură.

A descoperit aceste lucruri atunci când a întâlnit un bătrân raton, care trecuse printr-o viaţă asemănătoare cu a lui, care apoi reuşise să se reconcilieze cu propria lui viaţă. Acel raton bătrân i-a spus următoarele:

- Doar tu eşti singurul responsabil, nu pentru ceea ce ţi s-a întâmplat, ci pentru ceea ce vei face cu ceea ce ai trăit!

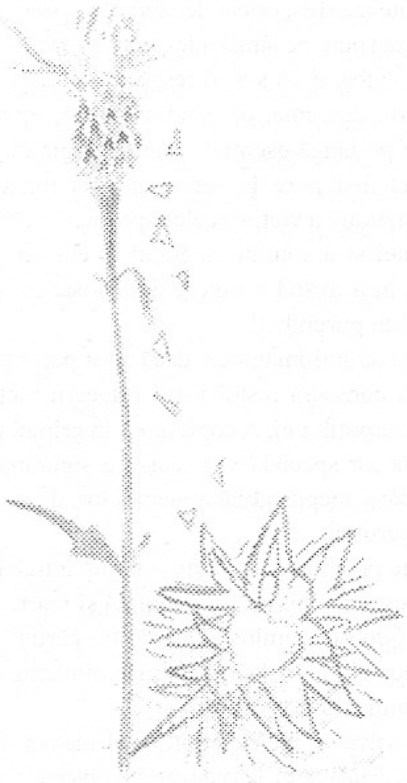

Povestea porumbiţei salvatoare

Un sistem relaţional, oricât de pervers ar fi el, nu poate funcţiona decât printr-o colaborare activă ... a tuturor protagoniştilor.

Era odată o porumbiţă foarte frumoasă, foarte inteligentă şi plină de viaţă. Cu toate acestea, oricât de ciudat ar părea, trecuse pe lângă viaţa ei. Vreau să spun, pe lângă adevărata ei viaţă, existenţa pe care ar fi trebuit să o aibă, dacă s-ar fi respectat.

Încă de foarte devreme, de când era mică, apoi adolescentă şi femeie, trecuse pe lângă esenţial. Toată energia ei, toate resursele, vitalitatea ei au fost puse în serviciul unei misiuni continue de reparare, de restaurare a vieţilor celor apropiaţi ei. Mai întâi a tatălui ei, apoi a mamei şi a soţului ei. Soţul ei era un porumbel artist, foarte sensibil, însă având o putere de autosabotare extraordinară. Chiar şi pentru un porumbel!

De altfel, pot să îmi imaginez, dacă acea porumbiţă va continua astfel, că îşi va consacra restul vieţii refacerii vieţii copiilor ei şi poate chiar şi a nepoţilor ei. A copiilor ei, în primul rând, copii care, cu sensibilitatea lor specială vor reuşi cu siguranţă să alimenteze nevoia puternică şi inepuizabilă a mamei lor, de a salva tot ceea ce se întâmplă in jurul ei.

Dar cum este posibil acest lucru, o să mă întrebaţi?

Nu doar că este posibil dar se întâmplă şi foarte des.

Unii copii, fideli trecutului unuia dintre părinţii lor, poate avea dificultăţi, tulburări, somatizări pentru a alimenta astfel dinamica problematicii unuia dintre părinţii lor.

Aspectul de salvator, mereu în alertă al mamei lor, va veghea în continuare. Se va ocupa de ei, le va rezolva problemele, va veghea asupra lor, îi va feri de pericole, va repara cea mai mică discordanţă, pentru a-i menţine în dependenţă, pentru a face totul *pentru ei* şi nu *cu ei*.

Dar o să continuăm imediat, am mers prea înainte!

Porumbiţa aceea, pe care o chema Ellma, după ce încercase în copilărie să îl salveze pe tatăl ei, care părea atât de nefericit, care suferea atât de mult din cauza soţiei lui, începuse apoi să se ocupe de mama ei (soţia tatălui ei).

Şi doar la sfârşitul adolescenţei, Ellma a reuşit să descopere cu câtă abilitate au ştiut părinţii ei să-şi distrugă relaţia de cuplu,

printr-o mulţime de neînţelegeri, violenţe, descalificări şi suferinţe, în timp ce fiica lor făcea tot posibilul să îi împace.

Apoi, devenind femeie, Ellma a întâlnit un porumbel artist, frumos, sensibil, plin de speranţe, care avea o caracteristică destul de des întâlnită printre porumbei, aceea de a nu suporta să fie împlinit sau fericit mai mult de câteva minute. Deoarece trăia fiecare experienţă, ce putea deveni o reuşită, ca pe un eşec personal, astfel încât intra în situaţii complexe şi confuze care îi consumau foarte multă energie. Şi astfel reîncepea şi întreţinea acel auto-sabotaj foarte personal.

Însă toate acestea îi confereau o creativitate incredibilă, o capacitate fabuloasă de a se regenera. Era ca şi cum, nevoia lui de a fi în dificultate, după o perioadă de victimizare, de descurajare, dezvăluia în el resurse inedite, inepuizabile, mijloace noi, pentru a ieşi din impas – şi a începe din nou să se situeze în situaţii imposibile.

Probabil o să îmi spuneţi acum:

- Păi înseamnă că cei doi se completau perfect, ar fi trebuit să formeze un cuplu indestructibil. Pe de o parte, există o dinamică salvatoare, cu multă experienţă de viaţă şi, pe de altă parte, o aspiraţie spre distrugere, genială. Acest lucru ar trebui să îl mulţumească pe fiecare, ar trebuie să fie extraordinar!

Însă nu este deloc aşa. Deoarece, dacă ascultăm atent subtilitatea acestei dinamici, o să înţelegem că de fapt, fiecare contribuie astfel la eşecul personal: lucru insuportabil pentru fiecare dintre ei.

O să mă întrebaţi apoi:

- Dar unde vrei să ajungi, ce vrei să demonstrezi?

Nimic precis, vreau doar să vă fac să înţelegeţi că atunci când este vorba despre salvatori, lucrurile pot fi explicate, făcute şi refăcute la nivelul aparenţelor, însă pot fi înţelese şi la un nivel mai profund *cel al sistemului relaţional în care sunt trăite.*

O să vă explic mai încet, pentru a putea să înţelegeţi mai bine.

În cazul porumbelului am văzut, era vorba despre auto-sabotaj, capcane, plonjări în situaţii critice, cu faze de depresie. Dar acele

situaţii catastrofice sunt suficient de stimulente, asemenea unui electroşoc, pentru a renaşte resursele lui interioare, într-un mod imprevizibil şi foarte eficient, de fiecare dată.

În cazul Ellmei, am observat o nevoie inepuizabilă de a alimenta o imagine idealistă a porumbiţei care aduce pacea, salvatoare, cea care repară nefericirea celor apropiaţi ei. Iar dacă reuşeşte ceea ce vrea atât de mult, să repare, să îl facă fericit pe soţul ei, ea trăieşte de fapt un eşec personal. Lucru pe care el nu îl suportă, deoarece dificultăţile în care intră mereu îi conferă un nou dinamism, deoarece, de fiecare dată reuşeşte să le rezolve *singur*.

Singur! Aţi auzit bine! Fără ajutorul nimănui şi mai ales, fără ajutorul soţiei lui, porumbiţa salvatoare.

Astfel, reuşind să se descurce singur, sabotând atenţiile soţiei lui, o face să se rateze, distruge de fiecare dată dinamica salvatoare a porumbiţei.

Şi astfel putem înţelege mai bine mulţimea de minciuni, de promisiuni false, de pseudo-decizii, de situaţii insuportabile, de agresiuni verbale, de reacţii excesive pe care şi le propun, aproape în fiecare zi unul altuia. Deoarece nici unul dintre ei nu vrea să renunţe la dinamica lui personală.

Acum este destul de clar?

Şi astfel puteţi să înţelegeţi că ceea ce este cel mai dificil într-o relaţie în oglindă, nu este ideea de a-l părăsi pe celălalt, ci de a renunţa la poziţia relaţională atunci când devine foarte greu de suportat pentru sine, deşi se crede că trebuie schimbată poziţia celuilalt.

Oare cum ar putea să pună capăt acestui joc pervers care se regenerează de fiecare dată?

Pot doar să vă dau o ipoteză relativ simplă.

El, porumbelul specialist în auto-sabotaj, el, o să spuneţi că, oricum se descurcă singur. Oricare ar fi dificultăţile, reuşeşte să le depăşească, cu preţul a multor angoase şi suferinţe. Face faţă, pe termen mai lung sau mai scurt, se reface prin propriile lui forţe. Distrugând unele lucruri din jurul lui, de acord. Însă reuşeşte să se descurce.

Şi astfel, ţine de Ellma, porumbiţa salvatoare, să renunţe nu doar la el (ca partener) ci şi să găsească distanţa potrivită pentru a nu avea din nou tentaţia de a-l salva sau de a-l recupera. Doar ea poate să renunţe la misiunea ei. Poate să renunţe la imaginea ideală despre ea însăşi, hrănită cu sacrificii, cu iubirea şi dăruirea oferite celuilalt. În acelaşi timp, să renunţe la iluzia atotputerniciei infantile, înscrisă atât de adânc în ea. Un sentiment care o lasă să creadă că ar fi putut să-l salveze pe tatăl ei, pe mama ei, pe sora ei, relaţia ei de cuplu şi pe soţul ei, de rătăcirile sale.

Să renunţe la munca aceea copleşitoare, începută încă din copilărie, reluată apoi în viaţa adultă, până în prezent.

Să renunţe să ia asupra ei misiunea de a salva relaţia de cuplu, care de fapt nu mai există de ani de zile, deoarece soţul ei a reuşit (folosesc conştient un cuvânt provocator) să aibă trei copii cu o altă femeie, se pare în ciuda voinţei lui.

A te despărţi de o misiune, de o imagine de care te-ai ataşat, a avea curajul de a-ţi asuma riscul să te ocupi de tine şi să accepţi să construieşti un spaţiu de fericire, doar pentru tine, reprezintă una dintre sarcinile cele mai dureroase, angoasante, dificile pentru fiecare dintre noi, precum acea porumbiţă, care va trebui să împlinească aceste lucruri în viaţa ei.

Dacă v-aş că porumbiţa era o foarte bună terapeută în viaţa profesională, probabil că nu v-ar mira acest lucru. Este de fapt o terapie competentă, apreciată, foarte angajată în munca ei de refacere, de reconciliere a tuturor pacienţilor.

În ţara porumbeilor, căile de acces la o viaţă mai fericită sunt multiple, însă atât de labirintice încât mulţi au nevoie de ani de zile sau de întreaga lor viaţă pentru a reuşi sau a se pierde în acel labirint.

Nu pot să-i propun acelei porumbiţe soluţii miraculoase, mă feresc să devin pentru ea un porumbel salvator, pot doar să sper că, într-o zi, va găsi, foarte aproape de ea, propriul fir al Arianei.

O să vă povestesc o poveste ciudată. Era odată, în ţara marmotelor, o mică marmotă care se născuse cu o infirmitate gravă. Într-adevăr gravă, deoarece era paralizată pe o parte a corpului: piciorul, braţul, mâna erau rigide, nu putea să facă nimic cu acea parte a corpului.

„Este cu adevărat handicapată" spuneau părinţii ei şi toţi cei din jurul ei, care o întâlneau.

„Are un handicap foarte grav, va avea o viaţă foarte grea, va trebui să fie ajutată mult...„ Astfel de fraze auzea mereu în jurul ei. A fost trimisă de o mulţime de ori la doctori specialişti.

Cu toţii în jurul ei, prieteni, părinţi, vecini, profesori, colegi, o vedeau ca având o mare dificultate, considerau că are nevoie de ajutor şi nu ştie să se descurce singură. Adeseori le era teamă să nu aibă un accident, să nu cadă, să nu se piardă, să nu se râdă de ea, să fie neînţeleasă. O mulţime de frici pe care le depuneau, fără să vrea, asupra ei.

Când Zoe, Arthur şi Nono se întâlnesc, ies mereu scântei

Atunci când văd scris următorul nume: Asociaţia părinţilor cu copii handicapaţi, aş vrea să propun să se schimbe titulatura, astfel: Asociaţia părinţilor handicapaţi de infirmitatea copiilor lor

Mica marmotă, pe nume Lucia, nu suporta deloc acest lucru, avea accese de furie foarte puternice, făcea o mulţime de prostii, pentru a dovedi că este în stare. Şi probabil, vă daţi seama că toate acestea nu o ajutau cu nimic. Mama ei era foarte disperată. Ar fi vrut să facă atât de multe pentru mica ei marmota pe care o adora.

Ceea ce nu le spusese nimeni era faptul că, în ţara marmotelor, este foarte important să nu confunzi o persoană cu infirmitatea ei. Şi, pentru a evita această confuzie, mica marmotă putea să găsească un obiect care să simbolizeze infirmitatea ei. Iar Lucia, când i s-a făcut această propunere, a găsit imediat o minge mică de plastic (material destul de rar în ţara marmotelor) pe care a prins-o de un fir şi o purta în jurul gâtului.

- Astfel, le putea spune părinţilor ei, nu o să mă mai confundaţi cu infirmitatea mea.

Cred că sunteţi de acord că acest lucru reprezenta un pas important pentru marmota noastră.

Apoi a ales un nume pentru infirmitatea ei şi a numit-o Zoe. Uneori, dimineaţa putea spune:

- Zoe a dormit bine noaptea asta, este mai relaxată acum, o să o duc la şcoală, dar în trecere o să-i arăt lacul unde vreau să o duc să înoate în vara asta.

A fost o schimbare importantă şi pentru părinţi Luciei.

Începând din momentul în care nu o mai confundau pe fiica lor cu Zoe, cu infirmitatea ei, au descoperit că de fapt, ei erau cei care aveau un handicap faţă de infirmitatea fiicei lor. Ei se aflau cu adevărat în dificultate, nu ştiau întotdeauna cum să se comporte cu acea infirmitate care le tulburase viaţa. Astfel că au ales şi ei un obiect pentru a reprezenta, a simboliza handicapul lor.

Mama ei a ales un lănţişor de aur pe care îl purta în jurul gleznei, iar tatăl ei a luat o brăţară de argint pe care o poartă la mână. Şi fiecare dintre ei a denumit acel handicap, cel al mamei se numea Arthur, iar cel al tatei, Nono. Au făcut acest lucru nu doar pentru a

nu-şi mai confunda copilul cu handicapul lui, ci şi pentru a recunoaşte faptul că şi ei purtau un handicap în relaţia cu copilul lor.

Nu a fost deloc uşor, vă puteţi da seama. Când li se spunea:

- Ce lănţişor frumos aveţi, la gleznă, e un cadou?

Răspundeau:

- Nu, nu este un cadou, ci simbolizează handicapul meu faţă de infirmitatea copilului meu şi se numeşte Arthur.

- Copilul dumneavoastră?

- Nu, handicapul meu! Pe fiica mea o cheamă Lucia şi pe infirmitatea ei, Zoe!

Iar dacă ceilalţi nu plecau intrigaţi, mama sau tata adăugau:

- Foarte mult timp am crezut că handicapul era al fetiţei, dar acum ştiu că este al meu şi trebuie să am grijă de el. Uneori îl iau la plimbare, îl duc să asculte cântecul păsărilor, îi povestesc poveşti frumoase... şi cred că acum e mai bine şi pentru copilul meu. Se ocupă şi ea de infirmitatea ei, în timp ce înainte, credeam că eu trebuie să mă ocup de ea...

Trebuie să vă mai spun că, atunci când Zoe (infirmitatea fetiţei) se întâlnea cu Arthur (handicapul mamei) ieşeau uneori scântei între ei. Fiecare dintre ei îşi menţinea poziţia fermă. Zoe îi spunea lui Arthur:

- Tu trebuie să ai grijă de tine, nu te simţi bine, de fiecare dată când mă vezi şi pe mine mă enervează acest lucru, mă simt ca şi cum aş fi responsabilă pentru tine. tu te simţi mereu vinovat pentru ceea ce mi s-a întâmplat mie, iar datorită culpabilităţii tale eu am sentimentul că sunt rea şi e insuportabil pentru mine.

Iar Arthur îi răspundea:

- Da, dar dacă tu nu ai fi apărut în viaţa fetiţei, ea nu ar fi acum atât de nefericită. Ar putea să meargă la o şcoală normală şi ceilalţi copii nu ar mai râde de ea.

Iar Zoe îi replica imediat:

- Ceilalţi copii marmote sunt aşa cum erai şi tu înainte, nu vor să recunoască că, de fapt, handicapul este al lor. Se simt jenaţi când

mă văd, nu reușesc să se poarte cu mine așa cum se poartă cu ceilalți copii, le este greu să fie creativi, să inventeze gesturi noi. Îi deranjez în obiceiurile lor.

Orice ar fi, de când Lucia nu mai este confundată cu Zoe, infirmitatea ei, iar părinții ei au acceptat faptul că handicapul este al lor, în loc să îl atribuie copilului lor, este mult mai bine pentru toți. Puteți să o întrebați pe Lucia, vă va spune cum s-au schimbat lucrurile, cât de ușurată se simte, cât de liberă și este mult mai fericită.

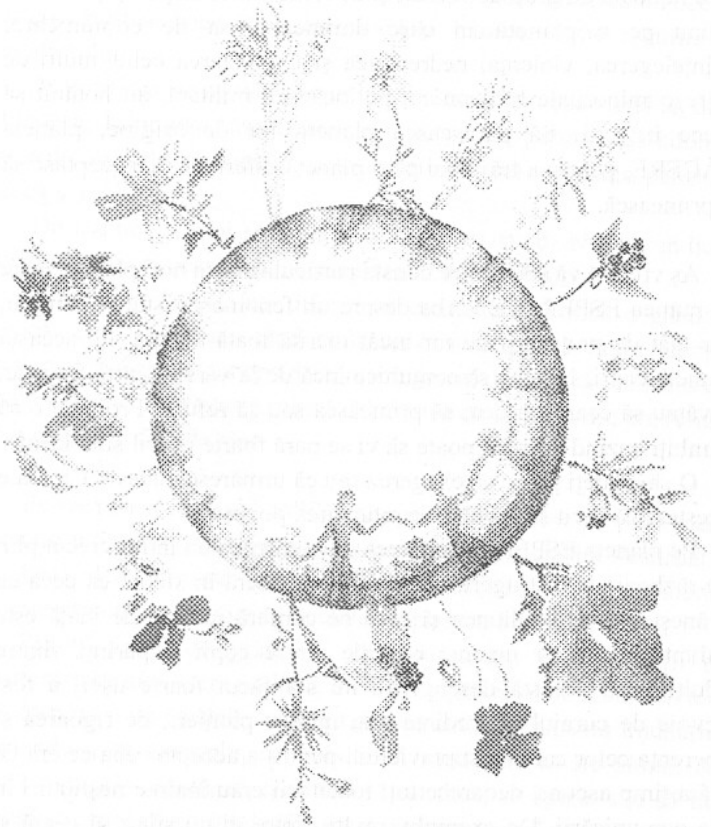

Povestea planetei ESPERE

Într-o zi se va preda în școli în mod frecvent, comunicarea relațională

Era odată un grup de bărbaţi şi de femei care, disperaţi pentru că trăiau pe o planetă în care domnea lipsa de comunicare, neînţelegerea, violenţa, nedreptatea şi exploatarea celor mulţi de către o minoritate birocratică, politică sau militară, au hotărât să plece în exil. Să părăsească planeta lor de origine, planeta TĂCERE, pentru a trăi apoi pe o planetă diferită care acceptase să îi primească.

Aş vrea să vă spun în ce consta particularitatea noii planete, care se numea ESPERE. E vorba despre un fenomen destul de simplu, dar atât de preţios şi de rar încât merită toată atenţia. Pe această planetă copiii învăţau să comunice încă de la vârste foarte fragede. Învăţau să ceară, să dea, să primească sau să refuze. Probabil o să zâmbiţi auzind ceva ce poate să vi se pară foarte pueril şi evident.

O să credeţi poate că exagerez sau că urmăresc altceva. Cu toate acestea, vă invit să ascultaţi continuarea poveştii.

Pe planeta ESPERE, care avea de asemenea un întreg trecut plin de războaie şi distrugeri, oamenii înţeleseseră în sfârşit că ceea ce hrăneşte viaţa, vitalitatea şi ceea ce conferă iubirea de viaţă este calitatea relaţiilor umane: relaţiile dintre copii şi părinţi, dintre adulţi. Însă această descoperire nu s-a făcut foarte uşor, a fost nevoie de curajul şi credinţa mai multor pionieri, de rigoarea şi coerenţa celor care au supravieţuit, pentru a accepta ceea ce era de atâta timp ascuns, deoarece toţi locuitorii erau înainte neştiutori în ale comunicării. De exemplu, mulţi dintre ei nu ştiau să ceară şi astfel să-şi asume riscul unei acceptări sau a unui refuz. Din contră, pentru a obţine ceva, luau pur şi simplu, impuneau, culpabilizau, forţau pentru a avea ceva.

Trebuie să vă mai spun că zeul care domnea în acea vreme îndepărtată, pe planeta ESPEREA era zeul AVERE. Fiecare locuitor voia să cumpere, să fure. Să ia de la alţii, să-şi închidă averea în cufere, să-l capitalizeze pe zeul AVERE. Acesta domnea peste

conştiinţe, îşi impunea regulile şi morala lui controla circuitul acelor averi, încălca orice lege umanitară şi întorcea toate regulile în profitul lui.

Majoritatea oamenilor de pe vremea aceea nu ştiau nici să dea, vindeau, schimbau, trişau pentru a scăpa de partaje, îşi adunau averile, se războiau mereu pentru a acumula tot mai mult, pentru a avea şi mai mult.

De asemenea nici să primească nu prea ştiau. Nu era indicat pentru ei să primească tot ceea ce venea de la ceilalţi.

Intoleranţa faţă de cei diferiţi de ei îi făcea să aibă o gândire unică. De asemenea, când refuzau existau multe ambivalenţe, refuzul era asimilat cu opoziţia, respingerea, descalificarea şi nu cu poziţionarea, afirmarea pozitivă, libertatea de a spune nu, provenită din respectul faţă de sine.

Pe vremea aceea, zeul AVERE se sprijinea pe principii puternice, practicate în mod frecvent în viaţa personală şi socială a fiecăruia.

O să vă reamintesc doar câteva dintre acestea, pentru că acum, aceste principii nu mai sunt actuale pe planeta ESPERE.

Primul astfel de principiu, la care ţineau mult părinţii şi profesorii de acolo, era acela de a vorbi despre celălalt. Adică, în loc să vorbească cu celălalt, vorbeau despre celălalt folosind injuncţii, dictându-i, de exemplu, ce trebuia să simtă sau să nu simtă, ce trebuia să gândească, să facă sau să nu facă, să spună sau să nu spună. Şi cred că aţi înţeles că acest principiu era folosit pentru a-i menţine pe copii cât mai mult posibil în dependenţă şi a dezvolta mai apoi aceste raporturi, în favoarea unora, menţinând raporturi de timp dominant-dominat.

Un alt principiu era acela de a practica descalificările şi devalorizările. De a repera şi a scoate în evidenţă tot timpul, greşelile, lipsurile, în loc să pună în valoare reuşitele, succesele dobândite. La toate acestea se adăuga culpabilizarea, foarte des folosită, deoarece le permitea să nu se analizeze sau să se

responsabilizeze, făcându-l în schimb pe celălalt responsabil de ceea ce li se întâmpla lor şi chiar şi pentru ceea ce simţeau ei.

„Vezi cât de mult mă faci să sufăr, mă faci nefericit atunci când nu mă asculţi deloc..."

Şantajul, menţinerea dependenţei, manipularea completau principiile enunţate, pentru a menţine o stare de rău între oameni, o lipsă de încredere, îndoieli, ambivalenţe şi antagonisme care întreţineau neîncrederea, violenţa şi dorinţele posesive asupra celuilalt. Într-o perioadă, pe acea planetă existau atât de multe conflicte şi războaie, nu doar între alte ţări, ci, mai ales, în interiorul aceleaşi ţări, astfel încât doi oameni din trei trăiau în insecuritate, sărăcie şi foamete. Niciodată nu existase atât de multă exploatare economică, exploatare sexuală a copiilor, atât de multe crime, torturi şi intoleranţă.

Omul devenise în acele timpuri un prădător feroce, dotat cu puteri tehnologice, chimice, biologice sau cu o capacitate de manipulare audiovizuală atât de puternică încât nici o altă contraputere nu o putea opri. Apoi a fost o perioadă critică în care violenţa s-a manifestat în familii, în sate, în cartierele din marile oraşe. Iar acea violenţă, devenită din ce în ce mai puternică a trezit conştiinţele. Se vedeau copii de opt ani, de zece ani care incendiau oraşele, torturau adulţii dezarmaţi, creduli. Poate o să credeţi că exagerez vorbind despre o realitate, care poate fi asemănătoare cu a voastră!

Însă să nu credeţi că toată lumea rămânea inactivă sau pasivă. Mulţi se mobilizau, se făceau reforme, se întruneau comisii, tribunalele internaţionale încercau să îi condamne pe criminali, unii dictatori, mai bătrâni nu se mai simţeau în siguranţă, marii bogătaşi erau trimişi în închisoare, politicieni celebri erau traşi la răspundere. Şi tot mai mulţi oameni nu mai voiau să accepte criza societăţii în care trăiau.

Dar, cum aţi remarcat şi pe planeta noastră, toate aceste lucruri se făceau pentru viitor, nu se încerca nici o schimbare legată de

trecut. Nici o reformă pentru a se reconcilia, pentru a le propune oamenilor reguli de igienă relaţională care să creeze relaţii vii, creative, durabile.

Au făcut acest lucru cu câteva decenii mai târziu, câţiva pionieri de pe planeta ESPERE, atunci când i-au convins pe părinţi, pe adulţi să iasă în stradă pentru a face grevă socială. Aşa ceva nu se mai văzuse în toată istoria acelei planete: bărbaţi şi femei care se hotărăsc să facă grevă pentru a încerca să păstreze puţina viaţă care mai rămăsese pe planeta lor.

Ce au făcut de fapt? Nu s-au mai dus la muncă, nu mai făceau cumpărături, nu mai foloseau transportul în comun, televizorul, ieşeau în stradă, se întâlneau, comunicau, îşi ofereau ceea ce aveau, îşi împărtăşeau nevoile elementare. Au învăţat unii de la alţii puţinele lucruri pe care le ştiau despre un alt fel de comunicare şi au descoperit împreună ce era mai bun în ei, prin ceea ce era mai bun în celălalt.

Urmarea nu este simplă, demersurile au fost complexe, rezistenţele puternice, dar, într-o zi, într-o ţară de pe acea planetă, oamenii au decis să se predea comunicarea relaţională în şcoli, ca pe o materie de sine stătătoare, la fel ca şi celelalte: copiii învăţau să se exprime, să citească, să numere, să creeze, să comunice. Şi în acea ţară, violenţa a început să dispară treptat, iar nivelul de sănătate fizică şi mentală a oamenilor creştea, iar bărbaţii şi femeile descopereau că pot fi fericiţi.

Într-o zi, bărbaţii şi femeile care continuă să trăiască, să supravieţuiască pe planeta TĂCERII, unde nu se mai poate trăi, poate se vor hotărî nu să plece în exil pe planeta ESPERE, ci mai simplu, să înveţe să comunice, să împărtăşească altfel.

Poate vreţi să ştiţi unde se află planeta ESPERE?

O să vă fac o mărturisire, este o planetă pe care o puteţi crea voi, în colţul vostru de univers, în fiecare loc unde există viaţă.

Povestea micii porumbiţe care îşi trezea părinţii noaptea

A-ţi descoperi originile şi a le asculta ţine de zona dorinţelor. Iar a avea confirmarea propriilor origini reprezintă o nevoie.

Era odată, într-o familie de porumbei călători, o mică porumbiță care avea tot timpul coșmaruri.

Era îngrozitor. Se trezea în fiecare noapte, se agita, plângea, țipa, îi striga pe mama sau pe tata. Părinții ei erau foarte supărați, pentru că munceau mult și dormeau foarte puțin.

Știți că, porumbeii călători fac eforturi foarte mari și uneori, când fetița lor îi trezea în plină noapte, uneori le venea să o arunce pe fereastră, atât de tare se enervau. O iubeau mult, însă uneori era prea mult pentru ei.

Mica porumbiță care nu dormea, care plângea, o striga pe mama ei, era un copil foarte curajos. În toate țările din lume, copiii sunt foarte curajoși, suportă multe neînțelegeri, nedreptăți și chiar lipsă de iubire, îndură totul cu mult stoicism și cu răbdare.

Mica noastră porumbiță avea un secret mare, despre care nu a vorbit nimănui niciodată. Este foarte greu pentru o mică porumbiță să păstreze un secret care îi provoca dureri de stomac, o făcea să aibă amețeli, se zbătea în ea, deoarece ceea ce este propriu oricărui secret este că vrea să scape, să evadeze, să se încredințeze cuiva care știe să îl primească și să îl protejeze.

Secretul acesta, o să încerc totuși să vi-l spun, însă aș vrea să nu-l spuneți mai departe. O să vi-l spun, dar să nu-mi spuneți imediat că nu este adevărat, că exagerez eu. De acord?

Îmi imaginez că sunteți de acord, dacă nu puteți să treceți direct la povestea următoare. Un secret trebuie doar să fie înțeles, fără comentarii, fără judecăți de valoare.

Secretul era că, mica porumbiță nu își găsea locul în acea familie.

Mai erau încă trei copii, adică erau patru în total, dar e nu își găsea locul acolo. În adâncul sufletului ei se întreba dacă era într-adevăr fiica mamei și a tatălui ei.

Da, era foarte greu pentru ea, cu toate cele îndoieli, interogații, întrebări pe care nu le-a exprimat niciodată și care o invadau mereu!

Nu ştia unde era locul ei cu adevărat, în acea familie de porumbei călători. De altfel, la fiecare aniversare, noapte era îngrozitor de lungă pentru ea. Şi atunci avea îndoieli şi mai mari.

Şi în tot restul nopţilor, mica porumbiţă se trezea cu aceeaşi întrebare:

- Şi dacă, într-o zi, mama şi tata care se poartă ca şi cum ar fi părinţii mei, mă vor abandona, mă vor pierde în pădure, mă vor lăsa singură într-un oraş necunoscut?

Pentru ea erau foarte dureroase astfel de gânduri.

După cum vă spuneam, era o porumbiţă foarte curajoasă. Îşi păstra secretul, în adâncul ei, însă în timpul nopţii acest secret ocupa un loc atât de mare încât dădea pe dinafară, forma o umbră imensă care o teroriza pe mica porumbiţă.

Poate, într-o zi, le va putea spune părinţilor ei, iar aceştia, sper eu, vor putea să o înţeleagă. Dar, fără să îi facă reproşuri, fără să facă alte comentarii despre ceea ce le va spune ea, spunându-i doar care este convingerea lor intimă, conform căreia ei se consideră adevăraţii părinţi ai micii porumbiţe, pe care o numiseră Liberina, în amintirea tatălui mamei ei care se numea Liber şi care luptase, cu mult timp în urmă, pentru libertatea ţării lui de dincolo de mare.

E un lucru foarte delicat, secretul unei porumbiţe, trebuie să ştii să îl primeşti cu inima deschisă.

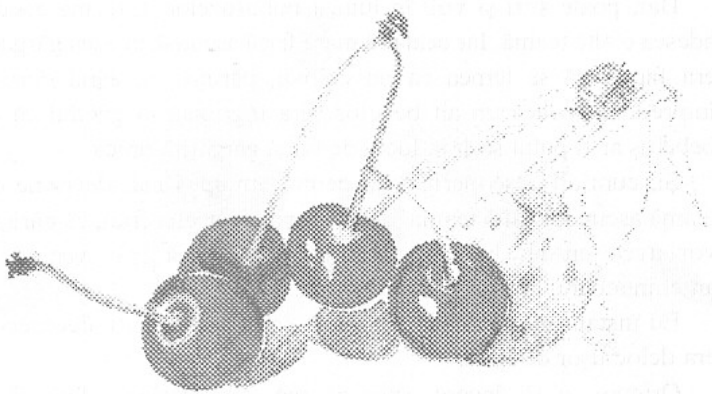

Povestea micii gărgărițe care nu voia să doarmă singură

Despre atunci când copiii încearcă să ne protejeze, pe noi părinții, de propriile lor frici.

Era odată o mică buburuză blondă. Aşa este, există buburuze blonde. În fiecare noapte, dar chiar în fiecare noapte, o chema pe mama ei şi îi spunea să vin să doarmă cu ea, în patul ei.

Mica gărgăriţă era foarte voluntară. Avea o mare frică în ea. Frică cu care se lupta în fiecare noapte. Vouă pot să vă spun, îi era frică mai ales ca mama ei să nu plece fără ea sau să nu cumva să moară în timp ce ea dormea.

Dar, poate ştiţi şi voi, în lumea buburuzelor, o teamă ascunde adesea o altă teamă. Iar cealaltă mare frică ascunsă în acea gărgăriţă, era faptul că se temea ca nu cumva, părinţii ei, când dormeau împreună, să facă un alt bebeluş. Era îngrozită la gândul că acel bebeluş ar fi putut să îi ia locul de mică gărgăriţă unică.

Şi, cum aţi descoperit deja, pentru am spus mai devreme că o teamă ascunde o altă teamă, deci, în spatele acelei frici, că părinţi ei vor avea un alt bebeluş, mai exista o frică mai veche, mai ameninţătoare, mai greu de exprimat.

Eu însumi nu ştiu dacă pot să vă spun acest lucru, deoarece nu era deloc uşor de spus.

Oricum, o să încerc, sper că mă veţi înţelege, fără să mă consideraţi nebun.

Trebuie să vă mai spun că mica gărgăriţă dormise în camera părinţilor ei, când era foarte mică. Odată, într-o noapte, era întuneric beznă, a deschis ochii şi urechile mari. Şi a auzit nişte gemete în întuneric şi a crezut că tatăl ei îi făcea rău mamei ei.

Acum poate vă daţi mai bine seama de curajul pe care îl avea gărgăriţa, care nu voia să doarmă fără mama ei. Îşi atribuise singură misiunea de a o proteja pe mama ei în fiecare noapte.

„Dacă este cu mine, atunci nu i se poate întâmpla nimic!"

Ceea ce este extraordinar în ţara gărgăriţelor este că, este posibil să vorbeşti despre toate acestea, să existe o conversaţie între părinţi şi copii referitor la subiecte care nu sunt uşor de abordat cu copiii. Dar, în ţara gărgăriţelor este posibil acest lucru.

Cunosc o mamă şi un tată gărgăriţe care vor încerca să facă acest lucru.

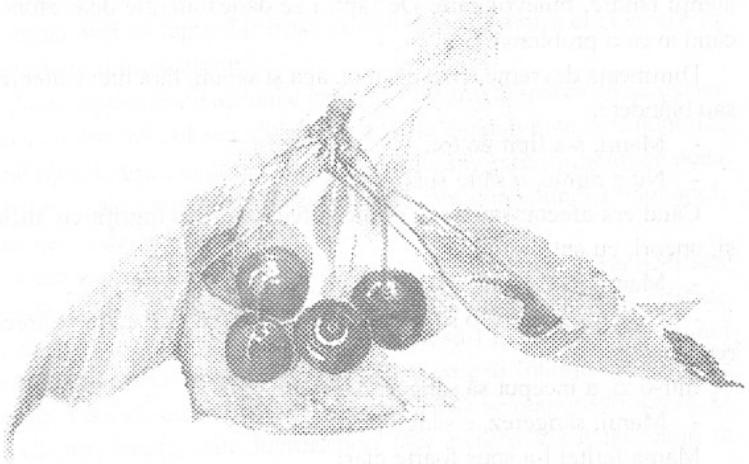

Povestea micului sex care era foarte trist

În cultura noastră, lucru foarte curios, părinții nu se ocupă sau nu se interesează de sexul copiilor lor, decât atunci când apare o problemă.

Mai întâi trebuie să vă spun că acest sex, la începutul vieţii lui, aparţinea unei fetiţe pe care o chema Larelmi.

Şi, oricât de curios ar părea, acest sex nu primise niciodată nici un semn de iubire sau de tandreţe. Nu a fost niciodată obiectul unei atenţii tandre, binevoitoare. De fapt, i se dădea atenţie doar atunci când avea o problemă.

Dimineaţa devreme, era spălat cu apă şi săpun, fără nici o atenţie sau blândeţe.

- Mami, s-a lipit de tot.
- Nu e nimic, o să te spăl.

Când era afectat sau avea o mică afecţiune, era îngrijit cu alifie şi, uneori, cu antibiotice.

- Mami, mă ustură, mă mănâncă...
- Nu e nimic grav, o să te dau cu alifie şi o să vezi că îţi va trece repede.

Într-o zi, a început să sângereze puternic:

- Mami, sângerez, e sânge peste tot...

Mama fetiţei i-a spus foarte clar:

- Dar este normal, ai devenit femeie, de abia acum încep problemele, o să vezi!

Şi apoi, într-o zi, într-o întâlnire mai intimă cu un băiat, a simţit un soi de forţă brutală care l-a deşirat. Sexul tinerei care nu fusese pregătit, s-a simţit puţin bruscat, neînţeles. Apoi a încercat să se afirme, să fie recunoscut şi chiar să iubească, însă neînţelegerea se instalase de mult timp, între el şi cea care îl purta.

Astfel, de-a lungul anilor, sexul acelei femei s-a retras în el însuşi, s-a închis, s-a anesteziat, a adormit. A încercat chiar să se facă uitat, spunându-şi „Cu cât mă manifest mai puţin, cu atât e mai bine pentru mine!"

Iar astăzi, fiind purtat de o femeie la jumătatea vieţii, nu mai ştia să primească, să se entuziasmeze la mângâieri, la săruturi, la stimulii veniţi din exterior.

De fapt, trăia cu frică, îngrozit de spaima de a se abandona, de a-şi da drumul.

Femeia care îl purta, ea, ar fi vrut să se abandoneze, să trăiască plăcerea, să fie liberă, să se bucure, însă el, asemenea unui soldat încercat, rezista eroic. Uitase de mult împotriva cui lupta. Dar continua încă să lupte. Iar lipsa de comunicare dintre el şi ea era în continuare foarte serioasă!

Acea luptă a durat aproape patruzeci de ani. Se părea că nu există nici o ieşire. Micul sex făcea dovadă de o pasivitate formidabilă. Bineînţeles, noi, cei care vedem lucrurile din exterior, ştim că acea rezistenţă, acea pasivitate avea un sens, care corespundea unui apel, unei nevoi de recunoaştere.

Ceea ce am aflat după aceea, este că femeia care purta acel sex de atât de mult timp în corpul ei, s-a hotărât într-o zi să aibă grijă de el, să se ocupe mai mult de el, să înceapă să-l iubească. Până atunci încredinţase acea misiune bărbaţilor pe care îi întâlnea în relaţiile intime, însă, de ceva timp luase hotărârea să se responsabilizeze. O să vă mire poate, câte lucruri poţi face pentru sexul tău când te hotărăşti să ai grijă de el!

A cumpărat un trandafir frumos pe care i l-a oferit. A doua zi dimineaţă, l-a pus să asculte muzică de Mozart şi chiar şi de Bach. A fost foarte emoţionată, a plâns mult şi a descoperit că niciodată, niciodată în toţi acei ani, nu îi arătase nici cel mai mic semn de iubire sexului ei, că l-a considerat, fără să îşi dea seama, un corp străin în propriul ei corp.

A început prin a-l învăţa să respire, apoi să râdă şi să susure ca un izvor secret. Citise undeva că existau femei fântâni, al căror izvor nu se oprea niciodată.

S-a hotărât apoi să îi dea un nume, doar de ea ştiut şi astfel să poată să stea de vorbă cu el.

Şi-a luat un angajament şi faţă de ea însăşi, acela de a nu adormi seara, înainte să se întrebe: „Ce semne de iubire, ce atenţii i-am

oferit astăzi sexului meu?"

Şi apoi, şi-a luat un angajament şi mai important.

Dacă într-o zi va avea o fetiţă, o va învăţa să îşi asculte sexul, să îi vorbească, să îi facă mici cadouri, să îl respecte ca pe ceva preţios şi important. O să o înveţe să aibă grijă de el, nu doar atunci când va avea o problemă, ci într-o relaţie plină de bunăvoinţă şi respect.

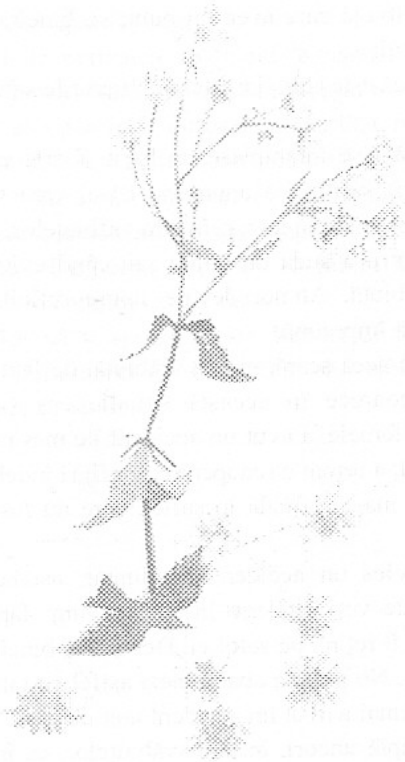

Povestea mămicii vrăbiuță care suferise un accident grav

De multe ori, încercăm să rezolvăm un conflict printr-o auto-violență, cu scopul de a dezechilibra una dintre mizele conflictului. Uneori acest lucru se traduce printr-o renaștere.

Era odată o vrăbiuță care avea un puiuț și, bineînțeles, un soț, care era tatăl puiului.

Până aici, cred că este clar, dar, atenție, lucrurile se vor complica puțin.

Mamei vrăbiuță i se întâmplase un lucru foarte ciudat. Într-o seară de primăvară, soțul ei a anunțat-o că el vrea să divorțeze. Astfel de situații se întâmplă uneori în țara vrăbiuțelor, când iubirea nu mai există, pentru a suda un cuplu sau când există o atracție pentru o altă vrăbiuță. Atunci devine foarte dificil ca cei doi parteneri să rămână împreună.

A doua zi, după acea seară, mama vrăbiuță, de fapt ar trebui să spun vrăbiuța, deoarece în această situație era vorba despre dimensiunea ei de femeie, a avut un accident de mașină îngrozitor. A stat mult la spital, a urmat o recuperare, îngrijiri îndelungate, însă a rămas cu o rană mai profundă în suflet, care nu fusese îngrijită deloc.

A fost, bineînțeles un accident involuntar, asemenea multor accidente, dar poate veți înțelege în același timp faptul că acea vrăbiuță încerca să îl rețină pe soțul ei. Deoarece, bineînțeles că nu a mai plecat atunci. Nu poți să abandonezi astfel pe cineva pe care l-ai iubit și care tocmai a avut un accident atât de grav.

Astfel, se întâmplă uneori, în țara vrăbiuțelor, ca într-un cuplu unul dintre parteneri să fie pregătit să îl imobilizeze astfel pe cel care avea intenția să plece. Iar când puiul a întrebat-o pe mama lui: „De ce ai avut acest accident?", mamei îi era foarte greu să îi răspundă exact de ce. Însă, ar fi putut să îi răspundă, la nivelul sensului acelui accident.

I-ar fi putut spune puiului:

- În acea zi eram foarte vulnerabilă, adică fragilă cu o seară în urmă primisem o veste care m-a tulburat mult și nu mă mai concentram pe ceea ce făceam. Parcă ieșisem în afara mea. Iar acel accident m-a centrat din nou pe mine, m-a făcut să înțeleg că viața mea era importantă, că meritam să mă respect și puteam să depășesc

acea disperare şi lipsa de iubire.

Ar fi putut, de asemenea, profitând de ocazie, să îi spună puiului ei că iubirea într-un cuplu nu este la fel ca iubirea părinţilor pentru copiii lor. Iubirea parentală durează toată viaţa, nu se poate altera.

Iar iubirea pe care o simte pentru el, o va purta în ea toată viaţa. Dar, iubirea pentru un partener, pentru soţul ei este mult mai nesigură. Deoarece nimeni nu ştie dinainte durata de viaţă a unei astfel de iubiri. De aceea este bine să iubim în prezent şi să nu maltratăm iubirea atunci când există.

Ar fi putut să îi spună aceste lucruri şi încă multe altele... depinde de libertatea ei de a îndrăzni să vorbească despre ea şi despre tot ceea ce simte.

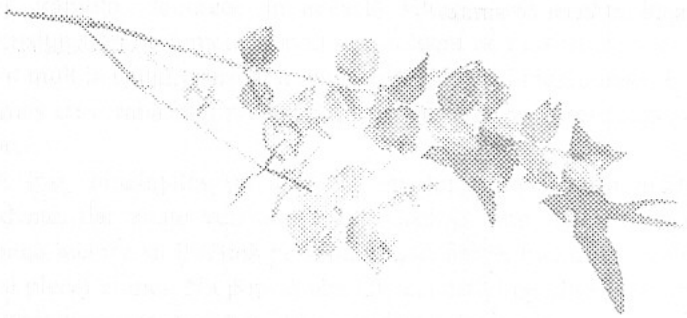

Un vis de rândunică

Uneori suntem responsabili să ne confruntăm cu realitatea viselor noastre, pentru a nu le mai considera obstacole.

„... Într-o zi, voi găsi o țară în care voi rămâne pentru totdeauna. Când va veni toamna, nu va mai fi nevoie să plec din cuibul meu, să zbor spre țările calde și apoi să mă întorc înapoi, când vine primăvara..."

Acest vis revenea tot mai des în imaginarul unei rândunele și de fiecare dată, îi lăsa un gust amar, regrete și tristețe.

Și într-un an, lucru care de altfel se pregătea de ani de zile, temperaturile s-au modificat.

Anotimpurile s-au topit unul în altul, nu mai era iarnă, nici vară, primăvară sau toamnă, ci o climă neschimbată, cu un cer acoperit chiar și când era soare, un aer inodor, fără parfum, fără caniculă arzătoare, fără nebunie de culori.

La început, rândunica s-a bucurat mult.

„Ah, acum voi putea să îmi păstrez cuibul, să-l fac mai rezistent, să-l amenajez altfel, voi putea să îmi continui activitățile zilnice, să mă întâlnesc cu prietenii mei sau chiar și să învăț să înot ... și să pictez acuarele.."

Pe scurt, rândunica noastră își făcea o mulțime de proiecte și, cum temperatura era aceeași, a început să realizeze câteva dintre aceste proiecte.

Zilele semănau unele cu altele, iarna a trecut foarte repede, apoi a venit primăvara. Și odată cu ea, celelalte rândunele, care încă mai plecaseră în țările calde, s-au întors.

Apoi a trecut vara, a venit toamna și rândunica noastră se bucura că va putea din nou să rămână acasă, că nu va trebui să facă acea lungă călătorie obositoare, spre țările ce rămân și iarna însorite.

Însă, în acel an rândunica noastră se bucură mai puțin de faptul că rămânea în cuibul ei, zbura pe aceeași bucată de cer și în același spațiu care era al ei.

Începuse chiar să se plictisească, cuibul ei i se părea monoton, vecinii ei cam lipsiți de interes. Însă ceea ce îi lipsea cel mai mult, era faptul de a visa. De când nu mai călătorea nu mai avea nici vise. Și, poate nu știți, dar o rândunică care nu mai visează este asemenea

unei păsări fără aripi.

Să nu vă îngrijoraţi prea tare, mai avea aripi, însă aripi fără energie, anesteziate, care o purtau pe lângă cuib, o ajutau să încerce câteva acrobaţii de zbor, să plonjeze ca o săgeată să prindă o muscă, dar care însă nu o mai purtau spre orizont, în călătorii lungi.

Îşi îndeplinea toate sarcinile de rândunică, dar inima ei era în altă parte. Cu toate acestea, avea acum tot ceea ce îşi dorise timp de ani de zile, dar nu era fericită.

Într-o dimineaţă a simţit ceea ce îi lipsea cel mai mult, gustul mării şi sunetul vântului care o însoţeau în lungile călătorii de altădată.

Iar când a revenit toamna, rândunica noastră a plecat din cuibul ei şi a început din nou marea călătorie.

Ştia că aceea va fi ultima ei călătorie şi voia să mai simtă odată apa sărată a mării şi să asculte zgomotul vântului. Voia să se mai scufunde încă o dată în forfota de aripi şi de corpuri asemănătoare cu ale ei, deasupra mărilor şi continentelor, într-un elan de viaţă şi de recunoaştere reciprocă.

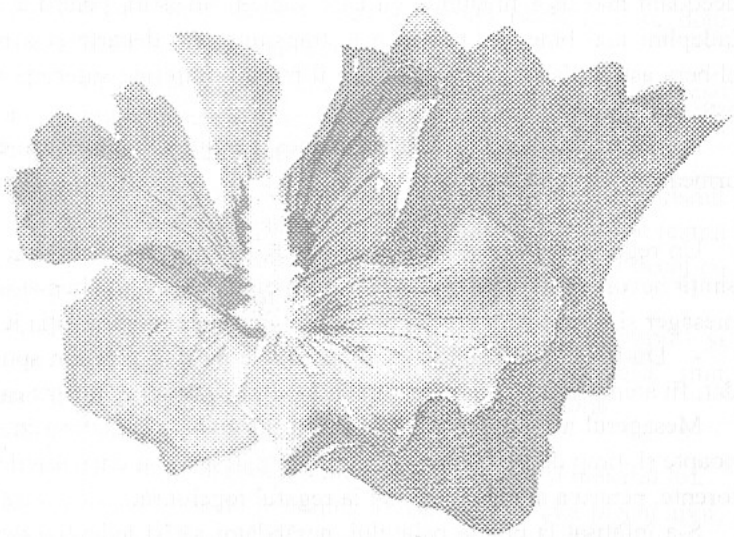

Uneori suntem mesagerul, alteori noi suntem mesajul

Avem o mulțime de limbaje pentru a ne exprima, iar cel al dorinței este poate cel mai frumos.. atunci când nu i se impune celuilalt, ci este pur și simplu oferit.

Adeseori suntem mesagerii unui mesaj şi, o mare parte a existenţei noastre va fi consacrată acestei sarcini imperative de a transmite sau de a repeta mesajul de la unul la altul dintre strămoşi noştri. Fiind puţin mai centraţi pe noi înşine putem învăţa să decodăm mai uşor misiunile cu care suntem investiţi, pentru a le îndeplini mai bine sau pentru a le transmite mai departe şi a ne elibera astfel, dacă mesajul pe care îl purtăm întreţine suferinţa şi este prea apăsător.

Poate, uneori suntem asemenea mesagerului din povestea ce urmează.

Un rege, care plecase să se războiască, departe de regatul lui, a simţit nevoia să îi transmită un mesaj soţiei lui, regina. A chemat un mesager şi i-a şoptit la ureche conţinutul mesajului pentru soţia lui.

- Du-te la ea şi spune-i exact cuvintele pe care ţi le-am spus, dar, fii atent, să nu le mai spui nimănui altuia, sunt doar pentru ea.

Mesagerul a plecat imediat la drum, în grabă. A călătorit zi şi noapte şi, timp de săptămâni, a trecut peste deşert şi munţi, fluvii şi torente, pentru a ajunge în sfârşit la regatul regelui său.

S-a înfăţişat la poarta palatului, nerăbdător să îşi îndeplinească misiunea şi a cerut să o vadă pe regină.

Ajuns cu răsuflarea tăiată înaintea ei, descoperi speriat că uitase conţinutul mesajului. Nu îşi mai amintea ce anume îi şoptise regele în ureche.

- Vai, regina mea, eu sunt purtătorul unui mesaj important pentru tine, din partea soţului tău, însă eu nu mai ştiu de ce mă aflu aici, înaintea ta. Am primit misiunea să îţi spun ceva ce părea important pentru soţul tău, dar, în timpul călătoriei cuvintele s-au spulberat, s-au şters şi tot sensul lor s-a pierdut. Eu am vrut doar să ajung cât mai repede posibil spre tine, să mă grăbesc să îţi transmit ceea ce voia să îşi spună soţul tău cel nerăbdător.

Regina, care îl cunoştea foarte bine pe soţul ei, îi spuse pur şi simplu:

- Te voi primi, nu ca pe un mesager, ci ca pe un mesaj. Apropie-te, vino aproape de mine, cât mai aproape.

Şi acolo, în palatul ei, îl luă pe mesager în braţe, îl strânse la piept, încet şi prelung.

Apoi regina simţi cum se trezea dorinţa bărbatului şi, doar atunci, în acel moment îi dădu drumul şi îi spuse:

- Am înţeles mesajul soţului meu, poţi să mergi să te odihneşti acum. Îţi mulţumesc că mi-ai transmis esenţialul mesajului şi l-am primit ca pe un adevărat cadou.

Când îl vei vedea din nou pe rege, să-i spui că şi eu îi transmit acelaşi mesaj. Să nu uiţi cumva aceste cuvinte, fiindcă mi-e teamă că, dacă le vei pierde pe drum îţi va fi mult mai greu cu el decât cu mine, să îi transmiţi acelaşi mesaj.

Probabil vă daţi seama, că acea femeie înţeleaptă şi cunoscătoare, ştia că dorinţa femeii este mai ascunsă, mai interiorizată, mai greu de reperat decât dorinţa masculină.

Astfel încât, îi repetă mesagerului:

- Du-te şi nu uita, mesajul meu este acelaşi ca şi mesajul lui.

Mesagerul s-a odihnit o noapte, a visat regeşte şi a plecat apoi, dis de dimineaţă, dincolo de hotarele regatului, pentru a transmite masajul reginei.

Ajuns în faţa regelui, acesta l-a întrebat de îndată:

- Ai transmis mesajul meu reginei?
- Da, maiestate, exact aşa cum aţi spus.
- Şi care e mesajul reginei?
- Mesajul reginei este: „mesajul meu este acelaşi ca şi al regelui."

Şi regele îl răsplăti pe mesagerul atât de credincios, oferindu-i un cal şi sfătuindu-l să-şi ia o soţie.

Cine ştie poate că mesagerul, regele sau regina se numără printre strămoşii voştri. În acest caz, mesajul a ajuns unde trebuia.

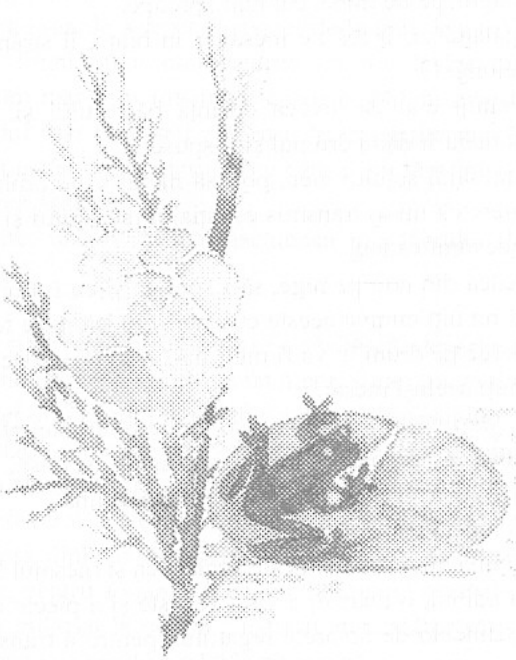

Povestea broscuţei care nu voia să devină broască

Dacă a creşte, înseamnă a părăsi lumea copilăriei, a deveni adult înseamnă a intra în imprevizibilul viitorului.

Era odată o broscuţă care, într-o dimineaţă de primăvară, când s-a trezit, a descoperit pete de sânge pe cearşaful ei, sânge care se prelingea dintre coapsele ei. A izbucnit în hohote de plâns pentru că simţea că toată copilăria ei se scurgea acolo, ca o hemoragie de viaţă. O viaţă simplă şi fericită, care se pare că nu avea să se mai întoarcă niciodată. Strânse din dinţi, închise pumnii şi luă o hotărâre importantă, doar era o broscuţă foarte voluntară: „Eu nu voi fi la fel ca ceilalţi! Nu voi fi ca mama mea, cu toţi bărbaţii ăia care se învârt în jurul ei..." Voia să spună, de fapt, că nu îi suporta pe toţi acei masculi care îi făceau curte mamei ei, de când aceasta rămăsese văduvă.

Atunci, s-a hotărât să ascundă cearşafurile pătate de sânge, s-a şters, s-a spălat şi a coborât la micul dejun, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Şi, timp de trei luni, de fiecare dată când avea ciclu, cum au toate broscuţele care devin femei broscuţe, ascundea urmele, îşi arunca chiloţii, cearşafurile pentru ca nimeni, mai ales mama ei, să nu poată şti că ea avea menstruaţie.

Devenea din ce în ce mai tăcută, nu mai vorbea, nu mai răspundea la întrebări, stătea ore în şir în faţa televizorului, respingea toate tentativele celor din jur de a sta de vorbă, de a comunica.

Însă, într-o zi, mama ei a descoperit, în fundul unui dulap o mulţime de chiloţi pătaţi, plini de sânge uscat.

Şi, bineînţeles, o întrebă pe broscuţă:

- Aşadar ai început să ai sângerări, ai ciclu, a început de mult? Ştii, nu este ceva grav, e un lucru normal, care se întâmplă în fiecare lună... acum eşti ca şi mine, o broască!

Vai, spusese exact cuvintele pe care nu trebuia să le pronunţe!

Ştiţi, probabil ca şi mine că mulţi părinţi pun întrebări la care găsesc ei singuri răspunsurile.

Iar broscuţa îi răspunse scrâşnind din dinţi:

- Nu , eu nu, nu eu am făcut asta!

- Dar, sunt chiloţeii tăi, îi ştiu foarte bine, tu i-ai purtat!

- Nu ştiu despre ce vorbeşti. Oricum, tu mă acuzi mereu de ceva... nu înţelegi niciodată nimic!

Şi chipul ei se închise, privirea era tot mai distantă.

Mama ei a fost şocată de un asemenea comportament, dar şi-a dat seama că era inutil să mai insiste. Deoarece, după mai multe tentative de acest gen, fiica ei se enerva foarte tare, ţipa, plângea, se închidea în camera ei şi ieşea de acolo doar seara târziu.

Mama ei adunase multă furie în ea, pentru că, deocamdată nu vedea decât rea-voinţă la fiica ei.

- De fapt, nu înţeleg de ce persişti să negi evidenţa! Nu este nici o dramă să fii la pubertate! Astăzi e mult mai uşor să trăieşti în perioada de ciclu. Pe noi, părinţii nu ne preveneau. Purtam atunci lucruri imposibile, prosoape groase ca cele de pat, care se ascundeau apoi, nimeni nu vorbea despre asta. Nu puteam nici măcar să facem baie (lucru îngrozitor pentru o broască), trebuia să aşteptăm până trecea ciclul... sau vorbeam pe ascuns cu prietenele.

Bineînţeles acea mamă, ca toate mamele iubitoare, se întreba şi ea: „dar oare ce se întâmplă în mintea fetiţei mele, din moment ce îşi refuză feminitatea şi neagă realitatea propriului ei corp?"

Ceea ce ar trebui să ştim, pentru a încerca să înţelegem mai bine, este faptul că, în ţara broscuţelor, copiii au un imaginar foarte dezvoltat, în care circulă imagini,impresii, temeri, dorinţe, vise şi vechi amintiri, urme de neînţelegeri... Toate acestea constituie un amestec exploziv puternic. Apariţia firească a menstruaţiei, sângele care curge câteva zile, poate fi un detonator. În plus, mai erau şi toate acele lucruri pe care broscuţa nu le putea spune şi care o nelinişteau de mult timp.

În ultimele luni observase privirile schimbate ale băieţilor broaşte şi chiar şi cele ale bărbaţilor erau altfel decât înainte.

Dacă asta însemna să creşti, să devii un obiect al dorinţelor, dacă a deveni femeie înseamnă să laşi să ţi se atingă corpul, atunci ea nu voia să i se întâmple aşa ceva!

Nu știu cum va accepta până la urmă broscuța modificările care se produc în ea. Nu știu dacă va reuși să accepte acea transformare din fiecare lună.

Îmi închipui că îi va fi greu să vorbească despre toate acestea cu mama ei, deoarece se pare că există mize care scapă adesea, celor apropiați. Poate va reuși să vorbească despre aceste lucruri cu o prietenă, cu o altă femeie.

Există atât de multe lucruri sensibile, delicate, fragile, de respectat în corpul unei broscuțe care crește, care crede că, a crește, a deveni mai mare, înseamnă a îmbătrâni, a face încă un pas spre moarte. Și asta, cu atât mai mult cu cât o vede pe bunica ei și alte persoane în vârstă din jurul ei, cum se îmbolnăvesc sau mor.

Ascultând această poveste, cred că ar putea să înțeleagă esențialul, sensul pe care îl au sângerările ei lunare. Pentru a accepta să devină femeie.

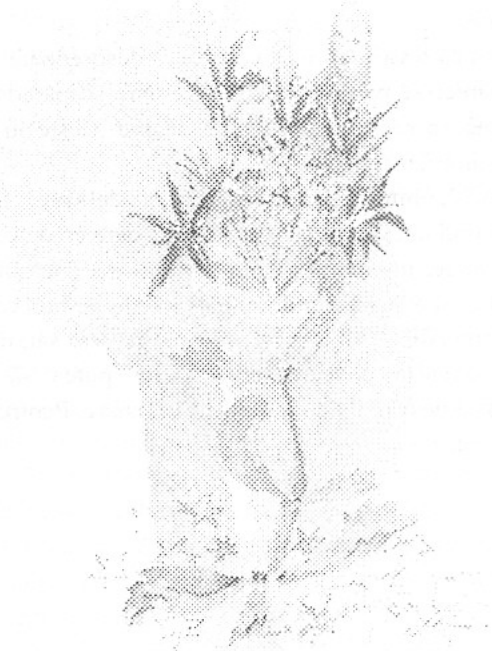

Povestea bărbatului care uitase că viaţa lui exista

Felia de viaţă pe care am primit-o în păstrare, în momentul concepţiei noastre, veghează asupra existenţei noastre. Şi merită din plin să avem grijă de ea.

Un bărbat, aflat între primăvara şi vara vieţii sale a devenit tată şi a avut în timp şase copii, dintre care cinci erau fete.

Amintindu-şi de copilăria lui şi de dorinţa lui nemărginită de a fi recunoscut ca fiind unic, a dăruit tot ceea ce credea el că este important din iubirea lui, primului dintre copii. Un băiat, în care, apoi a crezut că întrevede posibilitatea de a îndeplini propriile lui vise, propriile lui aspiraţii.

Astfel şi-a îndeplinit viaţa lui de bărbat, atribuindu-i altcuiva propriile sale idei, interese, iubiri şi idealuri.

Într-o seară, când se afla în toamna existenţei sale, a întâlnit-o şi a descoperit-o aşezată, obosită, la capătul patului său, pe o doamnă în alb, care era propria lui viaţă. La început nu a recunoscut-o, deoarece toată lumea din jurul lui spunea că tulburarea lui, afecţiunea lui este de fapt o „boală", o maladie. Şi de altfel, a fost tratat ca un bolnav. Pentru că uneori îşi pierdea capul, a fost spitalizat adeseori, îngrijit şi apoi adus din nou acasă, în perioada de convalescenţă.

Iar doamna în alb, înaltă şi subţire, care îl cunoştea dintotdeauna, care nu voia să fie dată la o parte sau uitată, se hotărâse de ceva timp să se instaleze permanent la capătul patului lui. Veghea asupra lui cu atenţie şi bunăvoinţă. Era foarte obosită şi dezamăgită de comportamentul celui căruia îi fusese alături atât de mult timp.

Acel bărbat care trăise foarte aproape de ea, ignorând-o complet mai bine de trei sferturi de secol, căruia i se devotase, însoţindu-l mereu de când se născuse, împărţind totul cu el, greutăţile şi bucuriile, incertitudinile şi entuziasmul, acel bărbat o ignorase complet, trăise fără să ţină cont de existenţa ei.

Era de fapt deposedat de privirea lui asupra propriei lui fiinţe, de tandreţe şi de entuziasm, pentru că trăia într-un înveliş de om de afaceri, un rol public, o funcţie de soţ şi de tată.

Astfel, într-o seară din acea iarnă, ea îi şopti:

- Ce ai făcut cu mine? M-ai dat altuia, m-ai trădat, m-ai dat

unui loc de muncă, fiului tău, ai trăit cu împrumut, ai trăit o jumătate de viaţă, ai avut doar jumătăţi de vise. Ce ai făcut cu mine, viaţa ta? Ai ştiut vreodată că te iubeam, că existam şi eu?

Auzind toate acestea, bărbatul, acum în vârstă, a plâns pentru prima oară văzând-o pe cea care se prezenta în faţa lui ca fiind viaţa lui! Acea experienţă i-a permis să deschidă ochii.

Şi-a privit existenţa, soţia lui, absentă şi ea din propria lui viaţă, copiii, reuşitele, prietenii, relaţiile lui, casa, bunurile lui. Acum privea altfel toate aparenţele din viaţa lui, toate reprezentările pe care le construise, pe care le întreţinuse în zadar timp de ani de zile, trecând foarte uşor pe lângă ceea ce era mai bun în viaţa lui.

Apoi a văzut, foarte aproape de el, înconjurată de lumină, ca pe imagine foarte îndepărtată pe care crezuse că a uitat-o, o fetiţă de nouă ani care zâmbea. Şi atunci o amintire luminoasă a ţâşnit din trecutul lui.

Era o zi de vară, erau amândoi aşezaţi pe treptele scării de la intrarea în casa lor. Fiica lui, cea mai mare, pentru că despre ea era vorba, îl privea grav, cu acea atenţie plină de uimire pe care doar copiii o pot avea.

În seara aceea, prinzând curaj, fetiţa a încercat să îi spună ceva:

- Tati, ştii că eu te iu...!

Însă se întâmplase ceva, ceva ce i-a distras atenţia şi restul cuvântului s-a pierdut. Oare a înţeles vreodată ce voia să îi spună fiica lui?

Iar acum, după vreo treizeci şi cinci de ani, acele cuvinte îi reveneau ca un refren familiar în ureche:

- Tati, ştii că eu te iu...

Însă nu reuşea să audă cuvântul care urma, încerca din răsputeri, dar nu reuşea să încheie acea propoziţie. Simţea că era un cuvânt foarte important, pe care trebuia să îl audă el.

Astfel au trecut zilele, o lună, un an, apoi încă un deceniu. În

mintea lui, în inima lui se auzea uneori sunetul limpede al unui râs, lumina unei priviri albastre, o mână micuță îl apuca de braț și în inima lui răsuna o muzică foarte familiară...

- Tati, știi că eu te iu...

Melodia nu se încheia, dar îi persista în memorie.

Într-o zi, emoționat, a auzit în sfârșit toată fraza:

- Tati, știi, eu te iubesc mai mult decât orice.

Și astfel se alătura celor mulți care au fost iubiți, fără să știe acest lucru.

Apoi au trecut zilele, lunile și doar în ultima etapă din viața lui doamna albă și blândă pe care acum o cunoștea foarte bine, i-a șoptit închizând ochii, ținându-i mâna într-a ei:

- Da, despre asta era vorba, pur și simplu. Știai în adâncul sufletului tău acest lucru și îți era foarte teamă. Doar iubirea unui copil ne poate face să zburăm până la cer. Știai acest lucru, dar nu voiai să îl înțelegi. Eu ți-am rămas credincioasă și am fost alături de tine până la capăt. Nu puteam să trăiesc în locul tău iubirile care îți erau destinate. Acum ai înțeles ceea ce era important, în sfârșit, pot să te las singur. Acesta este destinul tuturor oamenilor, la sfârșit să cunoască singurătatea eternă.

Puțin mai târziu, doamna cea subțire și albă, adăugă:

- Eu am fost viața ta, tu ai trecut mai mult pe lângă mine. Ai trecut pe lângă iubirea fiicei tale. Ai fost foarte important pentru ea, iar ea nu te va uita niciodată. Datorită ei, urmele existenței tale vor mai rămâne încă mult timp pe pământ.

Apoi, doamna cea subțire și albă, i-a închis ochii și inima, i-a șoptit ceva foarte frumos, foarte misterios, cuvinte de neuitat care îl ajutau să treacă de cealaltă parte. Pentru prima oară în viața lui era liniștit, și surâsul lui era deplin. În sfârșit, putea să se iubească pe sine și să primească iubirea imensă a universului.

Povestea bărbatului care semăna vise de viaţă

În viaţa fiecăruia dintre noi există întâlniri structurante care trezesc tot ce este mai bun în noi şi ne accentuează posibilităţile. Şi noi, la rândul nostru, putem fi o astfel de întâlnire care va trezi şi va stimula ceea ce este mai bun în celălalt.

Era odată un bărbat care avea o profesie ciudată. O meserie pe care o inventase în a doua jumătate a vieţii lui tumultuoase şi pe care o practica zi de zi. O meserie rară, care consta în a semăna vise de viaţă în oamenii pe care îi întâlnea.

Ah, să nu credeţi că le impunea ceva, nici vorba! Când se întâlnea cu cineva, după ce schimbau câteva cuvinte, el depune în mintea celuilalt o imagine sau o metaforă şi interlocutorul lui pleca, purtând un vis care avea să crească în el în săptămânile, lunile şi anii ce veneau. Deoarece există vise ce au nevoie de mult timp pentru a se maturiza, pentru a se dezvolta şi apoi să se nască în plină lumină, în viaţa unei femei sau a unui bărbat.

Cu siguranţă o să mă întrebaţi cum făcea acest lucru, cum reuşea să îşi găsească cuvintele pe care le depunea apoi în mintea celorlalţi.

În modul cel mai simplu. Mai întâi asculta. Asculta cu ochii lui, cu tot corpul. El numea acest lucru, a ara terenul, pentru a-l pregăti. Apoi spunea:

- Din ceea ce aţi spus acum, uitaţi ce am înţeles eu...

Şi repeta cât mai exact ceea ce spusese interlocutorul lui. Retransmitea persoanei din faţa lui cuvintele pe care le spusese înainte. El numea acest lucru, a desţeleni terenul, a grebla. Foarte des, între ceea ce spunea el şi ceea ce spusese persoana cu care vorbea exista un mic decalaj, un spaţiu deschis pentru o nouă ascultare. Cel care semăna vise de viaţă ştia că ascultarea adevărată este cea care îi permite celui care vorbeşte să înţeleagă în sfârşit ceea ce spune. Bărbatul acela punea foarte puţine întrebări, avea un soi de pudoare la ideea de a depinde de răspunsurile celuilalt. Uneori se simţea la el o urmă, o amintire a unor răni mai vechi. La prima vedere, vulnerabilitatea lui îi uimea pe ceilalţi, dar în acelaşi timp îi ajuta să îndrăznească să vorbească despre ei cu încredere, într-un abandon în care se simţeau liberi.

Nu mai ştiu ce s-a întâmplat cu el şi nici cu persoanele la care a semănat dorinţa de a trăia mai viu şi mai deplin. Ştiu oameni care îi

datorează cele mai frumoase momente de renaştere din viaţa lor. Cred că mulţi sunt recunoscători şi nu se simt deloc datori pentru acele momente de libertate în care s-a trezit un vis care a început apoi să le transforme viaţa.

Dacă şi voi sunteţi atenţi şi trăiţi în prezent imprevizibilul unei întâlniri, cu siguranţă veţi întâlni în drumul vostru un semănător de vise. Sunt mai mulţi decât vă imaginaţi voi.

Şi poate printre voi, cei care citiţi aceste rânduri, există semănători de vise, dar nu ştiţi acest lucru.

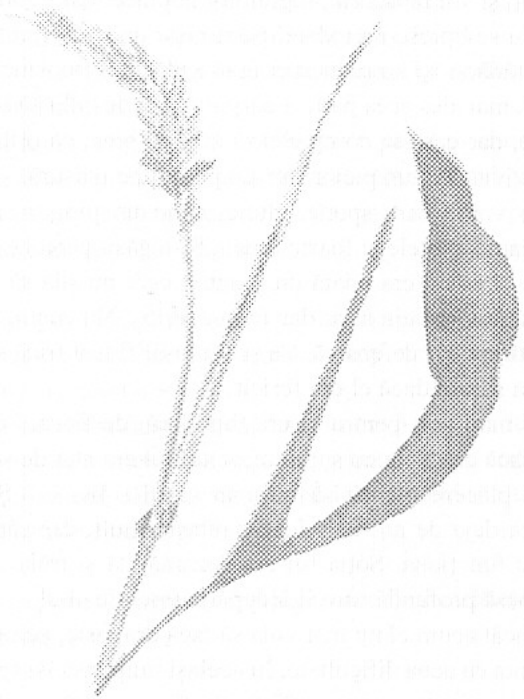

Era odată un pinguin care avea un sex foarte sensibil....

Păstrăm în noi urma invizibilă, dar atât de prezentă a tuturor evenimentelor din viaţa noastră, mai ales a celor din copilăria noastră. Acestea sunt vizibile prin comportamentele şi atitudinile noastre. Traversează, colorează, înfrumuseţează sau rănesc fiecare moment al prezentului.

Poate ştiţi şi voi faptul că pinguinilor le place foarte mult să facă dragoste. Nu se opresc niciodată! Sunt nişte animale foarte vesele, le place să râdă şi îşi spun lucruri foarte plăcute, folosind limbajul corpului lor. mai ales acea parte a corpului atât de diferită la masculi şi la femele, dar care se completează atât de bine, ca o mână pe o mănuşă potrivită sau un picior într-un pantof pe măsură.

Există o vorbă care spune, atunci când un pinguin a găsit o femelă cu care se înţelege foarte bine: „Şi-a găsit perechea!"

Cu toate acestea, era odată un pinguin care nu ştia să râdă. Era tot timpul serios, nu era trist, dar foarte serios. Nu cânta, nu râdea, era mai tot timpul în defensivă. Ca şi cum i-ar fi fost frică să nu facă pe cineva să sufere dacă el era fericit.

Dar, cel mai greu pentru el era faptul că, de fiecare dată când încerca să facă dragoste cu soţia lui, sexul lui era atât de sensibil că exploda de plăcere înainte să intre în sexul soţiei lui. Şi situaţia aceasta dura deja de ani de zile. Se iubeau mult, dar când făceau dragoste nu funcţiona. Soţia lui era dezamăgită şi trăia de fiecare dată o angoasă profundă care îi îndepărta unul de altul.

Astfel încât acum el nu mai voia să facă dragoste, pentru a nu se mai confrunta cu acea dificultate. În acelaşi timp însă îşi spunea: „Şi dacă de data aceasta va merge?" Şi de fiecare dată era îngrozitor pentru el să trăiască acel conflict între a vrea şi a nu vrea.

Pinguinul nostru, curajos fiind, a început o terapie. O terapie este un demers personal în care o persoană se angajează să se întâlnească în mod regulat cu un specialist care o ascultă, fără să judece, fără să critice, fără să dea sfaturi. Cineva care doar te ajută să îţi înţelegi trecutul, să te reconciliezi cu tine însuţi, cine va care te ajută să te iubeşti, ajungând cât mai aproape de ceea ce îţi lipseşte.

Într-o zi, în timp ce vorbea despre copilăria lui, şi-a amintit ceva ce se întâmplase de mult, când era foarte mic. A regăsit în memorie o situaţie foarte dureroasă, greu de descris în cuvinte.

Era foarte mic, stătea în faţa uşii dormitorului părinţilor lui, voia să intre să vadă înăuntru, dar în acelaşi timp ceva îl reţinea, îi spunea

că nu trebuie să intre, că trebuie să rămână afară. Şi acest lucru s-a întâmplat mai multe seri: să intre sau să nu intre?

Într-o seară, a deschis încet uşa, a intrat şi a văzut ceva ce nu a mai uitat niciodată.

Acel lucru, este îngrozitor pentru un copil pinguin, atunci când percepe ceva ce nu poate să numească, ceva de neînţeles pentru el, deoarece ceea ce văzuse era legat de viaţa intimă a părinţilor lui şi nu trebuia să fie văzut de altcineva.

Nu ştiu dacă adultul de azi, va îndrăzni, cu ajutorul terapeutului să vorbească despre ceea ce a văzut, despre ceea ce atunci i se părea imposibil de descris.

Nu este vorba despre a exprima în cuvintele lui de adult ceea ce se întâmplase atunci, ci să exprime prin cuvintele copilului, ceea ce simţea el atunci, când a văzut doi adulţi făcând un lucru pe care el nu ar fi vrut niciodată să îl vadă.

Este o poveste, pentru a înţelege, dincolo de tristeţe, posibilităţile infinite ale vieţii.

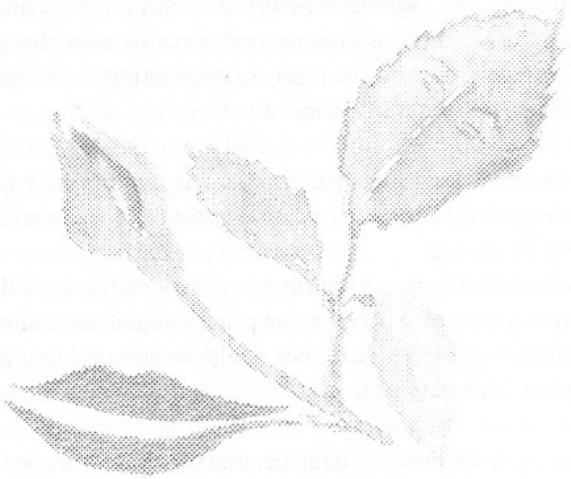

Povestea originii vorbirii

Primul cuvânt s-a născut cu siguranţă într-o întâlnire între îndrăgostiţi. A fost un cadou pentru a armoniza dimensiunile de a da şi a primi.

Cum să vă spun în cuvinte acest lucru? Unde şi cum a început? Cum să ne imaginăm trecerea de la tăcere la ţipăt şi de la ţipăt la vorbire? Este foarte greu de răspuns, deoarece trebuie să mergem în urmă, foarte departe, în istoria omenirii. Însă primii oameni, cei care trăiau în copaci sau în peşteri nu îşi amintesc astfel de lucruri.

Cred că era într-o noapte, a fost o furtună. O furtună foarte puternică, cu fulgere, tot cerul se lumina de fulgere roşii şi albastre, galbene şi albe, în noaptea aceea când un copil s-a trezit.

Părinţii lui dormeau adânc, cel puţin aşa credea el. Erau obişnuiţi cu astfel de furtuni şi nu se trezeau ei pentru atâta lucru. Copilul merse în patru labe, prin întunericul din peşteră. Ajuns la ieşire a văzut toate acele lumini. Cerul era ca un cal dezlănţuit, care alerga deasupra capului său, buzele lui s-au rotunjit de uimire şi atunci a pronunţat primul cuvânt, ca pe un suspin prelung... „Da". Era prima oară când auzea acel sunet ieşind din gura lui şi îl repetă de mai multe ori pentru a se încuraja şi a auzi ecoul: „Da, da, da..."

A doua zi dimineaţă, începu să strige, trezind-o pe mama lui: „Da, da!" şi arăta cu degetul ieşirea din peşteră. Mama lui l-a urmat, îl privea pe copilul ei care spunea da, da, arătând cerul. A ridicat ochii, a văzut un cer senin, albastru ca şi ochii copilului ei. Şi repetă şi ea: "Da, Da." Şi în aceeaşi zi, jumătate din tribul lor spunea deja Da, arătând spre cer. Ceea ce au făcut după aceea, este o altă poveste, despre care nu voi vorbi acum.

Ceea ce nu ştia copilul, era faptul că, în acea noapte, înainte să înceapă furtuna, înainte să se trezească la zgomotul tunetelor, auzise deja acel cuvânt, Da, în somn.

Fusese pronunţat de femeia care era mama lui, atunci când simţise plăcerea care îi invada corpul... Şi acel cuvânt nou nouţ, care ieşea din gura ei, voia să îi spună partenerului ei despre plăcerea simţurilor ei... acel cuvânt, unic deocamdată voia să spună o mulţime de lucruri, foarte diferite şi încerca să exprime mai multe

simțăminte, precum: „Ești foarte important pentru mine, rămâi aproape de mine, plin de viață, ești prețios, te iubesc și mă simt atât de bine cu tine..."

Cuvântul acela esențial, conținea toată bucuria, încrederea, abandonul unei femei în iubirea cu partenerul ei.

Acel cuvânt ce țâșnise, mai blând, mai fragil decât un țipăt era o victorie asupra gemetelor, a suspinelor, a murmurelor neclare care de obicei se auzeau când un cuplu făcea dragoste.

Și acel cuvânt, născut din pasiunea unui moment, fusese auzit, apoi cules de un copil care a vrut să-i atribuie noi sensuri, să-l dezvolte.

Nu știu dacă cunoașteți un cuvânt mai frumos, mai puternic decât acest cuvânt care a apărut primul pe lume. Dacă știți, oferiți-l cu drag celor apropiați și tuturor celor pe care îi iubiți.

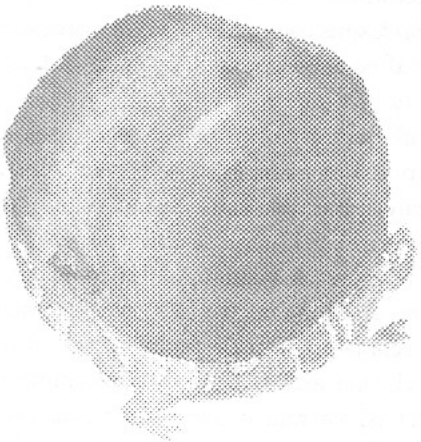

Povestea micii salamandre care purta cu ea un secret de familie

A ne respecta copiii nu înseamnă a încerca să îi protejăm de ceea ce ni s-a întâmplat nouă, ci să le permitem să înfrunte singuri ceea ce li se poate întâmpla lor.

În țara salamandrelor, moștenirea este transmisă în primul rând de către mame. Da fapt, acestea transmit în mintea, în corpul și în inima fiicelor lor informații, mesaje, injuncții sau credințe, care vor modela comportamentele și o mare parte din viața copiilor lor.

Astfel, micile salamandre pot să primească spre păstrare secrete de familie, foarte greu de purtat, foarte grele, ce vor fi apăsătoare de-a lungul vieții lor.

Salamandra despre care aș vrea să vă vorbesc, se zbătea de ani de zile cu „ceva" ce era foarte greu de purtat și foarte dureros pentru ea.

Spun „ceva" pentru că nu voia să vorbească despre acel lucru nimănui, nu voia să exprime în cuvinte acea „moștenire" primită de la mama ei, care îi marcase atât de mult viața. I se părea imposibil să vorbească despre acel lucru, să-l dezvăluie.

În același timp, mica salamandră mai trăia un conflict interior, presimțea că nu este bine pentru ea să păstreze închis acel secret în ea. Își dădea seama chiar și de faptul că, la un moment dat, unul dintre copiii ei, mai ales o fată, va putea purta mai departe acel secret și astfel își va rata o parte din viață, cărând mai departe secretul. Chiar dacă nu sunt spuse, cred că știți faptul că aceste secrete sunt înțelese și asumate în confuzie și culpabilitate de către unii copii. Un copil poate să își atribuie misiunea să preia acele secrete. Iar această perspectivă i se părea acelei mame, nedreaptă, insuportabilă și inacceptabilă, nu voia ca unul dintre copiii ei să fie rănit de a această moștenire.

Dificultatea, pentru acea salamandră consta în a numi acel lucru, în a exprima în cuvinte, nu doar ceea ce simțea ea, ci și starea aceea de rău, furia pe care o purta și să îndrăznească să îi restituie mamei ei acea moștenire dăunătoare pentru ea, toxică. Mama ei fiind acum foarte în vârstă, fiica ei își dă o mulțime de scuze pentru a întârzia confruntarea, își închipuie că demersul ei o va tulbura pe mamă sau îi va provoca o emoție puternică, un conflict în urma căruia ea se va simți apoi vinovată.

Dar, în acelaşi timp, nu este de dorit să păstrezi în tine un lucru care seamănă cu o otravă, chiar dacă cel care l-a depus acolo nu a avut intenţii rele.

De câţiva ani, în acea ţară copiii salamandre învaţă la şcoală să se simtă responsabili de starea lor de bine, primind şi amplificând binele pe care îl primesc de la ceilalţi şi restituind răul pe care îl primesc de la cei care îi cresc şi de la ceilalţi din jurul lor.

E inutil să vă mai spun poate că acest lucru este echivalent cu o revoluţie şi, chiar dacă este prematur să spun acest lucru, am impresia că există mai puţină violenţă, somatizări şi nefericiri, de când se predă comunicarea relaţională în şcoli, în ţara salamandrelor.

Povestea mamei ciocârlii, foarte îngrijorată de fericirea fiicei ei

Făcând mai puține pentru ei și mai multe împreună cu ei, îi însoțim astfel pe copiii noștri nu mai departe, ci mai în profunzimea vieții lor.

Era odată o mică ciocârlie care avea o mamă foarte agitată, nerăbdătoare, şi, chiar impulsivă. Şi-ar fi dorit atât de mult, pentru fetiţa ei, toată fericirea din lume şi siguranţa pe care ea însăşi nu o avusese în copilăria ei. Ar fi vrut să aibă o mică ciocârlie perfect, fericită, fără probleme.

Iar grija aceasta îi ocupa toate gândurile şi tot timpul. Astfel încât, mămica ciocârlie nici măcar nu mai avea timp să fie o mămică pentru fiica ei, pentru că devenise mamă cu normă întreagă.

Ştiţi ce înseamnă, o mamă, în ţara ciocârliilor?

Este acea parte din dimensiunea de mamă, care cere, critică, obligă, frustrează, constrânge, care, presată de realitate, se crede obligată să îl înveţe totul pe copil „cum trebuie să facă ceva bine, ce trebuie să spună sau să nu spună, cum trebuie să fie sau să nu fie..."

Este la fel de obositor şi pentru mamă şi pentru copil.

Mai ales că atunci când este foarte mic, un copil ciocârlie are multă nevoie de o mămică.

Ştiţi ce înseamnă o mămică în ţara ciocârliilor?

Este acea parte a mamei care dă, încurajează, împlineşte nevoile şi dorinţele copilului, dăruieşte tot ceea ce este bun. Este acea parte care îi insuflă copilului starea de siguranţă, încrederea în el, iubirea de sine.

Se pare că acolo, în ţara ciocârliilor era important ca tinerii, viitorii părinţi să înveţe ce înseamnă să fii părinte! Să li se amintească cele mai importante funcţii parentale pe care trebuie să le îndeplinească. Să îi încurajeze să folosească principiile de bază, pe care le pot propune copiilor. De exemplu, să le explice diferenţa dintre dorinţe, sentimente şi relaţii.

În ţara ciocârliilor, este foarte important ca părinţii să răspundă (până la o anumită vârstă a copilului, nu mai mult!) nevoilor copilului, însă nu şi dorinţelor acestuia.

Vedeţi cât de multă muncă este de făcut!

Vă las să ghiciţi ce ar mai putea să înveţe acea mamă pentru a putea renunţa la dorinţa ei de a o face fericită „cu orice preţ" pe fiica ei, ea care se culpabilizează tot timpul pentru că nu se simte la

înălțimea funcției ei de mamă, cu atât mai mult cu cât nu este ajutată așa cum ar vrea, de către soțul ei.

Da, este o altă problemă frecventă în familiile de ciocârlii! Când lucrurile nu merg bine într-un cuplu, uneori se întâmplă ca un copil să fie folosit drept o „pubelă relațională". Este folosit ca un loc unde se lasă gunoiul, fiecare își revarsă asupra lui ceea ce crede despre partener.

Credeți că exagerez, că merg prea departe?

Ascultați, priviți, înțelegeți ce se întâmplă în jurul vostru.

Ar fi bine să știți limba ciocârliilor....

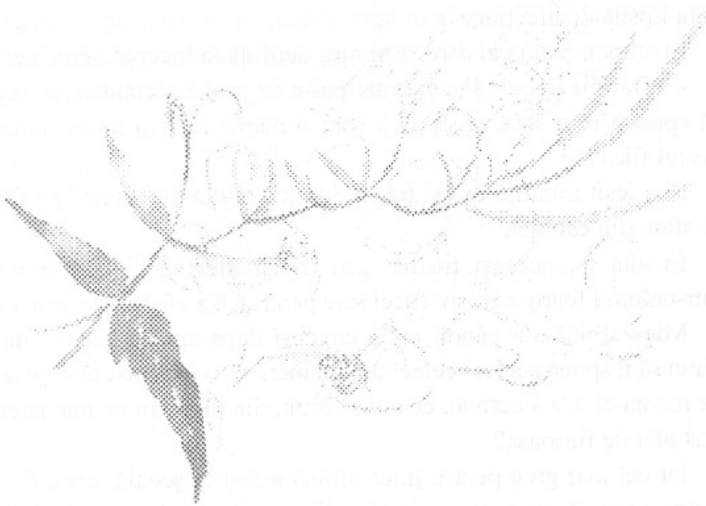

Povestea micii albine care se bâlbâia

Nu totul se poate explica, însă totul are un sens.

Era odată o mică albină care se bâlbâia de fiecare dată când nu mai avea încredere în ea, când își imagina că ceilalți o judecă sau că o să spună ceva ce îi va deranja pe ceilalți.

Este foarte greu pentru ea deoarece, albinele zboară în zig-zag și astfel, îi era greu să stea exact acolo unde voia.

Părinții au dus-o la pediatrul albinelor care a spus că mica albină „era lipsită de afecțiune".

Și atunci, mama ei care se simțea acuzată, a început să strige:

- Dar nu este de loc așa, are parte de multă afecțiune, ce vreți să spuneți prin asta, credeți că sunt o mamă rea, că nu-mi iubesc destul fiica?

Și a ieșit trântind ușa și trăgând-o „cu multă afecțiune" pe fiica ei afară din cabinet.

În altă zi, aceeași mama, „cu multă afecțiune" i-a reproșat într-un mod foarte agresiv fiicei sale pentru că a vorbit cu vecina ei.

Mica albină s-a gândit apoi, chiar și după ani de zile, ce ar fi putut să îi spună acelei vecine, din moment ce o supărase atât de tare pe mama ei. Ce a activat, ce a dezvăluit, din moment ce mama ei a fost atât de furioasă?

Iar cel mai greu pentru mica albină a fost la școală, unde îi era foarte greu să pronunțe sunetul „ci", care la ea devenea „ți" și o făcea să se bâlbâie foarte tare!

Când cântau cântecelul „Maci pe câmpie" era un chin sau când spunea tabla înmulțirii „5 ori 5 fac douăzeci și cinci" și să nu uităm de fiecare dată când trebuia să se prezinte, deoarece, am uitat să vă spun, pe mica noastră albină o chema Cintia.

Timp de ani de zile se întrebase apoi:

- Oare la cine mă trimite acest sunet „ci", nu îmi dau seama... oare de ce pronunț greșit de fiecare dată când există un cuvânt cu aceste litere?

Dar, poate știți și voi că, în țara albinelor nimeni nu este mai surd decât cel care aude.

Doar mult mai târziu, în timp ce o învăţa pe propria ei fiică despre curăţenie – ştiţi, când o mamă îl învaţă pe copilul ei să nu mai facă pipi în scutece, ci într-un loc special pentru acest lucru, pe oliţă de abia atunci a înţeles de ce se bâlbâia când pronunţa acel sunet.

Şi-a adus aminte de ceva din trecut, când era ameninţată de cineva care ţipa la ea „să nu mai faci aşa niciodată!", de fiecare dată când nu putea să se ţină şi făcea pipi în pantalonaşi.

Aş vrea să cred că începând de atunci nu s-a mai bâlbâit.

Povestea săruturilor prizoniere

Un singur sărut poate trezi mai multă emoție și plăcere decât o lungă declarație de dragoste.

Era odată o fetiţă care fusese agresată când avea aproape zece ani.

Nu a fost vorba, din fericire pentru ea, de o violenţă foarte gravă, dar, cu toate acestea a fost rănită foarte adânc. Într-o seară de vară, când toată familia stătea afară, ea a fost sărutată cu forţa, în întuneric, de către un vecin, un prieten al familiei. S-a zbătut şi a reuşit să fugă, răvăşită şi foarte tulburată. Apoi i-a spus mamei sale ce i s-a întâmplat. S-a simţit înţeleasă şi incidentul a fost până la urmă uitat sau... aproape uitat.

A fost nevoie de mult timp pentru ca fetiţa, devenită apoi femeie, să înţeleagă, într-o zi, spre sfârşitul vieţii ei, că acel eveniment rămăsese încă înscris în ea.

Cu toate acestea, cu mult timp înainte, simţise deja, în relaţiile ei de cuplu sau de întâlniri, că avea o dificultate în a săruta. Săruturi pe obraz, putea să ofere fără nici o dificultate. Surorilor, fraţilor, copiilor ei, săruturi de alint, de răsfăţ, săruturi atunci când copiii se loveau, pentru a le trece mai repede durerea, săruturi plin de afecţiune.

Dar nu şi săruturi în relaţiile intime, cu partenerii ei.

Exista ceva ce o făcea să nu se simtă bine, cu acele săruturi, fie că le oferea, fie că le primea. Şi concluzia ei fusese una foarte critică faţă de ea însăşi:

- Nu ştiu că sărut bine.

Cu mult timp după ultimul ei divorţ, după lungi ani de singurătate şi de căutări legate de ea însăşi, a întâlnit un bărbat care a trezit în ea o dorinţă minunată de a săruta şi de a fi sărutată. Cu săruturi adevărate de îndrăgostiţi, unde buzele se oferă şi se dăruiesc, săruturi plin de pasiune şi tandreţe.

Şi a simţit atunci, că în ciuda acelor noi dorinţe, exista în continuare ceva ce o reţinea. Ajungea să simtă o senzaţie de rigiditate a maxilarului, buzele rămâneau foarte încordate, în ciuda dorinţei ei imense, în ciuda bucuriei ei.

- Dar de ce se întâmplă acest lucru? se întreba ea.

Într-o noapte, în timp ce medita la toate aceste lucruri, amintirea acelui sărut forțat din copilărie i-a revenit în minte și a simțit o emoție puternică. Atunci a înțeles, dintr-o dată, că acel sărut ținea de fapt prizoniere toate săruturile de iubire pe care voia atât să le ofere cât și să le primească.

Apoi s-a hotărât să scrie o scrisoare acelui vecin, care murise de mult și care o agresase în seara aceea, în copilărie. Și-a exprimat frica pe care a simțit-o atunci, dezgustul pentru acea gură care o umpluse de salivă pe a ei. Și-a exprimat toată repulsia, furia, indignarea, regretul, încrederea trădată și cât de mult ar fi vrut ca mama ei să fie mai supărată pe el. A exprimat apoi dorința ei imensă de a săruta cu toată libertatea, de a trăi acea fericire când buzele se întâlnesc.

A scris mult, în acea noapte. Apoi, dimineața a rupt foile în bucățele și fericită, ușurată a aruncat totul în toaletă și a tras apa.

După câteva zile a reușit, în sfârșit, să-și regăsească tot elanul, toată bucuria pentru a-l săruta cu iubire și tandrețe pe cel pe care îl iubea.

Și toate acel săruturi ținute prizoniere, se eliberaseră, se dăruiau pline de bucurie, cu toată fericirea acelei femei împăcate cu ea însăși.

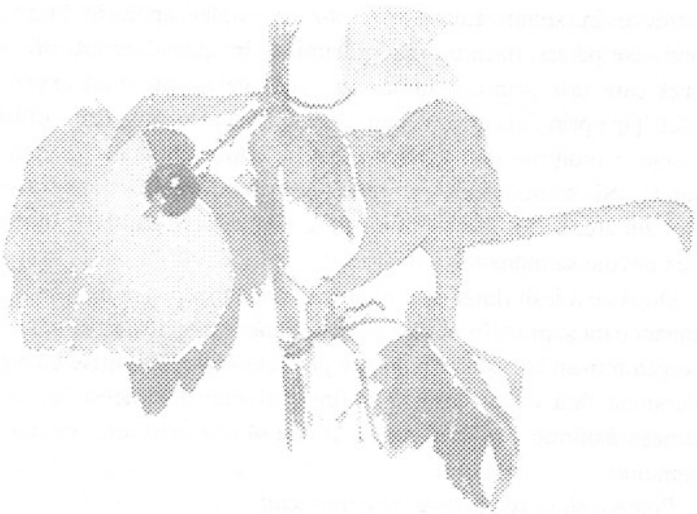

Povestea micii berze atât de curajoase, încât îşi punea mereu viaţa în pericol

Între bulimie şi anorexie este foarte greu să încerci să exişti, cu perseverenţă, pentru a spune şi nu a spune ceea ce este insuportabil.

Era odată o mică barză care timp de ani de zile refuza să mănânce. Şi devenise, după cum se spune în limbajul berzelor, anorexică.

Îşi chinuia corpul cu o înverşunare incredibilă. Avea jumătate din greutatea ei normală, iar părinţii ei, mai ales mama, voiau să o interneze în spital. Lucru care s-a întâmplat apoi, în condiţii dureroase pentru fiecare dintre părinţi şi, în special pentru micuţa barză care urla prin corpul său, tot ceea ce nu putea să exprime altfel. Ţipa prin dureri ceea ce nu putea spune prin cuvinte. Şi totuşi, existau o mulţime de cuvinte în ea, pe care trebuia să le înghită mereu. Şi toate acele cuvinte se transformau într-o furie îngrozitoare. Şi tot mestecându-le, se simţea apoi sătulă şi nu mai avea nevoie să mănânce.

După ce a ieşit din spital, micuţa barză a început să mănânce, să mănânce tot şi mult, în fiecare minut, plină de dezgust şi furie. Apoi, mergea într-un colţ şi voma, respingea tot ceea ce înghiţise cu atâta aversiune faţă de ea însăşi. În limbajul berzelor, acest lucru se numeşte bulimie. Era ca şi cum ar fi vrut să absoarbă toate cuvintele mamei ei.

Poate o să vi se pară foarte complicat!

Am uitat să vă spun că mama ei, vorbea foarte mult, tot timpul, fără să se oprească. Avea o explicaţie pentru orice. Trăia lucruri îngrozitoare în relaţia ei de cuplu, multe frustrări, resentimente, umiliri, pe care nu avea cum să le evite şi de care nu se putea plânge deoarece era ataşată de acea relaţie.

Şi se ascundea după cuvinte, vorbind tot timpul, când de fapt nu putea să spună ceea ce era important pentru ea. O tehnică des practicată de berze este aceea de a vorbi mult, fără să spună de fapt nimic, pentru a folosi cuvintele ca pe un ecran, pentru a-şi acoperi propriile simţăminte. Fiindcă dacă înţelegeau ceea ce simţeau, acest lucru devenea insuportabil, inacceptabil pentru ele.

Astfel puteţi să înţelegeţi dublu conflict pe care îl avea micuţa barză cu ea însăşi şi cu mama ei.

O să încerc să mă exprim mai clar.

În faza de anorexie, era ca şi cum micuţa barză respingea ca pe ceva rău ceea ce primea de la mama ei, încercând să îi atragă mereu atenţia.

Ca şi cum i-ar fi spus:

- Opreşte-te, nu mai vorbi tot timpul despre mine, vezi clar că eu refuz tot ceea ce primesc de la tine, deoarece nu de la tine vin cu adevărat aceste lucruri!

Poate acum înţelegeţi mai bine.

Iar în faza de bulimie, e ca şi cum ar spune:

- Vreau să înghit tot ceea ce primesc de la tine, o să încerc să te scap, mamă, de toate acele cuvinte care te sufocă. Astfel, vei putea cândva să spui lucrurile importante pentru tine.

E o situaţie care pare fără ieşire, fără sfârşit.

Şi poate înţelegeţi acum mai bine curajul, determinarea micuţii berze care îşi asuma riscul de a-şi chinui corpul, încercând cu disperare să îi spună mamei sale:

- Mamă, îşi arăt, prin corpul meu, felul în care tu îţi distrugi viaţa, cum accepţi să nu te respecţi. Îţi arăt acest lucru prin toate mijloacele, pentru a nu ajunge într-o zi să fiu şi eu la fel ca tine!

Iar ceea ce părea a fi, la prima vedere o auto-maltratare, o autodistrugere a micuţei berze, era de fapt un mod foarte curajos de a rezista, de a face faţă, de a nu se mai ascunde.

Ar fi nevoie de prea mult timp pentru a vedea toate subtilităţile dintre relaţia mamă-fiică, iar eu nu vreau să fac acum psihologie. Este doar o poveste. Iar astfel de situaţii, nu se întâmplă de altfel, decât în ţara berzelor.

Şi să nu credeţi că vreau să o acuz pe mama micuţei berze. Acea femei, dincolo de ceea ce nu putea să vadă, îşi înfrunta propria sa suferinţă, faţă de propriile ei situaţii neterminate din trecut.

E vorba despre un sistem foarte complex în care un copil preia

asupra lui, cu riscul de a se distruge, un conflict al mamei lui, pentru a încerca în mod disperat să o elibereze de acel conflict. Dar, făcând acest lucru, o va paraliza de fapt pe mama lui, care se va mobiliza cu torul în jurul anorexiei sau a bulimiei copilului, fără să se ocupe de ea.

Astfel de lucruri se mai întâmplă în ţara berzelor.

Nu ştiu dacă povestea aceasta va ajunge într-o zi la mica noastră barză.

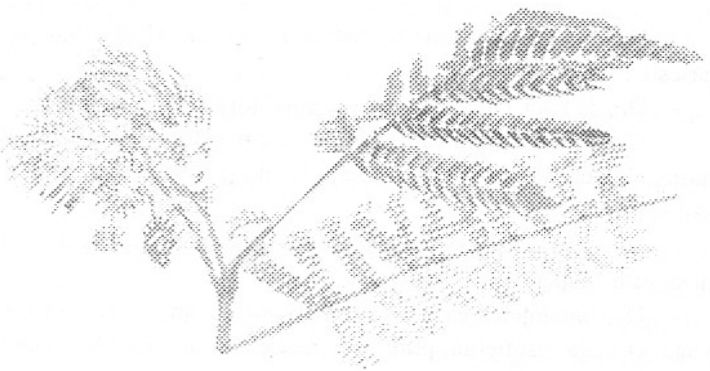

Povestea bunicii
care a inventat un cuvânt nou şi rar

Poate trăiam pe pământ pentru a dezvolta şi a prelungi viaţa din fiecare dintre noi. Poate pur şi simplu despre asta este vorba!

- Bunico, spunea băieţelul, învaţă-mă cuvinte noi!

- Cuvinte mai frumoase decât cele pe care mi le-ai spus ieri, mai frumoase decât ca-lei-do-scop, mai haioase decât cel care fac zgomot, precum şo-po-te, clo-po-ţel....

- Mai spune, bunico, mai spune-mi!

Bunica surâse.

- A venit timpul, îşi zise ea, este pregătit acum.

- Da, am un cuvânt foarte frumos pentru tine. O să te ajut să îl găseşti...

- Da, da ador ghicitorile, zise copilul ţopăind de bucurie...

- Uite. E un cuvânt care conţine cele mai frumoase valori din lume... Un cuvânt care este prezent în tine şi în jurul tău, dacă ştii să-l simţi.

- Este foarte uşor, e... Viaţa! Ceva ce există în mine şi în jurul meu, este Viaţa!

- Da, bineînţeles există Viaţa în acest cuvânt, în primul rând viaţa. O viaţă însufleţită, plină de bucurie. O viaţă care îţi cântă în urechi în fiecare dimineaţă, chiar înainte să a deschizi ochii. Un elan de viaţă care te face să spui, uitându-te la cer:

Mulţumesc pentru albastrul acesta frumos!

Ce bine că plouă, pământul era uscat.

Ce vânt plăcut de dimineaţă! Va curăţa întreg cerul, dar închideţi puţin uşile, se face curent!

Un cuvânt care să exprime elanul, entuziasmul, bucuria.

Imaginează-ţi că urci pe un deal, spre vârf. Aproape ai ajuns în vârf, totul e limpede, iarba e verde şi proaspătă. Mergi, simţi aerul viu care îţi suflă în urechi, în jurul tău se întinde imensitatea peisajului, până la orizont.

Este atât de frumos că nu ţi se taie respiraţia.

Inima parcă stă să iasă din piept. Te simţi puternic, mare şi mic în acelaşi timp , uşor ca o pasăre, liber ca vântul.

Ai putea să îţi iei zborul, să fii tu vântul...

- Este fericirea, bunico?

- Da, există şi fericire în acest cuvânt, dar mai caută...

Atunci când aduci tot binele în ceea ce faci, când ştii să deschizi ochii nu doar pentru a vedea, ci şi pentru a privi, poţi să te minunezi de orice şi de nimic, de ciripitul unei vrăbiuţe, de firul de iarbă care creşte prin cimentul trotuarului, de lumina aurită a soarelui. Când o floare devine cel mai frumos buchet din lume, când privirea ta e o mângâiere pentru a exprima în tăcere toată emoţia pe care o simţi, când întâmpini braţele ce te iubesc şi eşti atât de plin de dorinţă şi de iubire şi străluceşti asemenea soarelui...

- Am găsit! Am găsit!, este Soarele Iubirii! E un nume pe care mi-l dădeai când eram foarte mic!

- Da, tu eşti acel soare şi există multă iubire în acest cuvânt, dar mai caută, mai caută....

E un cuvânt care îţi spune să fii curajos, chiar şi atunci când eşti nefericit în viaţă. Un cuvânt lucid care nu exclude suferinţa şi dificultăţile. Un cuvânt care te ajută să găseşti prin tine însuţi raza de lumină, petecul de cer senin, în orice situaţie grea din viaţa ta.

- Este speranţa!

- Eşti pe aproape, continuă să cauţi...

Un cuvânt care conţine Viaţa, Bucuria, Entuziasmul, Tandreţea, Curajul, Dorinţa, Iubirea, Încrederea, Speranţa!

- Bunico, chiar există acest cuvânt, care spune toate astea, doar el singur?

- Da, puiul meu... este cuvântul Însufleţire. Este Însufleţirea Vieţii!

- Ce nume frumos, Însufleţire, e tare frumos, bunico!

- Murmură-l, mângâie-l, ascultă-l... o să auzi cum râde, imediat ce îl pronunţi...

- Însufleţire!

- Ştii, e un cuvânt foarte preţios..

- Un cuvânt preţios?

- Da, zise bunica zâmbind. E un cuvânt care vine de undeva de

sus, aproape de cer... E un cuvânt atât de preţios încât este moştenirea mea pentru tine!

E un cuvânt pe care l-am primit de departe, ştii din copilăria mea, de la mama mea... Vine de undeva de la strămoşii mei şi azi a sosit clipa să ţi-l transmit şi ţie mai departe, pentru ca şi tu să-l transmiţi într-o zi altora, celor pe care îi vei iubi, îi vei ajuta, îi vei însoţi...

Deschide gura, închide ochii, micul meu Soare al Iubirii... Şi hap!, zise bunica, râzând, sămânţa de Însufleţire este în tine acum! Să nu uiţi, este pentru întreaga viaţă. Însufleţirea Vieţii este cel mai frumos cadou pe care i-l poţi face propriei tale vieţi.

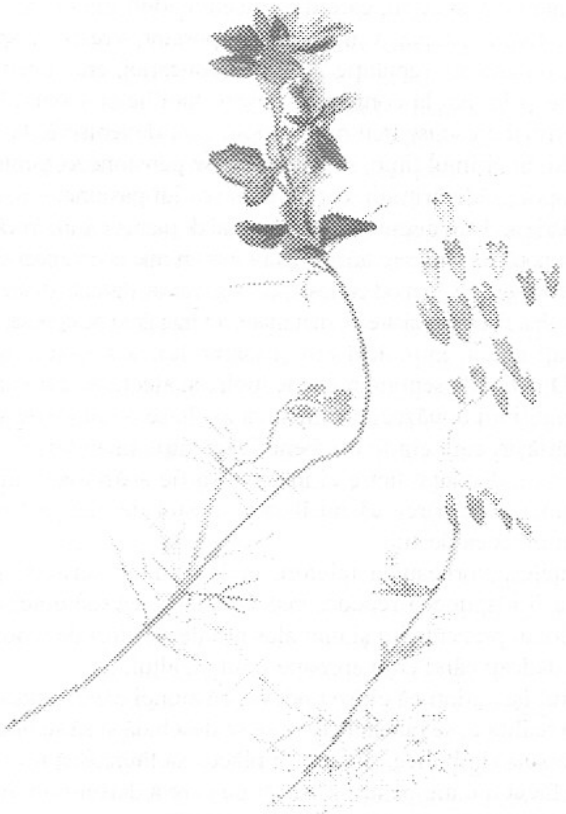

Povestea cutiei cu săruturi

Atunci când o situaţie e blocată la nivelul realităţii, este întotdeauna posibil să facem apel la ... nivelul simbolic!

Era odată un fost copil, care devenise un adult important, foarte solicitat şi foarte ocupat. Când spun important, vreau să spun că dobândise o oarecare reputaţie în lumea educaţiei, era consultat de multă lume şi invitat la conferinţe despre familie şi şcoală. Printre altele, el însuşi crescuse mai mulţi copii, care deveniseră, la rândul lor adulţi şi, în ultimul timp, se gândea să se pensioneze, pentru a se consacra apoi grădinăritului, care era marea lui pasiune.

În copilărie acel om fusese crescut în special de mama lui, azi în vârstă de şaptezeci şi nouă de ani, care trăia singură într-un mic apartament dintr-un orăşel de provincie. Şi, în mod curios, o dată cu vârsta, distanţa dintre mamă şi fiu li se părea fiecăruia dintre ei, mai mare, tot mai greu de depăşit.

Poate aţi ghicit, între acel om şi mama lui exista un ataşament profund. Dincolo de sentimentele de iubire şi afecţiune care circulau între ei, în ultimii douăzeci de ani se dezvoltase o relaţie de schimb şi de împărtăşiri care era foarte benefică pentru amândoi.

Dar, acum, distanţa dintre ei începea să fie apăsătoare, mai ales pentru mamă. I se părea că nu îl vede destul de des pe fiul ei şi oricum nu îl vedea destul.

Bineînţeles, vorbeau la telefon, el îi trimitea scrisori, poezii, desene, ea îi răspundea repede, însă considera că toate acestea nu puteau înlocui prezenţa lui şi mai ales micile săruturi de tandreţe pe care şi le dădeau când erau aproape unul de altul.

Bărbatul îşi aminti că citise undeva, că atunci când o situaţie era blocată în realitate, se putea încerca să se deschidă şi să se hrănească prin demersuri simbolice. Şi, cum îi plăcea să făurească tot felul de lucruri, a făcut o cutie pentru săruturi pe care a dăruit-o mamei lui.

Ştiţi cum funcţionează o cutie de săruturi?

Mai întâi, cutia e bine să aibă un capac, care se închide cu grijă, pentru a nu ieşi nimic din ea. Dar trebuie să o aveţi mereu aproape, într-un loc intim, pentru a o folosi când vreţi. După ce o umpleţi cu diverse săruturi, plin de tandreţe şi gânduri pozitive, închideţi capacul şi oferiţi cutia persoanei căreia doriţi să i-o daţi. Iar persoana care o primeşte, seara, de obicei sau în alte momente ale zilei când simte nevoia, poate deschide uşor cutia, pentru a primi un sărut sau două, doar pentru ea sau să primească un mesaj de tandreţe sub forma unei petale de trandafir sau a unei seminţe de floarea soarelui. Trebuie să fie foarte atentă şi să deschidă cutia cu atenţie,

deoarece săruturile sunt foarte efemere, au tendința să se răspândească în natură în căutarea celor care le pot accepta.

Când cutia e goală, persoana care a primit-o îi poate cere celei care a trimis-o să o umple din nou și să i-o trimită, închisă cu grijă.

Și astfel, mama acelui bărbat a primit într-o zi o cutie frumoasă, din lemn de santal, parfumată, frumos decorată. Fiul ei i-a explicat ce înseamnă o cutie de săruturi și a învățat-o cum funcționa.

- De fiecare dată când voi veni la tine, voi umple cutia cu săruturi doar pentru tine. o să te rog să ai grijă să nu o deschizi foarte repede, să nu o lași la îndemâna nepoților tăi, care sunt mari consumatori de săruturi și ar goli foarte repede cutia, poate într-o singură seara...

- Ești sigur că această cutie este doar pentru mine?

- Este doar pentru tine! de altfel, săruturile pe care le pun în ea îți sunt destinate doar ție. Pentru mine este o modalitate de a fi prezent, aproape de tine și de a-ți mărturisi dragostea mea, în fiecare zi.

- Mi se pare că e cam mică, nu crezi?

- Pare micuță, însă conține foarte multe săruturi, gânduri pline de tandrețe pentru tine!

- Și când se va goli, pot să te chem să vii să o umpli din nou?

- Da, văd că ai înțeles cum funcționează cutia cu săruturi!

Totuși, la început nu a fost atât de simplu.

Mama avea tendința să deschidă cutia de mai multe ori pe zi, apropiind-o de obrazul ei și chiar și de urechea stângă, fiindcă cu dreapta nu auzea prea bine.

Într-o dimineață, fiind puțin îngrijorată, a vrut să verifice dacă mai erau însă săruturi în cutie și a deschis-o prea repede, astfel încât majoritatea săruturilor au zburat afară.

Dar, după câteva săptămâni de încercări cutia a început să funcționeze perfect. Și mama a acceptat-o cu drag. S-au înțeles apoi foarte bine, până la sfârșitul vieții acelei femei.

Dacă nu mă credeți, încercați într-o zi și oferiți o cutie cu săruturi celor pe care îi iubiți ... atunci când sunt departe de voi.

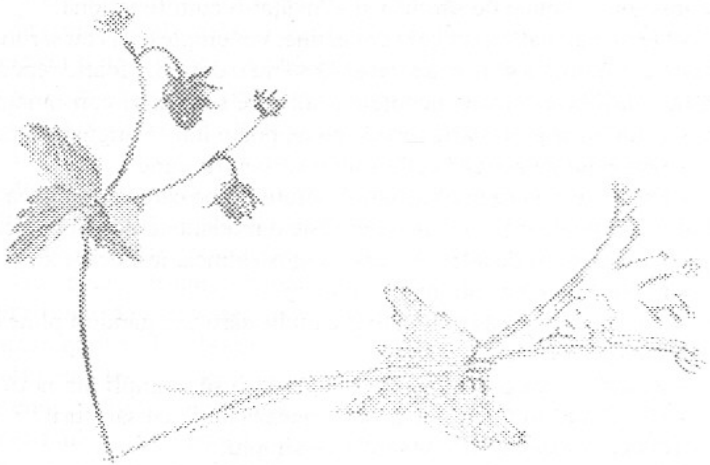

„Viaţa ... sunt atât de multe lucruri într-un cuvânt atât de mic!"

(Lucia, zece ani)

Viaţa este întotdeauna minunată... atunci când nu o chinuim.

Mulţumiri

În cei trei ani care au urmat după publicarea volumului *Poveşti pentru a creşte, poveşti pentru a ne vindeca*, am primit sute de poveşti din partea unor persoane din toate ţările francofone.

Aş vrea să le mulţumesc copiilor, bărbaţilor şi femeilor care au acceptat să se lase stimulaţi de a acest demers şi au îndrăznit să devină astfel coautori ai vieţii lor.

Printre toate acestea, am reţinut şase poveşti scrise de Maryse Legrand şi Jacqueline Cassé , care m-au bucurat foarte mult.

Le mulţumesc din toată inima lui Chris Huck şi Rose Marie Astulfoni pentru răbdarea lor nesfârşită de a corecta, de a modifica şi a restructura punerea în pagină a cărţii, asemenea unei naşteri după cinci ani de pregătire.

Dominique de Mistral ştie tot ceea ce îi datorez pentru ilustraţiile sale şi atenţia lui vigilentă, atât de prezentă de-a lungul colaborării noastre.

Îi mulţumesc lui Marc de Smedt, editorului meu, pentru încurajări şi pentru rigoarea lui, care a ajutat ca acest volum să păstreze nişte proporţii acceptabile!

CUPRINS

Povestea iubirii furioase 7
Povestea femeii în drum spre propria ei viaţă 13
Povestea femeii care iubea doi bărbaţi în acelaşi timp 17
Povestea micii lăcuste care reuşise totul 21
Povestea micii cămile care se născuse cu
cordonul ombilical înfăşurat în jurul gâtului 27
Erau odată două fetiţe care se luptau
în interiorul unei singure fetiţe 31
Povestea puiului de leu care era foarte agitat 35
Povestea furnicii care nu putuse
să aducă pe lume bebeluşul ei 39
Povestea puiului de vulpe
care păstra totul în burta lui 43
Povestea domnişoarei Buba 47
Povestea micului tang 51
Povestea pantalonilor de pijama 55
Povestea iubirii care se rătăcise în lumea oamenilor 59
A fost odată o fetiţă libelulă
care s-a transformat într-o femeie libelulă 65
Povestea părinţilor urşi care aveau o nevoie atât de mare
să aibă o imagine perfectă despre ei înşişi 69
Povestea şoricelului căruia îi era foarte frică
să nu fie strivit de elefanţi 73
Povestea ursuleţului care primise un urs mare de pluş 77
Povestea pisicii care nu putea să fie nici mămică, nici mamă 81
Povestea femeii care într-o zi s-a hotărât să nu mai fugă
din faţa ocaziilor de a întâlni fericirea 87
Povestea gărgăriţei care îşi împărţea viaţa
cu două prietene nedespărţite 91
Povestea porumbelului căruia îi plăcea atât de mult ambrozia,
încât pierdea esenţialul din viaţă 95
Povestea puiului de focă ce nu voia să mai crească 99
Povestea bunicului căruia nu îi plăceau dulciurile 103
Povestea berzei care suferea pentru că avea...
ceea ce îşi dorise întotdeauna 107
Povestea unei scoici care se agita prea mult în clasă 111

Povestea puiului de koala căruia i se părea că mama lui
nu este destul de mult mănâncă 115
Poveste pentru o mamă care nu ştia cum să îşi exprimă
rănile din copilărie 119
Povestea puiului de vulpe miop 123
Povestea celor două citrice care se hotărâseră
să construiască o relaţie de lungă durată 127
Povestea fetiţei care nu voia să crească foarte repede 133
Povestea vrăbiuţei care nu mai voia să meargă la şcoală 137
Povestea micii ciocârlii care nu voia să îşi dezamăgească tatăl 141
Povestea puiului de veveriţă foarte sensibil,
care voia să fie înţeles şi respectat 145
Poveste de ajun de Crăciun, o poveste fără zâne,
o poveste adevărată 151
Povestea micii marmote care era invadată
de o mulţime de cuvinte în acelaşi timp 155
Povestea puiului de lup care avea urechile înfundate
şi nu îi putea spune tatălui său că îl iubea 159
Povestea bărbatului care se simţea mereu indignat 163
Povestea puiului de veveriţă foarte curios
care îi punea foarte multe întrebări mamei lui 167
Poveste pentru un pui de canar care avea o infirmitate 171
Povestea fetiţei care găsise o comoară foarte căutată 175
Povestea micii gazele care voia să moară 179
Povestea micii ursoaice care voia un ursuleţ
doar pentru ea, numai pentru ea 183
Povestea băieţelului care se revolta împotriva întregii lumi 187
Povestea fetiţei care simţea o oboseală imensă 191
Povestea băieţelului care se simţea paralizat şi neputincios 195
Povestea peştişorului care nu putea să adoarmă 199
Povestea micului delfin furios 203
Povestea antilopei gemene care suferea de migrene 207
Scurtă povestire în care realitatea nu depăşeşte ficţiunea 211
Poveste despre o mică mierlă care avea nevoie să sufere 217
Povestea micii ciocârlii care avea un edem pe corzile vocale 223
Povestea micii şopârle care lega toate cuvintele unele de altele 227
Povestea puiului de cangur care îşi pierduse mama 231
Povestea unui bărbat foarte, foarte serios 235
Povestea micului castor care nu a fost înţeles de către părinţii lui 239
Povestea fetiţei care nu mai credea în cuvinte 243

Poveste despre domnişoara creştere şi doamna credinţă 247
Povestea micului raton care era ros de ură.....251
Povestea porumbiţei salvatoare 255
Când Zoe, Arthur şi Nono se întâlnesc, ies mereu scântei 261
Povestea planetei ESPERE.....267
Povestea micii porumbiţe care îşi trezea părinţii noaptea 273
Povestea micii gărgăriţe care nu voia să doarmă singură 277
Povestea micului sex care era foarte trist 281
Povestea mămicii vrăbiuţă care suferise un accident grav 285
Un vis de rândunică.....289
Uneori suntem mesagerul, alteori noi suntem mesajul 293
Povestea broscuţei care nu voia să devină broască.....297
Povestea bărbatului care uitase că viaţa lui exista 301
Povestea bărbatului care semăna vise de viaţă 307
Era odată un pinguin care avea un sex forte sensibil.....311
Povestea originii vorbirii 315
Povestea micii salamandre care purta cu ea un secret de familie.....319
Povestea mamei ciocârlii, foarte îngrijorată de fericirea fiicei ei.....323
Povestea micii albine care se bâlbâia.....327
Povestea săruturilor prizoniere.....331
Povestea micii berze atât de curajoase, încât îşi punea
mereu viaţa în pericol.....335
Povestea bunicii care a inventat un cuvânt nou şi rar 339
Povestea cutiei cu săruturi 343
„Viaţa ... sunt atât de multe lucruri într-un cuvânt atât de mic!".....347

Colecţia ,,Cartea care te transformă,,
Poveşti pentru a te vindeca, poveşti pentru a creşte - Jacques Salomé
Poveşti pentru a iubi, poveşti pentru a te iubi - Jacques Salomé
Poveşti despre rătăciri, poveşti despre speranţă - Jacques Salomé
Iubire, iubire, iubire - Lise Bourbeau
Vocea interioară - Radu Stănciulescu
Arta şi ştiinţa magnetismului personal - Theron Q. Dumont
Aşa cum gândeşte omul - James Allen
Realitatea finală - Balogh Bela

Colecţia ,,Iubind,,
Poezii fără titlu - Daniel Bimel
18 poezii - Noi doi
Credeam că este de ajuns să te iubesc - Jacques Salomé

Colecţia ,,Pro comunicare,,
Comunicarea nonverbală sau adevărul de dincolo de cuvinte - Clara Toma

Colecţia ,,Atu,,
Secretul succesului - Walter Atkinson
Dorinţa între magie şi realitate - Aniela Lucian
Ştiinţa de a deveni bogat - Wallace D. Wattles

Colecţia ,,Ascendent Psihologic,,
Istorii la o cafea cu ciocolată - Cristiana Alexandra Levitchi

Colecţia ,,Ascendent Parapsihologic,,
Aura umană - Swami Panchadasi
Lumea astrală - Swami Panchadasi

Alte titluri, în afara colecţiilor
Trăind cu tine însuţi, în fiecare zi, viaţa - Jacques Salomé
Trăind cu cei apropiaţi, în fiecare zi, viaţa - Jacques Salomé
Trăind cu ceilalţi, în fiecare zi, viaţa - Jacques Salomé
Comunicarea relaţională pe înţelesul celor mici - K. Geerlandt, J. Salomé
Cele cinci răni care ne împiedică să fim noi înşine - Lise Bourbeau
Corpul tău îţi spune: iubeşte-te! - Lise Bourbeau
Ce este karma - Paul Brunton
Şi Dumnezeu poartă negru uneori - Cristiana Alexandra Levitchi
Confesiune - Clara Toma
La capătul tramvaiului 44 - Noi Doi
Fabule - Esop
Jurnalul meu de bebeluş

Cărţile publicate la Editura Ascendent pot fi comandate la adresa de e-mail: office@edituraascendent.ro

Pentru orice titlu comandat, vă oferim o reducere de 10% faţă de preţul de vânzare în librării.

Pentru comenzi în valoare de peste 3 lei, taxele poştale de expediere a cărţilor vor fi suportate de către editură. În vederea expedierii coletului, vă rugăm să ne indicaţi numele, adresa cât şi CNP-ul dvs., necesar pentru facturare.
Plata se face ramburs, la primirea coletului.

Pentru alte detalii despre cărţile publicate de noi vă invităm să vizitaţi site-ul:
www.edituraascendent.ro.